CRONIN

Zăpada fermecată

A.J. CRONIN

Zăpada fermecată

Coperta: CÎRȚU LUCIA
Consilier editorial: DIACONESCU ROMULUS

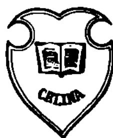
ISBN: 973-96366-1-6

A. J. CRONIN

ZĂPADA FERMECATĂ

Roman

Traducere: Daniela Calafeteanu Hinoveanu

Editura „CELINA"

Titlul original
ENCHANTED SNOW

Prezenta versiune a fost tradusă după volumul „La neige enchantée" apărut în Editura Albin Michel – 1977

CAPITOLUL 1

O tulburare ciudată îl învălui pe Merrid, chiar în clipa în care tânăra femeie pătrunse în compartiment. Era o dimineață rece, de februarie și, deși foarte devreme, dincolo de geamuri se distingea clar gara Seldkircke.

Buimăcit încă de somn, Merrid o privea pe necunoscută care se așezase la capătul opus, al celeilalte banchete. Și cum stătea așa, dreaptă, profilul ei, ivit dintre zăpezi și brazi, părea aproape ireal.

Se auzi țârâitul unei sonerii, și trenul își reluă drumul prin Tyrol-ul hibernal. Părea un tren fantomă; roțile alunecau tăcute pe șinele înghețate, iar zăpada înăbușea zgomotul locomotivei.

Peste tot – zăpadă. Nesfârșită și de o mare frumusețe, acoperea pantele, împodobea brazii și împovăra acoperișul vilelor, ascunse în depresiunile munților.

Dar, complet treaz acum, nu dădea nici o atenție acestui peisaj strălucitor. Din când în când își lua ochii de la silueta liniștită a surorii sale, Connie, pentru a o cerceta pe furiș pe noua venită, cu priviri discrete și puțin jenate.

Simțea o dorință inexplicabilă de a-i vorbi, de a-i adresa măcar un cuvînt. Cu toate astea, Connie rupse prima tăcerea. Se redresă, schițând o grimasă, apoi se întinse și frecându-se la ochi, declară că nu poate dormi.

– Trenul ăsta mă plictisește de moarte, zise ea nervoasă. Dumnezeu știe de ce nu ne-om fi întors până la Kehl, pentru a lua de acolo Orient – Expresul! În fine, dacă tot nu se poate dormi, cred c-am putea totuși mânca, ce zici?

Deschizând sacul tirolez pe care-l avea pe genunchi, se puse pe treabă, făcând haz de necaz. După ce își înăbuși un căscat, începu să scoată chifle, unt, cârnați, șuncă, brânzoaice și un termos cât toate zilele pe care îl umpluse cu cafea caldă în ajun, la Munich. Când scoase capacul, aroma cafelei se răspândi în tot compartimentul. Cu un gest mașinal, Lewis luă paharul pe care i-l întinse sora lui dar, după o clipă, avu o ezitare și, întorcându-se spre Connie, făcu semn cu capul spre cealaltă persoană din compartiment. Connie îi urmări privirea, mirată. O asemenea atitudine din partea fratelui ei, de obicei atât de tăcut și rezervat, o derută. Cu mutra ei copilăroasă ridică din umeri dar, supunându-se dorinței fratelui său, se aplecă spre tânăra din compartiment cu un gest ademenitor.

– Noi o să luăm micul dejun acum, pentru că vagonul restaurant se atașează abia la Innsbruck. N-ați vrea să mâncați cu noi?

Ca și cum nu ar fi auzit, tânăra nu reacționă, rămânând în continuare absentă. În cele din urmă își întoarse încet capul.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea cu o voce surdă.

Aproape fără să-și dea seama Lewis se amestecă în discuție, încercând să o convingă.

– O, ba da! Să încercăm... Nici noi nu avem cine știe ce, dar am fi bucuroși dacă ați vrea să mâncăm împreună.

Pentru prima dată, ea își întoarse privirea spre el și Lewis, pătruns parcă de o forță necunoscută, simți un fior străbătându-l din cap până-n picioare. Ochii aceștia atât de mari, atât de albaștri, de un albastru strălucitor, ca de gheață, atât de îndepărtați, păreau stăpâniți de o mare tristețe.

– Sinceră să fiu, zise ea, mă simt incapabilă să înghit ceva.

– Dar nici nu trebuie să mâncați, zise el pe un ton care voia să pară firesc, beți măcar o ceașcă de cafea, căci e așa de frig! Trenurile astea nu sunt bine încălzite și urcăm într-una. Suntem în plin munte.

Urmă o pauză în timpul căreia privirea necunoscutei, părăsindu-l pe Lewis, se înălță spre piscurile înghețate. Tremură ușor.

– Da, în munte e foarte frig.

Făcu un efort spre a-și veni în fire și reuși chiar să zâmbească.

– Sunteți foarte amabil. Dacă într-adevăr nu vă deranjează, o să beau cu plăcere o cafea.

El se simți foarte fericit în urma acestei acceptări și îi întinse ceașca sa, de care nici nu se atinsese, apoi, făcându-se că nu bagă de seamă mirarea lui Connie, o urmări atent pe

tânăra care-și sorbea cafeaua, ținând paharul cu amândouă mâinile. Încet, încet, obrajii ei palizi începeau să se îmbujoreze.

Lewis observă că era îmbrăcată cu o rochie de serj albastră, foarte simplă și chiar puțin lustruită în dreptul coatelor. Purta niște pantofi negri, tociți și un palton de lână, de culoare închisă. De asemenea, valiza pe care o pusese pe banchetă lângă ea, era foarte ieftină. Instinctiv, privirea sa căută o etichetă pe care să descopere un nume. Dar pe valiză nu era nici nume, nici etichetă.

Urmă o tăcere stranie, stânjenitoare, care fu de scurtă durată, căci în prezența lui Connie, care ar fi câștigat cu siguranță un campionat mondial de vorbărie, nu putea fi mult timp liniște. Aprinzându-și o țigară, ea își îndepărtă de pe frunte bogatul păr blond și se ghemui într-un colț al banchetei, ca o pisicuță care și-a terminat porția de lapte.

– Permiteți-mi să mă prezint, zise ea pe un ton vesel. Mă numesc Connie Merrid, iar el e Lewis, fratele meu. Suntem americani, dar de trei săptămâni ne plimbăm prin Europa: Strasbourg, Salzbourg, Munich etc. Acum ne îndreptăm spre Viena, pentru a întâlni un prieten – Steve Lennard, care este corespondentul permanent al ziarului *New York Dispatch*. Sunt așa de nerăbdătoare să cunosc Viena, dar mărturisesc sincer că aș petrece bucuroasă câtva timp prin acești munți, zise ea uitându-se pe fereastră. Nu e minunat să privești atâta zăpadă?

Neputând evita răspunsul la această întrebare directă, necunoscuta își înălță privirea și rosti mușcându-și încet buzele:

– Nu, zise ea, pentru mine nimic din toate astea nu e minunat.

Se lăsă din nou o liniște apăsătoare.

Deși răspunsul nu fusese deloc aspru, tristețea, aproape ciudată care o învăluia pe această tânără, îl descumpăni complet pe Lewis care o privea acum cu și mai multă afecțiune. Aproape insensibilă la aceste nuanțe, Connie continuă conversația, fumându-și liniștită țigara.

– Sunteți englezoaică, nu-i așa?

– Da, dar nu locuiesc în Anglia. Mi-am petrecut o bună parte din viață pe continent. Acum... Vin de la Munich.

– Într-adevăr? se interesă Connie. Cred că mergeți adesea prin munți.

Obrajii necunoscutei se îmbujorară. Suferința ei îl emoționă pe Merrid, făcându-l să intervină. După ce îi aruncă surorii sale o privire plină de subânțelesuri, zise:

– Connie, nu crezi că e prea devreme pentru a pune atâtea întrebări?

În acel moment Merrid avu impresia că o undă de ușurare se așternu pe chipul necunoscutei.

Trenul înainta greu printr-o trecătoare săpată între stânci, străjuită de stalactite imense care-i dădeau aspectul unei grote subterane, misterioase, dar privirea lui Merrid era ațintită asupra delicatei siluete din fața sa. Încerca să lupte împotriva acestei fascinații care-l tulbura

creându-i o stare de confuzie. Nu-și putea explica această obsesie care pusese subit stăpânire pe întreaga lui ființă. Om de bun simț, echilibrat, se considera capabil să opună rezistență unei iubiri fulgerătoare. Și totuși, acum își simțea bătăile inimii mai puternice și avea sentimentul că fusese predestinat să întâlnească această fată fermecătoare, asupra căreia plana o vagă amenințare.

Vreme de mai bine de o jumătate de oră, liniștea domni în compartiment. Tânăra stătea nemișcată, cu obrazul în palme, cu ochii fixați asupra unei cărți pe care o scosese între timp din valiză.

Deodată ușa fu deschisă și șeful de tren își vârî capul în compartiment, anunțând cu o voce melodioasă:

– Lächen – stația următoare. Vă rog, pregătiți-vă pașapoartele. La Lächen se face controlul pașapoartelor.

Închise ușa și își continuă drumul.

Merrid avu impresia că necunoscuta încremenise de spaimă, în colțul ei, cu degetele crispate pe carte.

Trenul încetini. Se auzi scârțâitul frânelor. După ce puse cartea jos, tânăra apucă mânerul valizei. Crezând că vrea să o ridice, Merrid i se adresă:

– Pot să vă ajut?

– Mulțumesc, răspunse ea cu o voce stinsă, dar cobor aici, la Lächen.

După ce rosti aceste cuvinte, dincolo de geamuri apăru o gară mare, tristă, mohorâtă. O ultimă zdruncinătură și trenul se opri. Adu-

nându-și toate forțele, imediat tânăra fu în picioare. Foarte palidă, ea adresă lui Merrid și surorii sale un surâs de adio și, luându-și valiza, coborî pe peron.

O privi cum se îndepărtează repede, pierzându-se în ninsoare.

– Cam distantă, frumușica asta, își dădu cu părerea Connie.

Merrid clătină ușor din cap.

– Nu, Connie, era speriată, cumplit de speriată.

La aceste cuvinte, Connie rămase cu gura căscată.

– În tot cazul era foarte grăbită. Uite, și-a uitat și cartea.

Într-adevăr cartea pe care o citea necunoscuta rămăsese uitată pe banchetă. Connie nu apucă să schițeze vreun gest, că Merrid se și aplecă spre banchetă și o luă. Era un roman nemțesc, o operă de Heinrich Mann. Merrid o deschise și din nou își simți inima bătându-i cu putere.

Pe prima pagină era scris:

Pentru Sylvia Ullwin
KARL

iar pe a doua

Gasthof Hohne
KRIEGERALP

În timp ce privea cu mare atenție această adresă, Merrid auzi zgomotul unor pași apropiindu-se pe culoar. Închise cartea repede și îi dădu drumul în buzunar. Imediat își făcură apariția doi polițiști austrieci, care inspectară

cu privirea compartimentul, înainte de a examina cu mare atenție pașapoartele pe care Lewis le prezentase.

Cel mai vârstnic întrebă în germană:

– Sunteți singuri în acest compartiment?

– Da, după cum se vede, răspunse cu un aer firesc Lewis.

Polițistul îl fixă atent, după care, părând satisfăcut, se înclină și porni alături de tovarășul său.

– Ce voiau? întrebă Connie curioasă.

– A! nimic... formalitățile obișnuite, răspunse Lewis cuibărindu-se din nou în colțul său.

Dar indiferența pe care o afișa era aparentă. În timp ce trenul își relua drumul, roțile păreau că îngână o rugăciune magică, asemenea unui descântesc:

Syl-via... Ull-win... Gast-hof... Hoh-ne Krie-ger-alp... Syl-via... Ull-win... Gast-hof... Hoh-ne... Krie-ger-alp.

CAPITOLUL 2

Hotelul Bristol se înălța pe Ring la un pas de Operă și era suficient să vezi haina portarului pentru a înțelege că e unul din cele mai bune hoteluri din Viena.

Era ora șase după-amiază. Trecuseră trei zile de la episodul matinal petrecut în trenul care venea de la Seldkirche. Întins pe canapea, într-una din minunatele camere pe care Connie le alesese pentru ei, Merrid încerca să-și concentreze atenția asupra ediției europene a ziarului *New York Dispatch*. Era singur în cameră și imensa oglindă cu ramă aurită îi reflecta silueta. Un rid îi brăzda fruntea, conferind figurii sale plăcute, expresia unui om care se preocupa mereu de aspectul său fizic.

Ani în șir, Merrid se străduise să-și întărească fiecare fibră a ființei sale, pentru a putea îndura orice i-ar oferi viața. Putuse obține prin moștenire, o mare companie de navigație, dar tatăl său, reușise fără prea multă greutate să-l convingă să-și înceapă ucenicia de la munca de jos. Cum se spune în marină, trecuse de la coadă la cârmă. Dormise pe punte, se urcase pe catarg când vântul din nord

venea cu furtună, întărindu-se după modelul spartanilor.

Acum, la treizeci de ani, conducea – de la moartea tatălui său, survenită în urmă cu trei ani – compania Merrid Shipping, dar își păstrase aspectul unui ofițer de marină comercială, deși era un mare om de afaceri.

Femeile nu jucaseră niciodată un rol important în viața lui, deși nu era nici timid, nici stângaci, nici grosolan, și multe doamne fuseseră profund decepționate văzându-l insensibil la farmecele fiicelor lor.

Și iată că imposibilul se produsese, brusc și inexplicabil, în cursul acestei călătorii în Europa, pe care o acceptase, mai degrabă pentru a-i face plăcerea lui Connie, decât pentru gustul său personal. Soarta îi dăruise o întâlnire scurtă... O fată pe care n-o cunoștea, pe care n-o mai văzuse niciodată, n-o va mai revedea niciodată. Și totuși, în sufletul său se aprinsese o flacără, strălucitoare și fierbinte.

Chiar și în aceste momente când făcea eforturi pentru a citi articolele din *Dispatch*, imaginea încântătoare a necunoscutei îl obseda fără încetare.

În timp ce încerca să-și concentreze atenția asupra lecturii, ușa camerei se deschise și un hohot de râs anunță intrarea lui Coonie și a lui Steve Lennard. Se vedea pe fețele lor că se distraseră bine și aveau de gând să-și păstreze buna dispoziție.

– Rușine celui care vine la Viena și stă închis într-o cameră de hotel! exclamă Steve, arătând

cu degetul spre Merrid. În fond ce ai de stai așa izolat? De ce nu mai ieși? Habar n-ai ce pierzi!

– Am fost la Kalzenberg, se lăudă Connie fratelui ei. Ce perspectivă minunată! Apoi Steve m-a dus la o cofetărie unde se servește o ciocolată și niște prăjituri despre care nu-ți spun decât atât: în viața mea n-am mâncat ceva mai bun!

– Connie a făcut senzație înfulecând șase prăjituri, dacă nu chiar șapte. Și, dacă n-aș fi luat-o cu forța, ar fi și acum acolo, mâncând cu lăcomie, fără cea mai mică jenă. Mi se întâmplă ceva inexplicabil. Connie m-a scandalizat întotdeauna și cu toate astea, de la vârsta de șase ani, în prezența ei, sunt omul cel mai fericit.

– Asta e dragostea, rosti malițioasă Connie.

– Mi-e greu să fiu de acord cu ea, dar cred că totuși are dreptate, suspină ziaristul, întinzându-se pe un fotoliu.

Era un băiat drăguț, căruia îi plăcea să pară cinic și sofisticat, deși în esență era foarte tandru, chiar naiv uneori.

Privindu-l mirat pe Lewis, îl întrebă:

– Tu, care practic nu ai ieșit din hotel, ce gândești despre această țară?

– Puținul pe care l-am văzut mi s-a părut destul de plăcut.

– Asta e doar o impresie superficială. Dar dacă ai încerca să privești dincolo de aparențe... dacă ai fi auzit măcar crâmpeie din ceea ce se povestește despre lagărele de concentrare.

– Sunt într-adevăr așa de înspăimântătoare? întrebă Connie.

– Mai rău. Și sunt gata să explodeze. Sunt închiși acolo oameni foarte culți – printre care mulți profesori, institutori – pentru simplul motiv că au refuzat să lingă cizmele conducătorilor. În fine, gata! zise Steve, ridicându-se. Grăbește-te, Lewis; trebuie să fim la Operă la ora opt și înainte trebuie să și mâncăm!...

Lewis răspunse printr-un gest expresiv:

– Nu cred că voi merge la Operă...

– Cum! exclamă ziaristul. Atunci eu de ce mi-oi fi dat atâta osteneală ca să avem locuri? Ascultă Lewis, nu știu ce te-a apucat, dar începi să devii un nesuferit.

Înțelegând că ziaristul era sincer șocat de atitudinea sa, Lewis dădu înapoi:

– O, bine Steve, o să merg cu voi.

– Ei da! Așa te vreau!

– Sunt gata într-un minut, anunță Connie trecând spre dormitor, și o să apar mai frumoasă ca niciodată.

De fapt se lăsă așteptată douăzeci de minute. Nici Steve, nici Lewis nu găsiră de cuviință să se schimbe. Luară cina la restaurantul hotelului și apoi porniră spre Operă.

Când ajunseră acolo, sala era deja aproape plină. Se cânta *Boema* – una dintre operele îndrăgite de vienezi. Deși totul anunța o seară strălucitoare, Lewis nu era în apele lui. Când orchestra atacă uvertura, frumusețea muzicii îl învălui pentru o clipă cu farmecul ei, dar încet, încet atenția lui se îndepărtă de la acest spectacol, de altfel foarte bine montat și susținut de interpreți remarcabili, iar gândurile îi zburară departe de scena strălucitoare. În

ciuda tuturor eforturilor nu se putu concentra asupra spectacolului și se pomeni scotocind cu privirea, în căutarea unei imagini. Descoperi în sală multe femei frumoase pe care le privea fugitiv, dar nici una nu era cea pe care o căuta.

Destinul îl chema și se simțea incapabil de a împiedica împlinirea lui. În pauză, plimbându-se prin foaier, Lewis se întoarse spre Steve și întrebarea îi veni pe buze, aproape fără să-și dea seama.

– Spune-mi Steve... ce este Kriegeralp?

Întrerupt în mijlocul unei fraze, Lennard îl privi surprins:

– Un munte. Dar de ce mă întrebi?

– Unde se află?

– Oho! departe de aici. Este un munte vecin cu Burstegg, la frontieră, plutind în nicăieri. Nimic în afară de roci, zăpadă și ghețari. Nici trenulețul montan nu pătrunde până acolo.

Lewis surâse unui gând ascuns. Imediat păru că și-a revenit și fu o companie excelentă pentru tot restul serii. Totuși, în ciuda insistențelor lui Steve, nu vru să-i însoțească la cină după spectacol și se întoarse în camera sa.

A doua zi dimineața, la ora când hotelul începu să se trezească, Lewis scrise câteva cuvinte surorii sale Connie, spunându-i că va lipsi câteva zile din Viena și sfătuind-o să-și continue excursiile în compania lui Steve. Apoi, foarte discret, se îndreptă spre Kriegeralp.

CAPITOLUL 3

Întoarcerea la Lăchen nu i-a creat probleme lui Merrid. Dar acolo a început să se lovească de primele dificultăți. Coborând din tren pe același peron – bântuit acum de un vânt rece – unde o văzuse dispărând pe Sylvia, el se simți pătruns de un sentiment de fericire, dar elanul i se tăie brusc căci, ieșind din gară, se trezi fără nici un mijloc de transport. Sub un adăpost descoperi două sănii ai căror cai, încărcați de saci, se încălzeau pe lângă foc împreună cu stăpânii lor. Cei doi oameni refuzară categoric să facă o călătorie atât de lungă până la Kriegeralp. Ridicând din umeri, ei îi mărturisiră lui Lewis că Heinrich s-ar lăsa poate convins, dar că ei doi, ar fi trebuit să fie nebuni pentru a face așa ceva.

În fața gării, pe cealaltă parte a străzii pustii, acoperită în întregime de zăpadă, era un bar modest, de unde răzbăteau acorduri muzicale amestecate cu zgomote. Acolo, așezat confortabil, aproape de o sobă, cu o carte în mână, îl găsi pe Heinrich.

După ce Lewis îi puse întrebarea, omul nu răspunse. Era un țăran cu fruntea mică, ochii

tot mici și obrazul puternic marcat de intemperii. Deodată își aținti asupra interlocutorului său privirea șireată dar nu lipsită de bunăvoință.

– Domnul meu, Kreigeralp e foarte departe și foarte sus. Și apoi Gasthof Hohne nu e un loc potrivit pentru dumneavoastră, conchise el ridicând din umeri, asemenea colegilor lui.

– De ce spuneți asta?

– Pentru că nu e ca la Burstegg, domnul meu, acolo nu sunt nici discoteci, nici baruri.

– Iată un motiv în plus să mă duc acolo, i-o întoarse Lewis.

Înțelegând imediat gluma, Heinrich izbucni în râs.

– La revedere, pe curând! zise Lewis. Mă grăbesc să ajung cât mai repede la Gasthof Hohne.

Apoi scoase din buzunar o bancnotă pe care i-o întinse interlocutorului său, fără nici o vorbă.

Heinrich căscă ochii, surprins.

– Dragă domnule, după cum v-am mai spus, locul acela e foarte departe și foarte sus, mormăi el. Cam două, trei ore de mers cu sania pe ninsoare, căci va mai ninge, adăugă privind cerul. E anotimpul zăpezilor, când ninge tot timpul și nu puțin!

Își linse buzele, cu ochii ațintiți asupra bancnotei. Până la urmă nu putu rezista tentației, înșfăcă bancnota consimțind să-l ajute pe Lewis, dar arătându-i prin gesturi că nu-și asumă nici o responsabilitate. Își goli

paharul de bere și se ridică făcându-i semn lui Lewis să se pregătească repede de plecare.

Zece minute mai târziu, calul era deja înhămat, iar Lewis și Heinrich, acoperiți bine, se pregăteau de plecare. La comanda scurtă a lui Heinrich calul se puse în mișcare.

Curând satul Lächen rămase în urmă și sania pătrunse într-o trecătoare, urcând greu pe un drum în serpentină. Peisajul era superb. În spatele lor se zărea satul pitit ca o pasăre în imensitatea albă a văii, iar în față și pretutindeni în jur peisajul era dominat de măreția fastuoasă a munților Dolomiți. Piscuri înalte acoperite de stânci și de brazi se înălțau până la nori, vrând parcă să străpungă și bolta cerească. Pretutindeni – zăpadă, liniște și zăpadă. În mijlocul nesfârșitelor zăpezi, înconjurat de o gravă tăcere a naturii, omul își dădu seama de micimea lui. La poalele acestor munți semeți, cei doi păreau niște furnici târându-se pe suprafața unui univers încremenit.

Cei doi oameni din trăsură vorbeau puțin, dar Heinrich părea foarte neliniștit din pricina vremii. Stătea mereu cu ochii ațintiți pe cer și pe la unsprezece, când primii fulgi de zăpadă începură să cadă, îi aruncă lui Lewis o privire semnificativă.

Puțin înainte de prânz ajunseră la un mic popas. Heinrich își hrăni calul, lăsându-l apoi să se odihnească. Era o cabană mizerabilă, ultimul adăpost înainte de imensul deșert Kriegeralp, unde călătorul trebuia să se mulțumească cu puținul care i se oferea. Meniul se

compunea doar din brânză și pâine neagră. În timp ce mânca, Heinrich vorbea în șoaptă cu paznicul cabanei. Lewis nu distingea cuvintele, dar bănuia că cei doi vorbeau despre el.

Deși într-o stare lamentabilă, această cabană li se păru celor doi, un mic paradis față de ceea ce aveau de îndurat continuându-și drumul prin furtuna care se stârnise. Urcau tot mai sus, pe un drum din ce în ce mai abrupt și mai îngust. Pe aici nu mai erau nici pomi, iar vântul urla peste povârnișurile dezolante, aruncându-le în față o zăpadă fină care îi orbea. Cu toate acestea își continuau drumul, dar în anumite locuri erau obligați să coboare din sanie și să o împingă, unindu-și forțele, pentru a rezista uraganului, căci aproape la fiecare pas se cufundau până la genunchi în zăpada proaspătă.

Merrid n-ar fi fost în stare să spună cât timp a durat acest urcuș. Era atât de înfofolit încât nu-și putea privi nici ceasul. Dar, în amurg, tocmai când teama că noaptea îi va prinde pe drum li se cuibărise în suflet, după ce ieșiră dintr-o văgăună, Lewis descoperi în fața lui, Gasthof Hohne.

Era o casă lungă, dar scundă, construită în întregime din lemn cu acoperișul abrupt și înclinat. Merrid presupuse că trebuia să fie o casă foarte veche, având în vedere micile vitralii de la ferestre; de la una din ele se zărea o lampă cu gaz aprinsă, parcă tocmai spre a le lumina drumul. Văzând-o, Lewis suspină ușurat. Obosit și înțepenit, se smulse din sanie și se repezi spre ușă.

Omul care veni să-i deschidă era trecut de cincizeci de ani. El rămase o clipă nemișcat, fixându-l pe Lewis cu o privire luminoasă. Fu pentru noul venit o apariție ciudată. Era un om voinic. Părul bogat și barba stufoasă încadrau un obraz palid, cu trăsături fine, pe care se citea demnitatea. Avea o ținută impunătoare, nobilă.

Lewis fu cel care vorbi primul:

– Aș putea găsi o cameră? Am făcut un drum greu și am fi bucuroși să ne adăpostim aici.

Pentru o clipă hangiul păru mirat, apoi se scuză, plin de amabilitate:

– Iertați-mă... Am fost surprins văzându-vă în fața mea... Nu ne așteptam să vină cineva pe o asemenea vreme, pe o asemenea furtună... Vă rog să intrați. Am să vă arăt imediat camera dumneavoastră.

Interiorul clădirii, cu holuri înguste și scări foarte abrupte, cu balustrada sculptată, îi trădau vechimea. Camera lui Lewis, deși mică și nu prea confortabilă, impresiona prin curățenia tavanului și a pereților din lemn de brad. Hangiul puse pe noptieră lumânarea aprinsă pe care o ținea în mână.

– Sper să vă simțiți bine aici, zise el cu același aer demn și oarecum resemnat. Imediat va fi gata și cina. Se servește jos, la ora șase.

Rămas singur, Lewis privi camera cufundată în penumbră, cu sentimentul omului obișnuit să doarmă oriunde. Apoi deschise fereastra cu vitralii grele. Învăluită de furtună, casa părea un avanpost izolat, cocoțat deasupra lumii, pe o

culme a muntelui Kriegeralp. Nimic însă nu-l putea tulbura pe Lewis care murmura, plin de exaltare ca-ntr-o rugăciune: „Mi-am atins scopul. Ea trebuie să fie aici".

Un clopot care suna insistent îi aminti ora cinei. Se spălă repede pe mâini și pe față, se șterse cu un prosop scorțos de apa rece și coborî la parter.

Sufrageria, lungă și scundă, precum casa, ocupa jumătate din parter, având în mijloc o masă de brad cu bănci și era luminată de două lămpi suspendate.

Când Lewis intră, trei persoane erau deja la masă, dar nici una dintre ele nu era Sylvia. Decepționat, se înclină ușor și se așeză.

Cei trei își întrerupseră masa și îl priviră fără jenă. La capătul mesei stătea o tânără frumos machiată, dar care avea aerul unei bolnave lipsită de speranță. Respira sacadat și din când în când o îneca tusea. Purta o vestă roșie și o fustă scurtă, crem. În ciuda aspectului bolnăvicios își păstra încă farmecul și delicatețea. Lângă ea era un aparat de radio portativ și la picioare un teckel. Fata fuma, fără să se atingă de mâncare.

În dreapta ei stăteau un bărbat și o femeie cu aerul plictisit al celor căsătoriți, cu niște figuri dezagreabile, care îi făceau antipatici. Mâncând cu lăcomie, nu-i dădură nici o atenție lui Lewis, ocupându-se doar de supa din farfurie.

Tânăra însă avu o altă atitudine. După ce mica bucătăreasă îl servi pe Lewis, își aprinse o țigară și i se adresă:

– Bună!

– Bună! răspunse Lewis.

– Ce seară frumoasă, continuă ea într-o engleză impecabilă.

– Foarte frumoasă, aprobă Lewis fără entuziasm.

Surâsul scurt îi fu întrerupt de un acces de tuse. Când își recăpătă suflul spuse:

– Stați liniștit, n-am vrut să fiu decât amabilă. Dar cred că trebuie să încep prin a mă prezenta: domnișoara Rudi, din Viena. Iar el e micuțul meu Billy.

Câinele se așeză, scoase limba și o privi cu niște ochi plini de blândețe.

– În dreapta mea – domnul și doamna Schatz din Rosenheim.

Auzindu-și numele, cei doi soți își ridicară capetele, schițând un salut rigid, ca două jucării mecanice.

– Ei nu sunt ca mine și nici nu cunosc engleza. Așa că pot să-i bârfesc liniștită. Sunt așa de plicticoși! Nu știu decât să mănânce și să schieze sub îndrumarea lui Karl Edler. De fapt toți cei care vin aici, sunt sau iubitori ai schiului, sau bolnavi de piept, ca mine. Dar eu nu sunt foarte bolnavă, preciză ea zâmbind cu tristețe. Numai puțin.

– Înțeleg, zise Lewis.

În aceeași clipă ușa se deschise și își făcu apariția un om scund, o persoană foarte obișnuită și ștearsă, care purta o cămașă albă și un costum albastru călcat impecabil. Avea un lanț de ceas din aur și niște ochelari cu rame din

același material. Cu un pas foarte hotărât se duse spre locul său și, înainte de a se așeza, îl salută pe Lewis lovindu-și călcâiele. Domnișoara Rudi îl prezentă cu aceeași ironie nonșalantă:

– Domnul Oberholler, din Innsbruck. Nu bea, nu fumează și nu iubește decât munții.

– Așa este, confirmă domnul Oberholler și Lewis descoperi în spatele lentilelor groase ale ochelarilor, o privire veselă. De fapt, de aceea sunt aici. Îmi petrec toate vacanțele la munte. Restul timpului stau doar prin orașe, pentru că sunt negustor ambulant.

Lewis clătină din cap. Domnul Oberholler luă o lingură de supă și, după ce îi aprecie calitatea plescăind din limbă, se întoarse cu un gest patern spre Rudi.

– De ce nu mâncați, scumpă domnișoară? E bună și pentru dumneavoastră o supă pe un așa ger. Și apoi, asta dă puteri.

– Oh, nu forțele sunt cele care îmi lipsesc, reflectă Rudi cu o neașteptată amărăciune. Când această viață plăcută a hanului se va sfârși, să fiți sigur că e opera mea.

Puțin descumpănit, omul își mângâie gânditor părul tăiat ca o perie, dar își reveni repede și se întoarse bine dispus spre Lewis.

– Dar pe dumneavoastră, dragă domnule, ce v-a adus la Gasthof Hohne? Vă plac sporturile de iarnă?

– Îmi plac toate sporturile, răspunse vesel Lewis.

– Ah!... Aveți de gând să rămâneți mai mult timp aici?

– Zău că asta nu o știu! Depinde...

– Și de unde veniți? De la Munich, cumva?

– Nu, răspunse vag Lewis. Sunt în vacanță și călătoresc cam la întâmplare.

– Da, da, înțeleg, zise omul zâmbind.

Îl fixă pe Lewis cu niște ochi care păreau foarte mici din pricina lentilelor de miop, după care se concentră definitiv asupra farfuriei pe care o avea în față.

După ce serviră supa, hangiul, despre care Lewis află că se cheamă Anton, aduse celălalt fel de mâncare – o tocană de vită, cu cartofi. Își servi el însuși musafirii, mai stătu câteva clipe și apoi silueta sa masivă se pierdu în întuneric, părăsind sufrageria.

Conștient de curiozitatea pe care le-o inspira tovarășilor săi, Lewis rămase cu ochii plecați, privindu-și farfuria. Nu îl deranja prea mult această curiozitate, cât mai ales starea lui din ce în ce mai deprimată. Bucuria pe care o simțise în clipa când ajunsese aici, era încet, încet înlocuită cu plictiseala și cu sentimentul trist al eșecului. Brusc își dădu seama de absurditatea gestului său nesăbuit. Fusese o nebunie din partea lui să vină aici pentru a se claustra alături de niște străini. Se considera victima unei halucinații, a unui miraj care-l determinase să facă un astfel de gest.

Dar iată că tocmai când se simțea mai descurajat, ușa se deschise din nou. Instinctiv, Lewis își înălță capul. Inima îi bătu cu putere.

Simți că se sufocă. Două persoane intrau în încăpere: prima era un tânăr bine făcut, în costum de schi, cealaltă era Sylvia Ullwin.

În timp ce ea se-ndrepta spre masă, mai frumoasă decât o păstrase în amintire, Lewis înțelese deodată totul: era aici pentru ea, pentru Sylvia, căci, în sfârșit, întâlnise femeia după care tânjise ani și ani.

CAPITOLUL 4

Se scurseră multe minute fără ca Sylvia să observe prezența lui Merrid. Figura ei părea la fel de îngrijorată și preocupată ca și în tren. Privea în jos, fără să acorde vreo atenție celorlalți comeseni căci, robustul ei însoțitor îi vorbea fără încetare; din când în când, răspundea cu o voce slabă.

Văzându-i astfel, Lewis simți o puternică antipatie față de acest necunoscut, care era cu siguranță, austriac și avea în jur de douăzeci și șapte de ani. Bine făcut, voinic, cu aliura unui taur, avea un semn pe obraz, o mică cicatrice albă, iar umerii săi lați trădau o forță extraordinară.

Ridicând brusc ochii, privirea Sylviei se ciocni de cea a lui Merrid. Efectul fu surprinzător. Se întrerupse în mijlocul unei fraze și îl privi fix, împietrită, în timp ce obrajii se colorau. Apoi, încet, încet, păli și fu gata să leșine. Dar reuși să-și vină în fire și privi în altă parte, bău puțină apă și făcu efortul de a reânnoda conversația întreruptă.

Totuși, incidentul nu scăpase însoțitorului ei. Fără să o mai asculte, el se întoarse spre Lewis și îl fixă cu o privire impertinentă și ostilă.

– Numele meu este Edler, zise el în sfârșit, cu un ton arogant. Karl Edler, din Bâle, profesor de schi la Gasthof Hohne.

Înfigând furculița într-un cartof, Lewis îl privi, apoi îl duse la gură. În timp ce mânca îl examină pe profesorul de sport și apoi îi vorbi.

– Zău? Încântat.

Edler se roși violent și, în timp ce-i replică lui Lewis pe un ton agresiv din cauza nervozității, mușchii de la gât i se încordară:

– Când mă prezint, aștept să mi se răspundă cu aceeași politețe.

Lewis tăcu o bună bucată de vreme, dându-i celuilalt senzația că nu va răspunde, după care vorbi destins:

– Lewis Merrid.

– Cumva american?

– De ce nu?

Se așternu tăcerea. Toți comesenii îi urmăreau acum pe cei doi oameni, chiar rotunda doamnă Schatz își întrerupsese masa, simțind încordarea care plutea în aer.

– Poate sunteți aici pentru a învăța să schiați? rosti Edler printre dinți, pe un ton de insultă.

– Poate, răspunse Lewis, rece. Cât luați pentru o oră?

Spre mirarea tuturor, Rudi izbucni în râs, iar obrazul lui Edler se roși mai mult. Nu se așteptase ca celălalt să-i țină piept așa de calm. Simțindu-se brusc într-o stare de inferioritate el ridică tonul.

– Iau mult mai puțin decât ar trebui, pentru că eu am câștigat numeroase competiții. Vă spun asta, fiindcă poate n-o știți.

– Minunat, zise Lewis, cu un zâmbet forțat. Ce noroc pentru Gasthof Hohne să fiți aici, când stațiuni precum Kitzbuhel, Burstegg și toate celelalte mari stațiuni de schi vă solicită să le oferiți concursul.

– Mă aflu aici, pentru că îmi convine, urlă Edler.

Furia îl făcu să se ridice pe jumătate, dar amintindu-și probabil că trebuia să fie prudent, se așeză din nou pe bancă, fixându-l pe Lewis cu o figură răutăcioasă. Lângă el, Sylvia rămăsese nemișcată și palidă.

În ciuda așteptărilor, Oberholler fu cel care întrerupse cearta. Ștergând cu mâna geamul aburit, privi spre cer.

– Of, ninge mereu, zise el, și vântul se întețește. Domnule Edler, nu uitați că mi-ați promis o lecție pentru mâine. Parcă la zece, nu? Oricum, mi-am notat în agendă.

Edler aprobă mormăind și apoi, aplecându-se asupra farfuriei, începu să mănânce repede, în timp ce îi vorbea Sylviei cu jumătate de gură.

Domnișoara Rudi suspină ușor, îndreptându-și corpul delicat. Deși îi părea rău văzând disputa așa de repede încheiată, nu lăsă să se observe nimic din ceea ce simțea. Stingând în scrumieră cea de-a cincea țigară, îl privi zâmbind pe Lewis.

– În ceea ce mă privește, cina s-a terminat. Acum o să-mi ofer puțină muzică, în loc de desert.

Cu o mână expertă potrivi aparatul, căută un disc în albumul de lângă ea și îi dădu drumul.

În atmosfera apăsătoare a acestei încăperi, se auziră, sfâșietoare, primele măsuri din *Marșul funebru* al lui Chopin.

– Frumos, nu-i așa? zise Rudi zâmbind spre Lewis. E bucata mea preferată.

Nu termină de vorbit că Edler fu în picioare, dintr-o săritură:

– Știi că nu suport acest disc. Dacă-l mai puneți să cânte aici, vă asigur că într-una din zile îl veți găsi bucățele.

Părăsind furios sala, se adresă peste umăr Sylviei.

– Plec la atelier, mă găsești acolo după ce termini de mâncat.

Ieși din încăpere trântind ușa. După plecarea sa se lăsă tăcerea, căci domnișoara Rudi oprise aparatul. Lewis se întoarse spre ea:

– Mai puneți-l, șopti el. Și mie îmi place foarte mult muzica asta.

– Adevărat? întrebă ea în timp ce fața i se destinse.

Deschise din nou aparatul și ascultară discul până la sfârșit.

Lewis își dădu seama că Sylvia era incapabilă să mai mănânce. La un moment dat puse furculița pe masă și se pregăti de plecare. Lewis, care așteptase cu nerăbdare acest moment, se ridică și el de la masă, urmând-o pe fată afară din încăpere. O opri pe un culoar care, prin spatele scărilor ducea spre o ieșire secundară a hanului.

– Domnișoara Ullwin, zise el, aș vrea să vă vorbesc.

Ea se întoarse, lipindu-se de perete, speriată.

– De ce mă urmărești?

– Nu vă temeți, nu vreau decât să vă ajut.

– Dar eu nu vreau ajutorul dumneavoastră. De ce mi-ați vorbit în tren? De ce ați venit aici?

– Mi-am dat seama că aveți necazuri mari. Nu mă contraziceți, sunt sigur de asta.

Tonul calm și liniștitor al lui Lewis făcu să tremure vocea fetei, ca și cum s-ar fi luptat cu lacrimile.

– N-aveți nici un drept să vă amestecați în treburile mele, absolut niciunul. Dar dacă vreți într-adevăr să mă ajutați, dispăreți de aici. Plecați chiar mâine în zori.

El clătină din cap cu gravitate.

– Nu am să plec până nu am să pun la punct totul în ceea ce vă privește. Acum am sentimentul că niciodată nu am avut alt scop în viață. Și-apoi, sunt o mulțime de lucruri pe care vreau să le clarific. Mai întâi Karl... Cine e, de fapt?

Ea îl privi atentă, respiră adânc și răspunse:

– Karl este un prieten minunat, nu cred că e altul mai bun în lume. Urmează să ne căsătorim.

Trecu o clipă până să poată înțelege cuvintele ei. Se simți ca și cum l-ar fi lovit cu pumnul în față.

– Vă rog, plecați! repetă ea, cu același ton grăbit. Tot ceea ce vă cer este să plecați. Este cel mai mare serviciu pe care mi-l puteți face.

Apoi, înainte ca el să poată spune ceva, tânăra dispăru prin ușa ce dădea în curte.

Lewis rămase o clipă în fața acestei uși închise, luptând cu impulsul puternic de a

vorbi din nou cu Sylvia. Apoi se întoarse și urcând scara, se duse în camera sa.

Karl, logodnicul ei... Acest gând îl tortura.

În timp ce stătea în picioare în mijlocul camerei, pradă unor gânduri întunecate, observă că valiza nu mai era așa cum o lăsase. Se aplecă imediat și verifică atent tot ceea ce era înăuntru. Nu lipsea nimic, dar se vedea clar că fusese controlată minuțios.

Ridicându-se luă în mână lumânarea și privi atent în jurul lui, până în unghiurile cele mai întunecate. În aceeași clipă se auzi zgomotul unui geam spart, urmat de un pocnet îndepărtat și Lewis fu asurzit de șuieratul unui glonț care se înfipse în lemnul peretelui despărțitor. Într-o clipă fu în genunchi și închise obloanele interioare. După care, ridicându-se constată că proiectilul trecuse doar la câțiva centimetri de el. Gândi că poate mai târziu va avea ocazia să-l felicite pe cel care trăsese, pentru precizia lui, dar acum nu putea face nimic, căci ar fi fost o nebunie să fugă afară prin întuneric și prin zăpadă.

Cu ajutorul briceagului, Lewis scoase glonțul care se înfipsese în peretele de brad și examinându-l ajunse la concluzia că fusese tras de un Mausser de tip vechi.

În timp ce cântărea în palmă această bucată de plumb deformată îl năpădiră gândurile.

„O să am măcar o amintire a vizitei mele aici. Cât despre ideea de a pleca a doua zi – nici vorbă!"

CAPITOLUL 5

A doua zi de dimineață când se sculă, Lewis începu prin a face ordine: luă scaunul cu care blocase ușa, apoi deschise obloanele care îi salvaseră viața în ajun.

Niciodată și nicăieri în lume, nici chiar în ținuturile mărilor tropicale, aurora nu putea fi mai frumoasă: cerul părea translucid și soarele înălțându-se, învăluia într-o lumină roz munții înzăpeziți. Spectacolul era încântător și Lewis, deschizând fereastra pentru a-și umple plămânii cu acest aer îmbătător, se simți deodată într-o formă foarte bună.

Situația dintre Sylvia și Karl nu i se mai păru nici teribilă, nici imposibil de schimbat. I se părea că lucrurile nu sunt așa simple și trebuia să descopere semnificațiile ascunse ale acestor întâmplări. Se bărbieri, se spălă cum putu cu buretele și apa din cană apoi își trase pe el un pantalon gros de schi, un pulover și-și puse încălțăminte solidă.

Când coborî la micul dejun, nu găsi în sala de mese decât pe Heinrich, omul cu sania, și pe Anna, mica servitoare.

Retras în spatele unei cești de cafea fierbinte, având în față o jumătate de pâine de secară,

Heinrich era din nou bine dispus. În timp ce Anna îl servea pe Lewis, îi zâmbi deschis.

– Vă întoarceți cu mine? întrebă el, făcând semn cu capul spre fereastra de unde se vedea calul înhămat deja la sanie.

– Nu, altă dată, răspunse Lewis.

– Ați face mai bine să vă întoarceți acum, îl asigură Heinrich, în timp ce-și sorbea cafeaua. Dacă mai rămâneți, puteți cădea pe munte și să vă răniți.

– Îmi plac teribil căderile, răspunse Lewis rupându-și o bucată de pâine și, în general, rareori mă rănesc.

Heinrich râse cu poftă, dar când Lewis încercă să reia conversația spre a-l determina să vorbească, figura sa redeveni circumspectă și vicleană ca întotdeauna. Era clar că, și dacă ar fi știut ceva, nu ar fi fost dispus să-i împărtășească nimic lui Merrid. Când se ridică pentru a-și lua rămas bun, Lewis îi strecură o bancnotă în mână.

– Pentru eventualitatea că veți fi chemat să-mi căutați cadavrul, adăugă el.

Apreciind deopotrivă și banii și gluma, Heinrich râse cu plăcere și apoi declară:

– Sunteți generos, domnule american. Dar fiți atent... nu cumva gluma dumneavoastră să devină realitate...

*

După plecarea lui Heinrich, Lewis își termină micul dejun și se hotărî să se întoarcă în camera sa, căci avea sentimentul vag că prezența lui la parter ar putea să împiedice

cursul normal al întâmplărilor. Urcă deci la el în cameră și se așeză aproape de fereastră cu scopul de a supraveghea curtea hanului și împrejurimile.

Un timp nu se zări decât sania lui Heinrich îndepărtându-se ușor apoi, pe la zece, Edler ieși din han în compania lui Oberholler. Era ora fixată din ajun pentru lecția de schi, dar pe figura lui Karl se citea clar că renunțase la aceasta. Totuși, indiferent de celelalte ocupații ale sale, instructorul ținuse să-și îndeplinească obligațiile profesionale. Cei doi bărbați intrară în baraca în care Karl își făcuse atelierul și ieșiră de acolo cu niște schiuri. După ce și le fixară bine, porniră spre pârtiile de la vest de Gasthof.

Trecu o jumătate de oră. Lewis începuse să creadă că a pierdut fără rost această dimineață când deodată apăru Sylvia, mai jos de el. Inima îi bătu puternic, privind-o; ea intră în baraca unde erau schiurile, își alese o pereche și și-o fixă cu mișcări iuți. Își potrivi un mic sac tirolez pe spate și după ce se asigură dintr-o privire că nimeni n-o urmărește, dispăru în spatele atelierului.

Imediat Lewis deschise ușa camerei. Era clar că Sylvia pleca undeva și el avea de gând s-o urmărească. În mai puțin de un minut ajunse la atelierul lui Edler. O jumătate de duzină de schiuri erau aranjate sub fereastră. Lewis își alese cea mai frumoasă pereche de schiuri de concurs, din lemn de nuc, probabil norvegiene, asemănătoare prin forma lor riguroasă celor cu care se obișnuise în Canada.

Era aproape sigur că erau schiurile pe care le folosea Edler în concursuri, pentru că păreau construite pentru un om de talia lui. Dar asta nu făcu decât să crească dorința lui Lewis de a și le însuși. În fond, toate astea se puteau aranja mai târziu.

Cu schiurile în picioare, înarmat cu două bețe din lemn de bambus, purtând pe cap o căciulă groasă pe care o găsise pe masă, Merrid porni. O stare de euforie îl cuprinse când simți schiurile alunecând pe zăpadă. Cu ani în urmă devenise un maestru al acestui sport dificil. Trupul său subțire, musculos și dur, având o greutate ideală, era parcă făcut pentru astfel de aptitudini.

Sylvia avea un avans de vreo cinci sute de metri și se îndrepta direct spre creasta muntelui. Era atât de grăbită să ajungă la destinație, încât nu se uită în urmă nici măcar o dată.

Dar Lewis consideră că e mai prudent să nu fie văzut și de aceea își propuse să urce mai sus decât ea. Ascensiunea aceasta era dificilă, chiar periculoasă, dar punea între el și Sylvia un parapet înzăpezit.

Timp de o jumătate de oră, Lewis continuă această cursă paralelă, apoi deodată, ajungând în vârful unei creste, nu mai văzu în fața sa decât un vast platou, o nesfârșită mare de zăpadă, în mijlocul căreia se distingea un punct negru, o rândunică și aceasta nu era altcineva decât Sylvia. În timp ce o privea, cu mâna streașină la ochi, ea dispăru în scobitura unei văi.

Atunci Lewis porni cu toată viteza pe urmele desenate peste zăpada imaculată. Se scurse astfel o jumătate de oră, apoi o oră. Pe măsură ce urmărirea se prelungea, Lewis se simțea din ce în ce mai înflăcărat.

Deodată își simți inima tresărind. După ce învinse o pantă abruptă, trecând printr-o rafală de zăpadă, Lewis descoperi că urmele lăsate de schiurile Sylviei duceau la o colibă pitică, ascunsă într-o scobitură a muntelui.

Respiră adânc. Acesta era locul spre care se îndreptase grăbită fata pe care o urmărea.

Pentru a ajunge la colibă, Merrid, prudent, ocoli puțin. Pe măsură ce se apropia, își dădu seama că această colibă din lemn era într-o stare jalnică. Deși părea demult abandonată, fumul subțire care ieșea prin coșul vechi, arăta că acum era locuită.

Când ajunse la zece metri de cabană, Lewis își scoase schiurile și le înfipse în zăpadă. Apoi se apropie încet, privind înăuntru printr-o ferestruică. Așezată lângă o masă de lemn, Sylvia scotea din sacul tirolez câte ceva de mâncare – un pui înghețat, două bucăți de pâine, portocale și mere. În fața ei stătea un bărbat între două vârste, chel, cu fața rotundă și ținută respectabilă. Fata îi povestea ceva, iar el o asculta clătinând din când în când din cap, în timp ce privirea îi aluneca mereu spre mâncare.

Lewis n-avea nici un chef să-i spioneze. De aceea se întoarse brusc de la ferestruică, porni spre ușă, o deschise și intră în colibă.

Întrerupându-se în mijlocul unei fraze, Sylvia se întoarse și îl privi stupefiată. Plimbarea cu schiurile îi colorase obrajii, iar puloverul mulat scotea în evidență sânii frumoși. Lewis avea impresia că în aceste clipe era mai frumoasă decât oricând.

După un moment de tăcere, tânăra exclamă:

– Dumneavoastră!

Schițând un gest de disperare se întoarse spre domnul de lângă ea.

– Tată, el este. Acesta e omul despre care ți-am vorbit!

Ochii umezi ai bătrânului îl priviră pe noul venit cu bunăvoință; o bunăvoință aparentă însă, căci sub masca ei, bătrânul îl examina cu mare atenție pe Lewis, păstrându-și în tot acest timp o atitudine prietenoasă, simplă, dar nu chiar veselă.

– Domnul Merrid? zise el întinzând mâna și surâzând oaspetelui. Chiar în clipa asta vorbeam despre dumneavoastră. Permiteți-mi să mă prezint, zise el ridicându-se cu demnitate; profesor Ullwin de la Universitatea din Heidelberg.

Lewis strânse o mână jilavă și fină.

– Sunt foarte bucuros să vă cunosc, domnule.

– Mulțumesc, dragul meu băiat, mulțumesc. Îmi place spontaneitatea ta. Sylvia tocmai îmi vorbea despre dorința dumitale de a ne ajuta să ieșim din situația neplăcută în care ne aflăm. Fiica mea a fost cam reținută, cum e și firesc, dar eu sunt foarte încântat să ne dai o mână de ajutor... O! scuză-mă, tot vorbind, am uitat

bunele maniere... Te rog, ia loc. Te deranjează dacă-ți propun să-mpărțim această gustare? N-avem mare lucru să-ți oferim, dar o facem din toată inima.

Lewis mulțumi, refuzând propunerea. Privindu-l mai atent pe profesor îl găsi simpatic, probabil datorită educației alese care estompa manifestările lui cam dulcege.

– După cum am înțeles, domnule Merrid, sunteți american și călătoriți prin acest ținut sărac. Dacă ați ști cât vă invidiez pentru această libertate de a hoinări. „Neprețuita libertate“ cum o numea William Cowper! – poetul... Îmi permiteți să vorbesc în timp ce mănânc? Din cauza furtunii de ieri mesele mele au fost cam neomenești. Sylvia, draga mea, îmi pare rău că n-ai putut să găsești niște fructe mai bune. Astea sunt lamentabile!

După aceste cuvinte de reproș adresate fiicei sale, începu să curețe o portocală, vorbindu-i din nou lui Merrid.

– Pot să mă laud, domnule Merrid, că am o mare capacitate de a cunoaște oamenii. Privind un chip știu dacă trebuie sau nu să-l primesc în lumea mea, de aceea, chiar dacă raționamentul meu vi se pare naiv, sunt gata să vă fac mărturisiri.

Făcu o pauză, după care continuă pe un ton grav și solemn.

– Domnule Merrid, țin să vă aduc la cunoștință că sunt un fugar.

Se așternu tăcerea. Profesorul continuă să-și mestece demn portocala, după care îi zâmbi cu tristețe lui Merrid.

– Sau, ca să mă exprim mai exact, sunt o victimă, domnule Merrid... o victimă a actualului regim politic. Până acum câtva timp, am fost profesor titular la catedra de literatură engleză, a Universității din Heidelberg. Ah! unde sunt acele zile minunate când, împreună cu scumpa mea soție – care azi nu mai este – ne plimbam seara pe malurile râului Neckar. Pe atunci eram iubit și respectat de elevii mei, cunoscut și apreciat nu numai pentru inteligența mea, dar și pentru ideile mele liberale. Dar, vai! Tocmai acest liberalism, tocmai acest umanism care mă caracteriza, a devenit deranjant pentru autorități, după venirea la putere a actualului guvern.

Sylvia încercă să protesteze:

– Tată, de ce trebuie să...

Privirea lui semnificativă îi întrerupse fraza.

– Cum vă spuneam, venirea la putere a regimului totalitar mi-a făcut viața imposibilă, iar în cele din urmă, când viața însăși mi-a fost în pericol, a trebuit să fug. Draga mea fiică, Sylvia, care m-a susținut în permanență, a fugit la Munich o dată cu mine. Acolo am fost însă suspectați, apoi arestați și doar un mare noroc ne-a ajutat să scăpăm și să ne retragem în acest loc singuratic, unde, în vremurile bune, fiica mea venea la schi și unde am găsit prieteni de nădejde.

Profesorul făcu din nou o pauză, apoi, gesticulând, continuă:

– Și astfel, domnule Merrid, de aproape trei săptămâni eu, om cultivat și rafinat, trăiesc în această colibă mizerabilă, ascuns ca un ade-

vărat criminal, hrănit de fiica mea și de domnul Edler, cu te miri ce. Și acum te întreb, dragul meu, această situație nu te mișcă nu-ți provoacă simpatie?

Lewis continua să-și privească atent interlocutorul care, sub masca unui actor de comedie, reușea să-și păstreze demnitatea, în ciuda obrazului buhăit și neras și a hainelor vechi pe care le purta. Îi reveni în minte tot ceea ce îi povestise Steve Lennard despre refugiații politici și ororile din lagărele de concentrare. Vorbi încet:

– Cred că ați petrecut momente groaznice, domnule. Și totuși, n-ați putea lua legătura cu consulul dumneavoastră?

Profesorul ridică anevoie din umeri:

– Dragul meu, pentru un expatriat, un astfel de refugiu este, de cele mai multe ori, o iluzie fatală, o întârziere a sfârșitului. Și în această situație aș fi arestat și dus într-un lagăr... Asta ar însemna bastonul de cauciuc, un glonț în spate... „a fost omorât în timp ce încerca să fugă"... Nu, nu! În rezolvarea acestei probleme trebuie să am încredere doar în mine și în judecata și curajul prietenilor.

– Și ce v-ați gândit să faceți? întrebă Merrid.

Profesorul se apleca deasupra mesei.

– Să plec de aici, domnule Merrid. Nu-mi pot permite să mai aștept. Nu pentru că n-aș putea trăi fără confort dar, cu fiecare clipă care trece, crește și riscul de a fi prins. Trebuie să trec frontierea elvețiană. După aceea, având libertatea de mișcare aș ajunge în câteva zile la Paris; dar ceea ce este foarte periculos și dificil

este să trec în Elveția. Domnul Edler, un băiat tare drăguț, care este și logodnicul fiicei mele, a întocmit un plan pe care vrem să-l punem în aplicare cât mai repede. Dar pentru aceasta, am mare nevoie de sprijinul dumneavoastră. De aceea venirea dumneavoastră aici mi se pare o mână providențială, pentru care vă mulțumesc.

Înainte ca Lewis să poată spune ceva, Sylvia puse mâna pe brațul profesorului, implorându-l:

– Tată, nu-l poți compromite pe domnul Merrid băgându-l în această încurcătură. Te rog! O să ne descurcăm bine și singuri. E prea periculos pentru dânsul să se implice aici.

– Cred că ar fi mai periculos dacă nu m-aș implica, zise Lewis, căci ieri seară, cineva a tras în mine și puțin a lipsit să nu mă nimerească.

Profesorul se scuză, zâmbind.

– Cred că vinovatul e Karl. E stupid! Oricum, el a făcut-o. A făcut-o numai din dorința de a ne proteja. Aș vrea ca acest incident să nu vă îndepărteze de noi și să nu ne priveze de ajutorul dumneavoastră!

– Dimpotrivă, răspunse Lewis, asta mă face și mai hotărât. Din acest moment sunt la dispoziția dumneavoastră.

– A! dragul meu, exclamă profesorul plin de entuziasm. Ridicându-se pe jumătate, îi strânse mâna lui Lewis, privind spre cer. Am înțeles din prima clipă, când v-am văzut, că providența îmi trimite un semn.

Lewis își retrase mâinile cât putu de repede. Deși bătrânul era destul de simpatic, îl deranjau gesturile lui, aproape cabotine. Tot ceea

ce consimțise să facă, era numai pentru Sylvia. Se întoarse spre ea, cu un gest impulsiv:

– Pentru că acum suntem aliați, n-ați vrea să-mi strângeți mâna?

– O fac doar pentru tatăl meu, răspunse ea.

Când îi atinse mâna, Lewis o simțise tremurând. Avea o figură rătăcită, parcă rușinată și, privind-o, Lewis văzu o lacrimă rostogolindu-se pe obraz.

Profesorul nu observă nimic. Fericit că poate conta pe ajutorul lui Lewis, se apucă repede să mănânce.

CAPITOLUL 6

Când musafirii de la Gasthof se adunară pentru cină, Edler avea o mutră posomorâtă. Cu siguranță că aflase tot ce se întâmplase la colibă și, aplecat deasupra farfuriei, tăcea ostentativ. Poate de aceea ceilalți comeseni vorbiră mai cu poftă. Mai ales Oberholler pălăvrăgea fără încetare. El oferi celorlalți o dare de seamă amănunțită asupra lecției de schi pe care o luase în acea dimineață, după care se întoarse spre Lewis și îi zâmbi amical:

– Dar dumneavoastră, dragă prietene, pe unde ați fost toată dimineața?

– O! ici și colo... Am hoinărit la întâmplare.

Oberholler surâse din nou:

– Dacă înțeleg bine, cam ăsta e stilul dumneavoastră. Și totuși ce ați remarcat interesant în cursul plimbării de azi-dimineață?

Lewis îi răspunse cu o privire inexpresivă:

– Ce-aș fi putut să remarc, domnule Oberholler?

– O! Nu se știe niciodată, răspunse vesel celălalt. În acești munți se pot întâmpla o mulțime de lucruri deosebite.

– Atunci, data viitoare o să deschid mai bine ochii, răspunse grav Lewis, și dacă o să observ ceva neobișnuit, o să vă aduc la cunoștință.

– Să fie într-un ceas bun, încuviință zâmbind micul negustor ambulant. Și eu, de altfel, sunt foarte atent... În ceea ce mă privește, e singura modalitate de a evita orice pas greșit.

– Cu riscul unui pas greșit, suspină domnișoara Rudi, astă seară aș vrea să dansez puțin.

Avea fața trasă, obosită, se vedea că nu e-n apele ei.

– Am petrecut o dimineață groaznică! Toată lumea a fost plecată și n-am găsit pe nimeni căruia să-i pot spune un cuvânt. Ce-ar fi să ne distrăm puțin după cină?

– După cină, eu o să mă culc, zise repede doamna Schatz.

– Normal, suspină iarăși Rudi. Karl, sunteți dispus să dansați?

Karl, îmbufnat, refuză mormăind și fata se întoarse spre Lewis.

– Vedeți, nimeni nu vrea să danseze. N-am noroc și gata! Dar ce-ați zice de niște cărți? O partidă de pichet, de exemplu. Ador jocul de pichet.

Lewis îl privi pe Edler cu coada ochiului și apoi răspunse cu amabilitate:

– Regret, domnișoară...poate altă dată.

Rudi ridică din umerii ei mici, își aprinse o altă țigară și tuși puțin la contactul cu fumul.

– Dumnezeule, ce-i de făcut? Câtă plictiseală ca să-mi îngrijesc plămânii!

Părea atât de afectată, încât Sylvia, smulgându-se din starea ei de apatie, îi întinse mâna.

– Domnișoară, vreau să fac o partidă de cărți cu dumneavoastră.

Deodată obrazul palid al lui Rudi se-nflăcără.

– O, sunteți foarte drăguță, repede, să căutăm cărți!

Când cele două tinere începură jocul, Edler se ridică și părăsi încăperea, fără să spună „bună seara“. Un minut mai târziu, Lewis plecă după el și cei doi bărbați se întâlniră în atelier.

– Căutați cearta cu lumânarea, îi zise Edler, aruncându-i o privire întunecată.

– Asta mă scutește de plictiseală, i-o întoarse Lewis.

– Cum vreți! răspunse instructorul, însoțindu-și cuvintele de un gest expresiv. Adineauri am vorbit cu Ullwin la cabană. Să fim bine înțeleși: el este cel care vrea să fiți cu noi, nu eu.

Lewis se rezemă de masă. Impertinența lui Edler îl scârbea, dar își propuse să-și ascundă sentimentele. Nu era prima dată când i se oferea ocazia de a se măsura cu oameni agresivi și siguri pe ei, ca acest tânăr elvețian.

– Mai sunt unele lucruri pe care aș vrea să vi le fac cunoscute, continuă Edler pe același ton. În primul rând Sylvia. Când bătrânul va ajunge în Elveția, ne vom căsători.

– Și vreți să primiți felicitările mele chiar acum? întrebă Lewis relaxat.

Fața lui Edler se congestionă:

– Vă sfătuiesc să fiți atent! Nu m-am angajat în această afacere din plăcere. E foarte periculoasă, vă veți convinge repede, de aceea nu e nevoie să îmi mai îngreunați situația prin atitudinea dumneavoastră ironică.

– Pericolul e atât de mare?

– Mai mare decât credeți. Ullwin e căutat peste tot și vor cu orice preț să pună mâna pe el. Până acum, șansa a fost de partea noastră. Nimeni nu știe că se află aici. Dar oricând norocul ne poate întoarce spatele.

Îl privi atent pe Lewis.

– Ieri am crezut că sunteți dintre cei care-l caută.

– De aceea ați tras?

O grimasă se ivi pe buzele lui Karl.

– O să mai auziți multe gloanțe șuierând, până vom rezolva problema. Înțelegeți?

– Atât cât îmi permite inteligența mea cam limitată.

– Bun, astea fiind zise, să trecem la subiect. Tentativa noastră va avea loc mâine seară. Sunt sigur că un om ca dumneavoastră ne poate ajuta, dar vă avertizez că nu va fi deloc ușor...

– Disprețuiesc victoriile ușoare.

Din nou Karl zâmbi cu răutate. Scoase din buzunar o bucățică de creion și începu să deseneze pe suprafața netedă a mesei.

– Iată, anunță el pe un ton autoritar. Linia aceasta este frontiera elvețiană; cea de deasupra – frontiera germană. Noi ne aflăm aici, în acest colț de lume, ascunși în munții dintre cele două frontiere. Sunt două posibilități de a ieși de aici: prin partea de sus, sau prin partea de

jos. În ceea ce privește prima variantă, drumul este ușor, putem trece frontiera pe lângă orășelul Breintzen și ajungem la 70 de kilometri de Zurich. După cum vedeți e foarte simplu, chiar prea simplu. Pe toate aceste drumuri domnul Ullwin este căutat. Poliția are semnalmentele sale și la Breintzen sunt mult mai mulți polițiști decât case. Dacă alegem cealaltă variantă, e mai dificil. Va trebui să trecem muntele Kriegeralp, escaladând locuri prin care puțini oameni se-ncumetă să treacă. Și asta, pe timp de noapte. Dar dacă reușim să ajungem la frontieră teferi și nevătămați, putem trece fără mari probleme în Elveția, pentru că drumurile acestea sunt mai puțin supravegheate.

– Acesta este deci, planul dumneavoastră?

– Da. A trebuit să amânăm plecarea pentru mâine seară din pricina lunii care ne va ajuta să nu ne frângem gâtul. Dar nu mai putem aștepta prea mult, din cauza vântului care-și va face în curând apariția, declanșând avalanșe. Ei, ce ziceți, vă plac avalanșele, domnule american?

– Da, grozav!

Văzându-l pe Edler cum râde disprețuitor, Lewis simți că-l mănâncă palmele.

– O să vă vedem la treabă, sus pe Kriegeralp. Atunci o s-o lăsați mai moale, precis...

În timp ce instructorul vorbea, ușa se deschise și în cadrul ei apăru Sylvia. Ea rămase nemișcată în prag, cu umerii puțin încovoiați și brațele atârnându-i pe lângă corp. Evită să

privească pe vreunul dintre cei doi bărbați, dar toată atitudinea sa exprima teamă.

Văzând-o, Karl se îndepărtă de masă pentru a-i veni în întâmpinare, luând-o ostentativ de mijloc. Privindu-l pe Lewis, i se adresă fetei, pe un ton cum nu se poate mai tandru:

– Ei bine, draga mea, ai câștigat partida?

– Nu, răspunse Sylvia cu o voce ciudată. Am pierdut-o.

CAPITOLUL 7

Trecu și ziua următoare, cenușie, apăsătoare, posomorâtă. Când se lăsă întunericul, luna sosi la întâlnire făcându-și datoria, deși, din când în când dispărea după câte un nor.

La ora opt, ora fixată în ajun, când Lewis traversă curtea, simți apropierea furtunii.

Îl găsi pe Karl în atelier, ajutând-o pe Sylvia să-și pună piei de focă pe schiuri, pentru a evita prăbușirea pe pantele abrubte. Instructorul părea mai încordat ca de obicei și privirea lui se întunecă parcă, văzându-l pe Lewis.

– Ați întârziat.

Lewis ignoră această remarcă și vorbi foarte degajat:

– Vântul se-ntețește. Ați văzut cerul? De aceea nu mi se pare prea sigur...

– Nimic nu pare sigur, când n-ai de gând să pleci, bombăni Edler.

– Voi știți foarte clar ce aveți de făcut, dar, după părerea mea, condițiile meteorologice sunt net nefavorabile.

– Eu sunt singurul care hotărăște în această privință, i-o întoarse Karl. Așa că, vom pleca.

Lewis nu mai zise nimic. După ce-și fixă schiurile, se ridică și îi adresă Sylviei un surâs încurajator, pe care ea însă, nu i-l întoarse. Dar nu-și mai feri privirea și îi vorbi deschis:

– Ar fi foarte bine dacă ați veni cu noi. Sus, pe munte, vom avea nevoie de ajutor pentru tatăl meu. Nu e prea ager și schiază prost. Totuși mai puteți încă renunța la această acțiune.

Lewis îi răspunse doar printr-un zâmbet. Atunci Sylvia întoarse capul.

Plecară în șir indian, cu Karl în frunte, care le arăta drumul. După cum prevăzuse Lewis, vântul sufla tare, dar Karl le ordonă să se grăbească, așa că, la ora zece ajunseră la cabană.

Îmbrăcat în pardesiu și cu un fular gros la gât, profesorul îi aștepta, palid, cu un surâs încremenit de spaimă.

– Ah! dragii mei băieți! Sylvia, scumpa mea! Sunteți într-adevăr, minunați. După cum vedeți, sărmanul fugar e gata. Ca și poetul mi-am măturat mizerabila cocioabă, am stins lumânarea și mi-am încins șalele...

– Dar n-ați vrea să plecați cu acest pardesiu, exclamă Karl. Nu e vorba de o excursie turistică.

– Dar, bunul meu Karl, mi-e teamă să nu-mi fie frig acolo sus, în munte.

– Ei bine, o să vă fie frig. Dar asta e mai puțin grav decât să vă împiedicați în acest pardesiu și să ne trageți pe toți în prăpastie.

Profesorul părea atât de dezolat, încât Lewis fu cuprins de compasiune. Iar când bătrânul își scoase pardesiul, îi zise:

– Dați-mi-l, o să-l duc eu. Îl voi atașa la sacul meu. Treaba asta nu mă deranjează câtuși de puțin.

Karl îl privi cu niște ochi răi, mormăind ceva printre dinți, apoi se apropie de fereastră și privi afară. Deși vântul șuiera în jurul cabanei, cerul era, pentru moment, degajat.

– Suntem pe cale să pierdem timp, zise el ironic.

Încruntându-și sprâncenele îl privi pe profesor care stătea cu mâinile împreunate pe burtă.

– Așteptați cumva să vă servim cina? Sau, poate, vreo delegație care să vă invite să vă întoarceți la Heidelberg?

– Nu, dragul meu, răspunse profesorul cu uimitoare umilință, aștept momentul în care să putem înălța o rugă Creatorului. Să-i cerem bunului Dumnezeu să binecuvânteze și să ajute acțiunea noastră.

Scena era ciudată. În timp ce profesorul își spunea pios rugăciunea, Lewis se simțea din ce în ce mai neliniștit. Se întreba, fără să-și poată răspunde, dacă ceea ce vedea, era credință sinceră, sau pură batjocură. Sylvia, cu ochii închiși avea un aer cam forțat, dar Ullwin părea întruchiparea extazului divin. După ce termină își suflă nasul și vorbi pe un ton plin de resemnare:

– Ei bine, dragi prieteni, să mergem! De-acum sunt pregătit pentru orice s-ar întâmpla.

Cei doi bărbați luară câte o frânghie de pe masă, iar Karl și-o înfășură peste umeri. Ieșiră din cabană unul după altul, conștienți că porneau într-o direcție foarte periculoasă.

Trecătoarea pe unde-și propuseseră să treacă era pe culmea nord-estică a muntelui Kriegeralp. Deocamdată, începură să urce o pantă destul de abruptă care îi duse la o curmătură acoperită cu un strat de gheață presărat cu zăpadă.

Luna strălucea pe cer și se vedea ca în plină zi. Lewis înțelese cât de importantă era pentru ei această lumină. În spatele lor, cabana părea acum o ambarcație pitică și întunecată, în mijlocul imensității albe. Deasupra lor, se înălța semeț Kriegeralp.

Se opriră înainte de a escalada primul ghețar și se așezară în ordine: în frunte – Karl, apoi Sylvia, urmată de Lewis și de profesor. De cum începură ascensiunea ghețarului, Lewis înțelese de ce Edler fusese de acord cu participarea lui la această acțiune. Așa cum spusese Sylvia, profesorul nu se pricepea aproape deloc să schieze. Pe gheața albăstruie îl trăgea mereu în urmă și Lewis trebuia pur și simplu să-l târască de-a lungul pantei. Manevra era foarte obositoare. Lewis strângea din dinți, încordându-și mușchii și trebuia să-și adune toate puterile pentru a trage povara de la celălalt capăt al frânghiei.

După ce trecură primul ghețar se odihniră puțin în zăpadă, lângă un perete de gheață.

Pentru a trece cel de-al doilea ghețar fură nevoiți să-și scoată schiurile și să le pună pe umeri, sporindu-și astfel greutatea. Urcau pe suprafața ghețarului. În frunte – Karl își croia drum prin gheață cu tîrnăcopul. Ajunseră foarte sus și vântul, măturând piscurile golașe se năpusti sălbatic asupra lor.

Vreme de aproape zece minute își croiră drum oblic, spre înălțimi. Deodată, tocmai când ajunseră în porțiunea cea mai abruptă a ghețarului, luna dispăru brusc. Ca și cum cineva ar fi suflat într-o lumânare; rămaseră nemișcați, în întunericul greu, care îi acoperi. Peste câteva minute, fulgi ușori le umiziră obrajii.

Începuse ninsoarea.

Deși se afla la vreo douăzeci de metri de el, Lewis îl auzi pe Karl înjurând printre dinți, și o tristețe apăsătoare îl copleși dându-și seama ce însemna pentru ei această ninsoare. Îl blestema pe Karl, care ar fi trebuit să prevadă această situație. Îl târî pe profesor prin întuneric, până când ajunseră sub un acoperiș de gheață unde stăteau Karl și Sylvia.

– N-o să dureze mult, zise imediat instructorul, parcă pentru a se apăra. Și va fi mai bine pe celălalt versant. Prin ninsoarea măruntă, putem trece mai repede frontiera.

– Până una, alta, ar fi mai bine să ne adăpostim, zise ferm, Lewis.

Îi acoperi, pe bătrân și pe Sylvia, cu paltonul profesorului, apoi toți patru rămaseră tăcuți

sub streașina de gheață. Era un frig groaznic. Viscolul care sufla deasupra ghețarului, era din ce în ce mai tăios, iar ninsoarea se-ntețea.

Aparent foarte liniștit, Edler vru să-și aprindă o țigară, dar de trei ori încercarea nu-i reuși. Mormăind o înjurătură, aruncă țigara care se stinsese din nou. Luna rămânea ascunsă, iar zăpada se ridica în jurul lor.

Lewis se întoarse spre Sylvia. Abia zărindu-se în penumbră, obrazul ei părea, scofâlcit de frig. Simți cum tremură lângă el, și cu greu își reținu impulsul de a o îmbrățișa. Deodată începu să vorbească:

– Nu mai putem sta mult timp astfel.

– Și de ce, mă rog, exclamă Karl. O să așteptăm să se oprească ninsoarea, după care ne vom relua drumul.

Lewis privi cadranul luminos al ceasului.

– Mai așteptăm încă o jumătate de oră. Dacă ninsoarea nu încetează, facem cale-ntoarsă, zise el.

– Nici vorbă! răspunse Karl. Dacă nu depășim trecătoarea în această noapte, nu vom putea ajunge la frontieră fără să fim reperați.

– Dar riscăm să ajungem acolo cadavre, obiectă profesorul clănțănind din dinți. Deja nu-mi mai simt picioarele.

– Deși am trăit la țărmul mării și deci, nu am experiența omului de la munte, cred că și un orb ar vedea care a situația. Dacă mai stăm aici, o să înghețăm. Dacă vrem să înaintăm orbește împotriva acestei brize montane, care vine dinspre nord, vom sfârși într-o prăpastie. De aceea vă mai spun, încă o dată că, dacă

într-o jumătate de oră vremea nu se schimbă ne vom întoarce la cabană.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

În întuneric, ochii lui Karl scânteiau, țintuindu-l cu privirea. Apoi, instructorul mormăi ceva de neînțeles și cuprins de nervozitate, lovi puternic cu bocancul, zăpada înghețată.

După douăzeci și cinci de minute, Lewis se ridică și spuse simplu:

– Ne întoarcem!

Se produsese o inversare ciudată. Acum Lewis comanda și pentru moment, Karl nu opunea nici o rezistență, mulțumindu-se să tacă încruntat, în timp ce Lewis strânse frânghiile pentru a face cale-ntoarsă de-a lungul ghețarului.

Datorită întunericului și furtunii de zăpadă, această acțiune se anunța foarte periculoasă. Dar Lewis, care era acum în căutarea unor puncte de reper, avea simțul orientării, caracteristic marinarilor. În plus, pentru că fusese de multe ori de cart noaptea, devenise puțin nictalop. Dar ceea ce îi dădea avânt în aceste momente era gândul că de undeva, din spate, Karl îl pândea să-i frângă gâtul.

Ajunseră fără nici un incident la locul unde își puteau pune schiurile. Dar când își luă avânt pe zăpada proaspăt căzută, simți că aceasta cedează sub picioarele lui. Îi avertiză pe ceilalți printr-un urlet, sări și, ca prin minune, ateriză pe o porțiune de zăpadă tare. În acel moment frânghia se întinse la capăt și Lewis,

chiar înainte de a resimți șocul, înțelese că Sylvia a căzut în scobitura ghețarului.

Instinctul de conservare îl făcu să se năpustească înainte și, cu corpul astfel înclinat în direcția opusă crăpăturii, el se învârti pe loc, apoi începu să tragă, întinzând frânghia. De cealaltă parte îl auzea pe Edler strigând că frânghia e ruptă. Urmară o mulțime de recomandări și directive, cărora Lewis nu le dădu nici o atenție, toate eforturile lui concentrându-se pentru a o aduce pe Sylvia spre el. Pe măsură ce întindea frânghia, Lewis era puternic emoționat, știind că a te izbi de gheață în urma unei căderi bruște era un mare pericol. Sylvia și-ar fi putut rupe o mână sau un picior. Lewis se gândi la efecte și mai grave, căci auzise vorbindu-se și de schiori care-și zdrobiseră craniul, în urma unor astfel de accidente.

În sfârșit, cu o ultimă sforțare, reuși să o aducă pe Sylvia lângă el. Îngrozit, dădu drumul frânghiei și o cuprinse de mijloc.

– Sunteți rănită?

Era atât de aproape, încât îi simți respirația, în timp ce fata îl privea cu ochii dilatați de spaimă. Stătură așa un moment, după care ea se îndepărtă, cuprinsă de o mare agitație.

– Mă simt bine, murmură, nu am nimic, absolut nimic.

Lewis nu apucă să răspundă, că și apăru Karl, împreună cu profesorul, care ocoliseră crăpătura.

– Istețule, de ce n-ai așteptat să vin, țipă instructorul, clocotind de mânie. Nu ți-ai dat

seama că era suficient un pas pentru a te prăbuși cu ea cu tot?

Fără să răspundă Lewis se îndepărtă și cu capul plecat, porni înainte.

După o jumătate de oră ajungeau pe platou și două ore mai târziu intrau în cabană. Începea să se lumineze. Deși fuseseră pe drum toată noaptea, acțiunea lor se soldase cu un eșec total.

Profesorul era extenuat. Se așeză pe o bancă, lângă perete, ca un om de zăpadă care se prăbușește. Aruncându-i o privire, Lewis înțelese că trebuia să aprindă focul cât mai repede.

Ieși din cabană, pe lângă peretele care adăpostea niște butuci.

Aplecându-se pentru a aduna niște surcele, își dădu seama că Edler îl urmase și se ținea aproape de el. Lewis se ridică încet.

Gâfâind, cu privirea întunecată, instructorul i se adresă lui Lewis, silindu-se să zâmbească:

– Mi se pare că vă considerați șeful, dar vă-nșelați...

– Nu, răspunse Lewis, clătinând din cap. De data asta, nu.

Atunci Karl se încruntă și trimise un pumn spre bărbia lui Lewis. Deși puternică, lovitura nu fusese bine plasată și Lewis se feri rapid.

Amintindu-și de fată și tatăl ei, care stăteau în cabană, zise cu o voce dură, hotărâtă:

– Controlează-te, istețule! Nu fii imbecil!

Dar Karl, cu capul plecat se năpusti din nou asupra lui, furios ca un taur.

Lăsând jos lemnul pe care-l ținea, Lewis se puse în gardă. De câte ori, prin îndepărtate porturi, nu participase la astfel de atacuri? Cunoștea atât de bine tehnica de luptă, încât îi fu foarte ușor să evite loviturile dezordonate ale elvețianului. La un moment dat, când Edler se pregătea să lanseze un nou asalt, Lewis așteptă o secundă, după care îi plasă lui Edler o lovitură fulgerătoare în bărbie, chiar în momentul în care elanul instructorului se adăuga forței cu care Lewis lovise. Stupefiat, Edler își îndoi genunchii și se prăbuși la pământ fără cunoștință.

Lewis îi masă articulațiile, după care luă un pumn de zăpadă și îl fricționă la ceafă.

– Ridică-te, îi zise Lewis pe un ton convingător, în timp ce Karl își revenise în simțiri, n-ai nimic, e doar un accident ușor. Intră ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Karl se ridică în fund, cu o figură stupidă, apoi, revenind repede la realitate, păru dispus să reia lupta. Dar privirea și tonul lui Lewis îl făcură să renunțe. Se ridică în picioare și intră în cabană împleticindu-se.

Peste un minut Lewis îl găsi înăuntru. Aprinse repede focul și pregăti pentru fiecare o ceașcă cu cacao. Bucuroși că au scăpat teferi după peripețiile nopții, cei patru băură liniștiți, cacao.

Sylvia rămânea inflexibilă, cu ochii plecați. Edler își rumega tăcut nemulțumirea, în timp ce profesorul, după ce își pusese hainele ude să se usuce lângă sobă, se înveli cu o pătură și se așeză ghemuit pe bancă.

Deodată începu să strănute zgomotos și, căutându-și batista se plimba prin cabană mormăind plângăreț:

– Când mă gândesc că trebuia să fiu în Elveția la ora asta... Și iată-mă, revenit în punctul de plecare, cu un guturai serios.

Făcu o pauză, pentru a-și șterge nasul, apoi continuă:

– Ar trebui să fac o baie la picioare, cu făină de muștar... Dar tocmai asta-mi lipsește: un lighean în care să fac o baie la picioare, numai cu făină de muștar... Ah! Doamne... Doamne!.. Lewis, cacaoa pe care mi-ai oferit-o e o minune, dar ce n-aș da să am măcar o picătură de whisky!

Lewis încercă să-l consoleze pe bătrân:

– Curaj, profesore! Nu trebuie să ne dăm bătuți după eșecul primei tentative. Dimpotrivă, trebuie să ne întărim forțele pentru a găsi o altă soluție...

– Ei bine, găsiți-o dumneavoastră, că tot sunteți mai isteț, îi zise Karl, mângâindu-și bărbia.

– Hai, hai! bunul meu Karl, nu vă mai enervați așa, îi zise profesorul pe un ton de reproș. După tot ce s-a întâmplat, eu sunt cel mai nefericit. Nu era destul de caraghios să fiu un fugar? Dar să fiu un fugar răcit... Hapciu!... asta chiar că e imposibil de suportat!

– Bravo! Faceți pe clown-ul. Profitați și distrați-vă bine, că peste două zile n-o să mai aveți timp pentru așa ceva. De n-o fi așa, să nu mai îmi spuneți pe nume!

Și deodată, în liniștea care urmă acestei declarații zgomotoase, se auziră bătăi în ușă. Se uitară încremeniți unul la celălalt, cu nervii încordați la maximum.

– Cine e? întrebă Lewis.

Apoi, pentru că ciocăniturile continuau, se duse să deschidă.

Vântul se năpusti înăuntru împingând două persoane, la vederea cărora, Lewis scoase un strigăt de surpriză. Musafirii erau sora sa Connie și Steve Lennard.

CAPITOLUL 8

– Iată-l pe Lewis Merrid în persoană! declară Connie, vărsându-și tot necazul adunat în ultimele zile. Să pleci așa, fără să spui nimic. Am crezut că mesajul acela nu-ți aparține și că ești în mâinile naziștilor...

Karl, care-i întâmpinase pe cei doi încruntând din sprâncene, interveni imediat, întrebându-l pe Lewis:

– Cine sunt acești oameni?

– Sora mea și un vechi prieten.

– Cum de au știut că sunteți aici, la cabană?

Connie răspunse imediat:

– Proprietarul de la Gasthof ne-a spus că e posibil să-l găsim pe Lewis aici, după ce.. Steve l-a făcut să vorbească... Bine, Lewis, dar trebuia să ne explici...

Lewis le povesti totul în câteva fraze. După ce înțelese situația, Connie se întoarse cu un gest reflex spre Sylvia.

– Vai, sunt dezolată... Nu mă îndoiam... Cât de mult regret că nu ne-ați spus totul în tren. Am fi făcut tot ce ne stătea în putere ca să vă ajutăm.

Steve îl privi intrigat pe profesor, apoi întrebă:

– Nu ne-am mai întâlnit cumva? Îmi păreți cunoscut...

– Nu, dragul meu, nu cred că ne-am mai văzut până astăzi.

– E ciudat, totuși, eu... În sfârșit tot nu mai contează. Lewis, spune-ne ce ai de gând să faci în continuare?

– După părerea mea, declară Merrid vorbind foarte apăsat, situația nu e deloc ușoară. Din cele două posibilități de ieșire, am încercat una, care s-a soldat cu un eșec. Nu ne rămâne decât s-o încercăm și pe cea de-a doua. Riscul de a fi prinși este mult mai mare, dar cel puțin profesorul, poate evita să-și sucească gâtul.

– Mulțumesc, dragul meu, zise profesorul cu modestie. Sunt foarte mișcat de grija pe care o porți integrității mele corporale.

Lewis continuă:

Mi se pare foarte periculos să mai călătorim în grup. Și altceva: va trebui să ne deplasăm foarte repede, adică, să avem la dispoziție o mașină bună. Steve, tu și Connie ne puteți ajuta. Steve, veți pleca fără întârziere la Viena și veți face rost de acolo de o mașină serioasă, cu care veți ajunge în acest sătuc izolat de la graniță.

Merrid scoase din buzunar harta pe care și-o procurase la Gasthof și întinzând-o pe masă arătă un punct lui Connie și lui Steve.

– Uite, la Breintzen... Acolo o să ne întâlnim. Nu e decât la zece kilometri de Lächen și Lächen mi se pare un loc destul de ferit, unde

am avea șansa să ajungem fără prea multe greutăți. De la Lăchen ne vom îndrepta rapid spre Breintzen.

– Breintzen? știu, strigă Steve lovind cu pumnul în masă. E un sat care are pe pod un singur post de frontieră și imaginați-vă că am și prieteni la Breintzen.

Cu ochii pe hartă, Lewis aprobă încântat.

– Perfect, asta simplifică lucrurile. Voi veți merge la Breintzen cu mașina, iar noi cu sania sau pe jos, călătorind pe timp de noapte. Ne vom întâlni acolo...

– Și după aceea? interveni Karl pus pe ceartă. Și eu cunosc localitatea Breintzen. De fiecare parte a podului sunt trei gărzi cu mitralierele pregătite să tragă. Așa încât, dacă ar fi „s-o ștergem" cum spuneți, ar trebui să fim pisici... și să avem noroc cu carul!

– Calm, calm, zise Steve pe un ton liniștitor. V-am spus că am prieteni la Breintzen. Unul dintre ei, cu care am relații foarte strânse, se numește Johann Schwartz. Are un magazin de antichități și închiriază lunar camere, pentru că apartamentul e prea mare pentru el. E un om foarte descurcăreț și în plus, dispus să facă orice pentru mine, căci i-am făcut un mare serviciu acum doi ani. Ca să fiu mai clar, e un podar care îi ajută pe oameni să treacă frontiera clandestin. Deci, dacă ne vom întâlni acolo, cum dorește Lewis, o să vă ajut să treceți dincolo. Și după ce ați trecut frontiera, în două ore sunteți la Zurick.

Profesorul aprobă cu o voce bolnavă.

– Admirabil, dragul meu. Vă mărturisesc că am mai multă încredere în acest nou plan, decât în celălalt, cu atât mai mult cu cât, după experiența nopții trecute, dacă tot trebuie să îmi risc viața, prefer să o fac în condiții confortabile.

– Deci, așa rămâne, zise Connie, care tăcuse până atunci. Cu o singură modificare. Sylvia va merge cu noi la Viena.

Karl scoase un suspin, apoi declară cu un fel de rictus:

– Dar, bineînțeles! Voi avea marea plăcere să vă însoțesc!

Ironia sa nu fu observată de Connie care o ajuta pe Sylvia să-și repună pulovărul cel gros, și un moment mai târziu, toți trei părăseau cabana.

CAPITOLUL 9

Când rămase singur cu Steve și Lewis, profesorul le zâmbi, frecându-și mâinile cu un gest ademenitor.

– Domnilor, marele Talleyrand a zis odată, că cel mai mare dușman al omului este un stomac gol. De aceea, cred că am face bine să ne mai întărim puțin. Aș fi spus asta și mai devreme, continuă el zâmbind, dar știind ce rezerve se află în dulapul meu de alimente, mi-am dat seama cu regret, că sunt insuficiente pentru șase persoane. O să mă disculp, amintindu-vă un percept al lui Cicero: nevoia te învață să fii discret.

În timp ce vorbea, Ullwin se îndreptă spre bufet și cu gesturi de scamator, scoase pe rând, diferite produse.

– Veți constata, domnilor, că am puține provizii. Iată un ou, apoi altul mai mic. Un pic de făină și de ceai pe fundul cutiei... și o oală în care se mai văd urme de unt. Dragii mei, văd că v-ați întristat. Dar cine știe? Cu puțină răbdare și îndemânare, e posibil să aveți o surpriză. Desigur, n-aveți de unde să știți că în acel bătrân Heidelberg, care mi-a fost nespus de

drag, eram considerat, nici mai mult, nici mai puțin, decît un expert în arta culinară și toată Universitatea lăuda salatele preparate de mine.

Profesorul se foia pe lângă sobă, bătea ouăle cu făina, încălzea apa, fără a înceta să le țină musafirilor săi, cuvântări interminabile. Repede, făcu o mulțime de clătite și o cană de ceai. Se așeză imediat la masă și începu să guste din propriile preparate.

Abia după aceea îi invită pe cei doi să mănânce.

– Luați loc, domnilor. Vă rog să mă scuzați pentru graba mea, dar ea se datorează nu numai poftei de mâncare, ci și unui neplăcut guturai care mă încearcă. Vă mai amintiți ce spunea poetul Burns? „Trebuie să-ți hrănești guturaiul și să-ți înfometezi durerea" Așa că, eu urmez sfatul lui.

Începură să mănânce toți în liniște, dar Steve nu-și lua ochii de la profesor, privindu-l uimit, cu fruntea încrețită.

– Profesore, figura dumneavoastră mă intrigă grozav!

– De ce? întrebă celălalt, aruncându-i o privire piezișă.

– Pentru că, dacă nu cumva aveți un frate geamăn, sunt gata să jur că v-am întâlnit undeva. Dar nu pot să-mi amintesc unde.

Profesorul luă ultima clătită, își linse degetele și îi surâse binevoitor ziaristului.

– A, dragul meu, nu vă mai consumați pentru așa ceva. La ce bum să ne încredem în capriciile memoriei? Nu mă îndoiesc că ați mai întâlnit oameni care seamănă cu mine, la nas,

la gură, sau la ochi. În fond nu ne tragem toți din Adam și Eva?

Lewis avu impresia că profesorul îi aruncă o ocheadă, dar totul se desfășură atât de repede, încât nu fu sigur. Ullwin continuă cu o voce suavă:

– Dragii mei, mai avem aproape o oră până să pornim spre Gasthof. Nu ne-ar trece timpul mai ușor, dacă am face o partidă de cărți?

– După părerea mea, ideea nu e deloc rea. Un poker?

– A, poker... Am avut ocazia să joc de puține ori... Dar dumneavoastră, domnule Lennard, cred că sunteți un expert.

– O, nu. Mă descurc, atâta tot.

– Ei bine, să facem o mică partidă, aprobă Ullwin cu un zâmbet binevoitor.

Profesorul scoase dintr-un buzunar, un pachet de cărți vechi, puse într-un colț al mesei resturile micului dejun și începură partida.

Folosiră chibrituri în loc de fise și profesorul insistă ca fiecare băț să fie echivalentul unui dolar.

Ullwin părea neștiutor, jucând cu candoarea unui copil și întreba politicos dacă poate să decarteze. Își risipea bețele și Steve se amuza copios pe seama lui. Dar până la urmă tot el câștiga.

Steve începu să-și piardă buna dispoziție văzând că Ullwin, în ciuda manifestărilor absurde, câștiga mereu. Lewis pierduse mult și partida devenise un fel de duel între Steve și profesor. Steve suferea mult când pierdea.

Astfel că după o oră de joc, era într-o stare jalnică.

– Fir-ar să fie! exclamă el, aruncând cărțile pe masă. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva! Vă datorez peste două sute de șilingi.

– Începătorii sunt întotdeauna băftoși, dragul meu, declară profesorul zâmbind. Ce să-i faci! De data asta norocul meu a învins un maestru al jocului.

– N-ar fi bine să vă opriți acum?

– Nici vorbă declară Steve. Vreau să recâștig ceea ce am pierdut, chiar dacă ar fi să mor!

Profesorul împărți cărțile. După ce le privi pe ale sale, Steve coborî pleoapele pentru a-și ascunde surpriza și bucuria. Lewis îl observă și înțelese că prietenul său avea cărți bune. Neavând nimic de pierdut se retrase din joc pentru a urmări cu interes desfășurarea partidei.

Cu nonșalanță, Steve împinse două chibrituri spre pot. Profesorul îl imită. Steve repetă mișcarea, Profesorul, de asemenea. Steve supralicită cu trei bețe, dar profesorul nu se lăsă mai prejos.

Totul se petrecea așa cum dorea Steve, dar, dând impresia că mizează la întîmplare strigă:

– Boierule, încă zece!

– Foarte bine, dragul meu!

– Și încă zece!

– Cum doriți!

Steve își reținu cu greu un zâmbet de satisfacție, luându-și portofelul, scoase un teanc de bacnote și le aruncă pe masă strigând:

– Nu mai am bețe, dar iată cu ce le înlocuiesc!

– Dragul meu, protestă ușor profesorul, a cărui privire se aprinse văzând atâtea monede, ai o poftă de leu. Mi-e tare teamă că o să mă ruinezi.

Chibriturile și bancnotele reprezentau o sumă frumușică, de care Steve se bucura deja. Făcu semn cu capul că e dispus să încheie jocul.

– Careu de popi, profesore. Sunt dezolat că v-am făcut una ca asta.

Profesorul zâmbea resemnat, în timp ce își pipăia cărțile înainte de a le arăta. Puse pe masă un careu de ași.

– Neamule! murmură Steve cu o voce abia auzită, în timp ce zâmbetul său se transforma într-o grimasă de clown trist.

Înghițea greu, ca și cum ceva îl ardea pe gât. Fusese o înfrângere totală, gândea Lewis, râzând în sinea lui, în timp ce profesorul își vâra liniștit în buzunar câștigul.

– Îți mulțumesc, dragul meu, că m-ai învățat acest joc. Dacă o să mai îmi dați câteva lecții, cred că o să reușesc să mă descurc la poker... Dar mi se pare că focul e gata să se stingă. V-aș rămâne îndatorat dacă unul dintre dumneavoastră ar avea amabilitatea să aducă niște lemne.

Steve făcu un efort pentru a se ridica și ieși din cabană.

Peste câteva clipe, Lewis îl găsi învins, bombănind în fața stivei de lemne.

– Neamule, cât n-aș da să-mi amintesc unde l-am mai văzut!

– Poate la vreo altă partidă de poker, își dădu cu părerea Lewis, aplecându-se să ia lemne.

Steve îi aruncă o privire plină de reproș și cu fruntea în palme își continuă șirul gândurilor. Se scurseră câteva minute. Deodată ziaristul, lovindu-și cu palma piciorul, strigă:

– Am găsit!

Stăpânindu-și cu greu agitația, se întoarse spre prietenul său:

– Simțeam că ceva e în neregulă. Un biet refugiat politic! Ne tragem toți din Adam și Eva! Ochiul meu nu mă înșală. E vorba, nici mai mult nici mai puțin, de un șarlatan. De un șarlatan de clasă internațională. Luna trecută, la Viena, a furat niște smaralde în valoare de două sute de mii de șilingi. Fotografia lui era publicată în toate ziarele! Nu naziștii sunt pe urmele lui, ci poliția!

O liniște apăsătoare urmă acestei declarații violente. Lewis, înmărmurit, aruncă lemnele pe care le avea în mână.

– Ești sigur?

– Mai sigur ca niciodată! El reușise să intre ca funcționar la Societatea Equitable din Viena. Poate nu știi ce înseamnă asta. Este o veche intreprindere comercială cu obiecte de împrumut ipotecate. În general, membrii acestei societăți nu dau aconturi pentru bunuri mobile. Dar în cazul acesta fuseseră de acord să facă o excepție pentru că era vorba de o pereche de cercei celebri, niște smaralde de o mare valoare, care aparținuseră de mult unei regine. Ullwin a reușit să le subtilizeze și de aceea este urmărit de poliție de săptămâni

întregi. Am văzut și afișe mari cu figura lui, promițându-se o mare recompensă celui care va da relații despre el.

Din nou se lăsă tăcerea. Lewis cunoștea de mult exuberanța prietenului său, dar acum, Steve era foarte sigur pe el. Tatăl Sylviei era un hoț, un bandit internațional care reușise să-și asigure ajutorul lui, pretinzându-se a fi o victimă a naziștilor. Îl înșelaseră într-o manieră mârșavă și Sylvia devenise complicea acestei minciuni.

Lewis rămase cu capul plecat, năpădit de gânduri negre. Dar, ridicându-se deodată, foarte hotărât, zise:

– Vino cu mine, Steve. Trebuie să-l facem să vorbească.

În întunericul cabanei, profesorul, numai în cămașă, se descălțase și-și băgase picioarele într-o găleată cu apă caldă.

– Sper, dragii mei, că baia asta, chiar fără făină de muștar, o să-mi facă bine. Jalnică imagine, nu-i așa?

Lewis nu răspunse nimic. Acest bătrân îl dezarma cu jovialitatea lui dar, cu un gest hotărât se îndreptă spre scaunul pe care se afla vesta lui Ullwin. Băgând mâna într-un buzunar, scoase pachetul de cărți, și cercetându-le cu atenție, observă că multe dintre ele aveau colțurile tăiate.

– De la Universitate le-ați adus, nu-i așa? îl întrebă el pe Ullwin, privindu-l fix.

– Bineînțeles, dragul meu, nu călătoresc fără ele.

– Eram sigur, zise Lewis. Cred că cei de la Heidelberg vă regretă mult...

Profesorul înțelese că era demascat, dar rămase nepăsător, reușind chiar să zâmbească.

– Sunt neconsolați, dragul meu. Rectorul, un om în vârstă, cu o barbă foarte lungă și cu jiletca plină de pete a renunțat de atunci să-și bea porția de bere de dimineață și cea de seară.

– Ullwin, de ce faceți pe clownul? Ați furat smaraldele de la „Equitable", nu-i așa?

Profesorul clipi din ochi.

– Da, dragul meu, am furat niște smaralde celebre. O reușită frumoasă, dați-mi voie să vă spun. Una dintre cele mai frumoase pe care le-am avut.

– Deci nu a fost prima dumneavoastră tentativă?

– O, nu, nici pe departe, dragul meu. Am mai reușit și altele, mai norocoase.

– Sunteți un hoț?!

– Să zicem un cavaler al industriei, pentru că nu sunt specializat, și apoi, această denumire mi se pare mai distinsă, rectifică profesorul, după care scoase un chiștoc din buzunarul vestei și îl aprinse tacticos. De multă vreme, desfășor o carieră bogată în afara legii. Am început cu o excrocherie grozavă, în Anglia. Apoi am plecat în Franța, unde mi-am găsit norocul la o bancă pariziană. Am continuat să „lucrez" mult timp pe Riviera. Aveam acolo și o combinație profitabilă, la ruletă. Au urmat câteva lovituri reușite în Elveția, Germania și Austria. Metodele mele erau atât de elegante, încât am fost supranumit „profesorul". Bine-

înțeles că am avut o decepție. Dar cine nu are? În orice caz, dacă ar trebui să-mi fac un bilanț, aș spune că am dus o viață plăcută și profitabilă.

– Și fiica dumneavoastră? întrebă Lewis cu o voce dură. Ea a participat la aceste aventuri profitabile?

Pentru prima oară de la începutul discuției, Ullwin reacționă. Obrazul său palid se congestionă și îl fulgeră cu privirea pe Lewis.

– Nu! zise el cu un ton hotărât. Sylvia mi s-a alăturat doar pentru că eram în pericol. Ea reprezintă singurul lucru curat din viața mea și sunt sigur că v-ați dat seama de asta.

O mare ușurare se revarsă în inima lui Lewis, ca o suflare răcoritoare. Îl privi pe bătrânul ticălos care-și revenise, recăpătându-și candoarea și se uită la el cu o privire sfidătoare.

În ciuda faptelor reprobabile, bătrânul reușise să-l emoționeze și Lewis i se adresă cu o voce ușoară:

– Ar trebui să vă dăm pe mâna poliției, dar nu o vom face. (Tăcu un timp). Totuși, dacă vreți să vă ajutăm să treceți granița va trebui să restituiți smaraldele furate de la „Equitable".

Profesorul zâmbi în colțul gurii și ridică din umeri.

– Chiar dacă aș vrea, n-aș putea, dragul meu. Pentru că nu le am, iar banii i-am cheltuit. Vedeți dumneavoastră, persoana căreia le-am încredințat mi-a dat numai o mică parte din valoarea lor.

– Și dacă o să vă percheziționăm ca să fim siguri că nu mințiți?

– Cum doriți, dragii mei. Scormoniți până în ultimul unghер al acestei locuințe mizerabile. Dar vă dau cuvântul de onoare că nu mai am aceste smaralde.

Era ceva atât de convingător în aceste cuvinte ale lui Ullwin încât Lewis suspină:

– Cred că n-avem nici un motiv să nu vă dăm crezare. Dar, dacă vreți să vă ajutăm să ieșiți din încurcătură, va trebui să vă recâștigați cinstea. Dacă nu, o să vă ardeți urât, vă garantez.

Ullwin lăsă capul în jos și vorbi pe un ton grav și plin de recunoștință:

– Dragii mei, nici nu vă dați seama ce mult mă-ncurajează cuvintele dumneavoastră. De multă vreme caut posibilitatea de a mă schimba total și de a reîncepe o viață nouă, pe ruinele celei vechi.

Ridicându-se în picioare, profesorul luă mâna lui Lewis și o strânse cu ardoare, după care făcu același lucru cu Steve.

Se lăsă o tăcerea grea. Nici unul dintre cei doi prieteni n-ar fi fost în stare să spună cum de reușise acest bătrân șarlatan să se asigure de complicitatea lor. Cert era că reușise să-i câștige pe amândoi pentru interesele lui.

Lewis își privi ceasul:

– Ar fi bine să ne întoarcem la Gasthof pentru a ne pregăti de plecare.

Profesorul îi conduse desculț până la ușă.

– Le revedere, dragii mei și Dumnezeu să vă binecuvânteze.

– De asta o să avem într-adevăr nevoie, răspunse Steve. Și să nu mai încercați să jucați necinstit când ne vom întâlni la Breintzen căci veți avea mult de regretat.

Erau deja la jumătatea drumului spre Gasthof când Steve își încruntă sprâncenele și clătinând din cap se adresă prietenului său:

– Vezi tu, Lewis, bătrânul ăsta e un șarlatan grozav, care mi-a devenit chiar simpatic.

Lewis aprobă în liniște. Deodată, Steve se opri din mers, roșu la față.

– O, boierule! exclamă el, am uitat să-mi iau banii!

CAPITOLUL 10

Două ore mai târziu, La Gasthof, Connie, Sylvia și Steve pregătiți de plecare. Se grăbiseră să mănânce pentru că sania aștepta în fața ușii. Lewis era și el gata de drum. În ultimul moment se hotărâse să-i însoțească pe cei trei până la Lăchen. De ce luase această decizie, nici el nu-și dădea prea bine seama. În suflet i se învălmășeau sentimente și porniri ciudate, contradictorii, față de Sylvia. Totuși, poate dorința de a mai fi în preajma ei câteva ore îl determinase să întreprindă această călătorie anostă, până la gară.

Când coborî din camera lui, gata îmbrăcat în palton și înfășurat cu un șal gros, observă că cineva îi stătea în cale, barându-i drumul. Era Oberholler, micul negustor ambulant. Când Lewis se apropie, el întoarse capul zâmbind dar nu se urni din fața lui.

– O! Bună ziua! zise el. Nu vreți să ieșiți?

– Ba da, răspunse Lewis.

– Dar ați făcut deja o călătorie pe munte! exclamă Oberholler. O călătorie riscantă, și, dacă ar fi să ne luăm după aparențe și neplăcută; cred că n-aveți de gând să înfruntați iar providența.

Dacă Lewis n-ar fi fost atât de absorbit de gândurile sale, ar fi descoperit, cu siguranță, o oarecare insistență în atitudinea lui Oberholler. Dar el se mulțumea să-l privească cu o figură absentă.

– Sunteți un băiat tare simpatic, continuă Oberholler. Deși vă cunosc de puțin timp, vă stimez și mi-ar părea tare rău dacă vi s-ar întâmpla ceva.

– Ce-ar putea să mi se-ntâmple?

– Nu se știe niciodată, zise Oberholler, cu o figură expresivă. Aici, clima este incertă, terenul periculos și-apoi, nu știi cu ce fel de oameni ai de-a face. Zău, sincer, sunt foarte neliniștit pentru dumneata, dragul meu prieten american.

– Nu vă fie teamă, sunt destul de mare ca să-mi port de grijă, răspunse Lewis care voia să plece.

Dar, împotrivindu-se, Oberholler continua să-i bareze drumul. Părea hotărât să renunțe la amabilitatea cu care vorbise până acum. Privirea lui deveni pătrunzătoare. Se apropie de Lewis și îi spuse simplu:

– Nu glumesc, domnule Merrid, vă sfătuiesc în modul cel mai serios să plecați de aici imediat, cu sora și cu prietenul dumneavoastră. Duceți-vă la Paris, la Berlin, la New York sau la Tombouctou, oriunde vă place, dar nu mai rămâneți mult timp în Austria – și mai ales, nu vă mai amestecați în afacerile care nu vă privesc.

De data aceasta avertismentul era serios și foarte clar exprimat. Dar Lewis era prea

preocupat pentru a-l înțelege pe deplin. Cu un ton voit superficial îi răspunse:

– Sunt dezolat, domnule Oberholler, dar Tombouctou nu mă interesează deloc și apoi, îmi place grozav să mă amestec în situațiile care nu mă privesc. Mulțumesc totuși!

Și dându-l la o parte pe Oberholler, își continuă drumul.

Afară îi găsi pe ceilalți, în trăsură, așteptându-l. Aplecat spre Sylvia, Karl nu se hotăra să-și ia rămas bun, vrând parcă să se revanșeze pentru cele două zile cât aveau să fie despărțiți. În fața acestei scene, figura lui Lewis înmărmuri. Era pentru el un spectacol dureros, mai ales că nu-și putea da seama dacă această îmbrățișare prelungită, îi plăcea sau nu fetei.

În sfârșit, sania porni. Cea mai mare parte a drumului până la Lăchen, Steve și Connie au vorbit într-una, în timp ce Lewis și Sylvia nici n-au deschis gura. Păreau împovărați de o tăcere apăsătoare, iar Lewis se simțea total descurajat. O iubea pe această fată. Crezuse sincer că găsise, în sfârșit idealul pe care-l căutase dintotdeauna. Dar, în definitiv, cine era ea? Fiica unui șarlatan internațional. Prin tăcerea ei, Sylvia îl inducea în eroare. Cu tristețe, Lewis se hotărî să-și învingă această pasiune nebunească, să o uite pentru totdeauna, pentru a scăpa de durerea sfâșietoare care-l chinuia.

Acestea erau gândurile lui Lewis, când sania ajunse la ultima pantă, înainte de Lăchen. Deși era un sat mic, contrasta puternic cu dezolantele singurătăți de unde se întorcea. Aici

străzile erau pline de oameni, radioul de la cafenea urla, un tren de marfă făcea manevre zgomotoase. Gara, cu trenurile ei venind și plecând pretutindeni, lega această lume pierdută de civilizație.

Călătorii intrau în cafenea pentru a bea ceva cald și printre ei Lewis zări o figură cunoscută, un om cu o carte în mână, care nu era altul decât Heinrich, cel care îl condusese la Gasthof. Îi privi atent pe noii veniți, apoi, cu un surâs puțin încurcat, se adresă lui Lewis:

– Iată-vă, în sfârșit!... După cum am prevăzut, ați coborât.

Lewis aprobă tăcut, dar Steve, întotdeauna bine dispus când intra într-un bar, propuse:

– N-ați vrea să beți ceva cu noi?

Heinrich acceptă cu plăcere o altă jumătate de bere. În timp ce o bea, privirea lui făcu înconjurul sălii și se-ndreptă spre fereastră. El vorbea mult, mai mult ca de obicei. Vorbea cu voce tare despre vreme, despre zăpadă, despre radioul care era *kaput* dar care fusese foarte bine reparat, despre melodia frumoasă pe care o ascultase. Apoi, brusc, în mijlocul acestei vorbării, se aplecă spre Lewis, spunându-i repede, cu jumătate de gură;

– Atenție! Sunteți supravegheați! Și începu imediat să laude minunata bere care se servea la această cafenea.

Tot organismul lui Lewis acționă sub șocul acestui avertisment neașteptat. Tristețea i se risipi și în ochi îi apăru o lumină. După ce achitară nota de plată, Steve și Connie ieșiră din cafenea. Trenul trebuia să sosească peste

cinci minute. Lewis și Sylvia îi urmară la câțiva pași distanță. Dar în momentul în care se pregăteau să iasă, Lewis, mânat de un instinct puternic, întinse mâinile, rămânând cu Sylvia în umbra ușii.

Fără a bănui nimic, Steve și Connie, traversară strada în direcția gării. Ajungând în gară, Steve se apropie de ghișeu pentru a cumpăra bilete. Atunci, doi oameni care stătuseră rezemați de zidul din apropiere, se repeziră spre călători, scoțând din buzunar o pereche de cătușe.

Totul se petrecu foarte repede și fără scandal. Un minut mai devreme Steve și Connie erau la ghișeu cerând bilete, un minut după aceea erau arestați. Și chiar în momentul în care li se puneau cătușele, patru polițiști, doi în uniformă și doi în haine civile, țâșniră din cealaltă parte a zidului îndreptându-se spre bar.

Lewis înțelese imediat că aceștia urmau să se acupe de el și de Sylvia. În aceeași clipă observă că trenul de marfar își terminase manevra și se pregătea să intre pe linia principală. Creierul îi funcționa cu o iuțeală fulgerătoare și i se adresă imediat Sylviei, foarte grăbit:

– Vino! Să fugim, repede!

O luă de braț și traversară în mare viteză strada, în direcția șinelor.

Văzându-i țâșnind astfel din bar, polițiștii rămaseră o clipă uimiți, apoi scoaseră un strigăt și se năpustiră în urma lor. Lewis zărise în exteriorul gării o portiță care trebuia să fi rămas deschisă pentru că se adusese marfă.

Sylvia era la fel de iute ca el, și amândoi trecură, alergând prin acest loc. Totuși, trenul începu să prindă viteză. Atunci Lewis făcu un efort suprem și prinse una din barele de fier care încadrau ușa ultimului vagon. Sărind pe scară, o trase pe Sylvia, cu toate puterile spre el și reuși să o urce.

Pentru o clipă rămaseră dezechilibrați, dar Lewis împinse ușa glisantă și intrară în vagon. Aici rămaseră întinși, sleiți de puteri, auzindu-și bătăile puternice ale inimilor, în timp ce locomotiva șuiera și se îndepărta cu toată viteza de Lächen.

Lewis se ridică primul și se așeză pe mormanul de paie din vagon.

– Îmi pare rău că a trebuit să acționez așa, declară el rece, dar altfel ne-am fi întâlnit la închisoare.

Sylvia își îndepărtă părul de pe frunte și-l privi cu frumoșii ei ochi triști.

– Mie trebuie să-mi pară rău, zise ea cu o voce înăbușită, că v-am antrenat în această aventură. Încercăm zadarnic să scăpăm. Am fost văzuți și nu mai avem nici o șansă...

Văzând-o atât de descumpănită, Lewis își uită resentimentele față de ea, și se simți cuprins de milă.

– Ba da, mai avem șanse! Noi suntem încă liberi, iar Connie și Steve nu vor vorbi. Nimic nu-l împiedică pe tatăl dumneavoastră să ajungă la Breintzen, așa cum am hotărât. Și dacă noi vom ajunge acolo cu vreo mașină, cred că-l vom putea ajuta să treacă granița.

Privirea Sylviei începu să se lumineze:

– Credeți într-adevăr că-l mai putem ajuta încă să treacă în Elveția?

– Avem o șansă. Misiunea va fi grea, dar dacă punem toți umărul reușita este posibilă. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să părăsim acest tren pentru că mai mult ca sigur, ne vor căuta în gara următoare. Dacă ne vor descoperi aici, ne va fi greu să explicăm ce ne-a determinat să călătorim cu un tren de marfă.

Sylvia privi cu atenție vagonul care i se părea un mic post adăpostit în mijlocul unui univers ostil și ochii ei se-ntunecară pentru o clipă, dar răspunse cu o voce hotărâtă:

– Sunt gata să fac tot ce-mi veți cere.

Fără a mai adăuga ceva, Lewis se ridică în picioare și merse spre a deschide din nou ușa vagonului, ferindu-se să nu cadă din pricina masei de aer care pătrunse brusc înăuntru. Peisajul înzăpezit era searbăd și posomorât. Lewis nu știa în ce direcție mergeau, dar simți o oarecare ușurare văzând că începe să se întunece. Aproape douăzeci de minute privi stâlpii de telegraf care defilau prin fața ochilor săi. Deodată își dădu seama că trenul încetinește. Imediat se-ntoarse spre Sylvia și-i spuse:

– O să ne oprim. Vă rog să fiți foarte atentă, pentru că timpul ne este măsurat și o singură ezitare ne poate face să pierdem ultima șansă de reușită. Deci, când voi sări eu, săriți și dumneavoastră și urmați-mă. Clar?

Cu buzele uscate, Sylvia clătină din cap și se așeză lângă el. Rămaseră astfel unul lângă altul, în timp ce, prin întunericul care se lăsa,

trenul mergea din ce în ce mai încet, apropiindu-se de o gară mică. Lewis blestemă în gând această gară care, prin dimensiunile ei reduse făcea să crească pericolul de a fi reperați. Deodată, îi sări inima. Un tren de călători, staționa pe cealaltă linie. După vagoanele vechi și locomotiva demodată, părea un personal. Pe loc, Lewis se hotărî. În clipa în care trenul de marfă se opri, el îi făcu semn Sylviei și săriră aproape deodată amândoi.

Începură să alerge pentru a ocoli capătul celuilalt tren și treizeci de secunde mai târziu se aflau deja într-un compartiment gol.

Urmară momente de maximă încordare. Lewis strângea din dinți. Trenul ăsta blestemat n-avea de gând să plece? Cu fiecare clipă care trecea, creștea pericolul de a fi descoperiți. Un hamal trecu pe culoar și îi privi o clipă. Oare bănuia ceva? Îi văzuse înconjurând trenul? Dar omul se clătină puțin și își continuă drumul. În minutul următor locomotiva șuieră lung și se puse în mișcare. Pe când trenul ieșea din gară, Lewis aruncă o privire în afară, dar ceea ce văzu îl făcu să se retragă imediat lângă spătarul banchetei, scoțând un suspin de ușurare. Un pluton de polițiști inspectau trenul de marfă. Probabil că și Sylvia îi văzuse, pentru că îi zise cu o voce surdă:

– Ați găsit momentul cel mai potrivit pentru a schimba trenul.

Își continuară drumul prin noapte. Încotro mergeau? Lewis nu-și dădea seama de nimic și această incertitudine îl chinuia. Îl trecură fiorii

când se gândi că trenul îi putea duce înapoi la Lächen.

Se scurse așa o oră, apoi își dădură seama că se apropiau un oraș.După punctele luminoase care străpungeau întunericul, Lewis presupuse că era vorba de un mare oraș, dar ideea nu-l încântă deloc. Când intrară în gara acoperită îi sări în ochi un nume: Innsbruck. Îi făcu semn imediat Sylviei și părăsiră rapid trenul. Un mare număr de oameni coborau aici, și mergând braț la braț prin acea mulțime reușiseră să ajungă la ieșire.

Afară ploua torențial. Era o vreme rece, apăsătoare. În fața lor se vedea un fel de piață, cu câte un mare hotel de o parte și de alta. Deși ploua, Lewis nu îndrăznea să oprească un taxi, de teamă să nu fi fost cumva urmăriți. Pe jos, puteau trece mult mai ușor neobservați. Uzi leoarcă, pătrunseră pe o mare arteră plină de buticuri luminate și de cafenele. Deodată, pe o străduță trasversală, Lewis zări un mic cinematograf și o împinse pe fată în direcția aceea.

În sala de cinematograf, la adăpost, Lewis se simți în siguranță și răsuflă ușurat. Era un cinematograf de mâna a șaptea, cu scaune aproape dezmembrate care scârțâiau, iar pe ecran se proiectau actualități și documentare de scurt metraj.

Pe furiș, Merrid își privi însoțitoarea. Chiar în lumina slabă a ecranului se vedea că e foarte palidă, udă până la piele, cu fața marcată de oboseala și emoțiile prin care trecuse. Își dădu seama că dacă mai stă mult așa își poate risca

grav sănătatea. Trebuiau să găsească imediat o locuință pentru această noapte.

Dar nu era deloc ușor. Într-adevăr, polițiștii erau pe urmele lor și fuseseră nevoiți să-i alerteze și pe colegii lor din Innsbruck. De aceea nu se putea gândi să meargă la vreun hotel. Dar nu era asta singura complicație, căci Lewis trebuia să găsească modalitatea de a lua legătura cu Karl și cu profesorul, pentru a nu risca să încheie toată această aventură printr-o înfrângere penibilă.

Privind fix ecranul, Lewis își puse la încercare imaginația. Printr-o coincidență ironică, filmul care se proiecta preamărea fericirea de a trăi în insulele scăldate de soare ale Pacificului. Aceste imagini îl stimulară pe Merrid care, aplecându-se spre fată îi zise:

– Vreți să rămâneți aici un moment? Sunteți în siguranță, iar eu aș vrea să cercetez puțin împrejurimile.

Ea îl privi o clipă, apoi se concentră din nou asupra ecranului, aprobând printr-o mișcare a capului.

Lewis ezită. Ar fi vrut să mai adauge ceva, dar nu mai spuse nimic. Atunci se ridică și ieși din sală.

Ploaia se transformase în burniță. Lewis inspectă strada, în stânga și în dreapta și ajungând la capătul ei porni hotărât prin ploaie. Ceea ce-și propunea să facă era foarte riscant, dar trebuia să încerce.

Găsi poșta pe strada principală. Intră cu capul în jos, și se opri la o masă de pe margine.

Scrise o telegramă lui Heinrich – Barul Gării Lächen – care suna așa:

> *Am ajuns bine – Preveniți-i pe prieteni că întâlnirea va avea loc – Vă vor oferi un cadou frumos.*

Lewis știa că Heinrich îi simpatizează și pe cei doi și că promisiunea unei recompense l-ar stimula. Și chiar dacă telegrama s-ar pierde, consecințele nu puteau fi neplăcute. Lewis avu un moment de teamă când dădu telegrama persoanei de la ghișeu, dar aceasta era adormită, numără cuvintele și apoi anunță mașinal prețul. Merrid ieși în stradă cu sentimentul că s-a descurcat de minune.

Intră apoi într-un mare magazin, de unde cumpără o valiză, un halat de baie gros, o vestă, o eșarfă de lână și două impermeabile. După ce îmbrăcă impermeabilul, care era cam mare pentru el, băgă restul în valiză.

Până acum se părea că nu trezise nici o suspiciune. Bucuros de această constatare, Merrid se aventură într-o acțiune foarte delicată: Cu valiza în mână colindă pe străzi, evitând marile artere, până când ajunse într-un cartier liniștit. Vreme de un sfert de oră hoinări pe drumuri pustii, întunecate, pe lângă case cu obloanele trase. În sfârșit ajunse pe o stradă cu reclame luminoase, unde citi că se închiriază camere. Se îndreptă la întâmplare către una din aceste case și bătu la ușă.

Imediat îi deschise o femeie, la vreo cincizeci de ani, durdulie, cu o figură plăcută.

– Bună seara, doamnă, se adresă el foarte politicos. Sunteți proprietara acestei case?

Aș dori două camere pentru mine și sora mea.

– Da? zise ea cu ezitare, privind valiza și hainele ude.

– Suntem americani, explică el și ne petrecem vacanța în Austria. Am lăsat cea mai mare parte a bagajelor la gară și din cauza timpului urât, am lăsat-o pe sora mea într-un bar și am pornit în căutarea unei locuințe.

– Americani, repetă doamna. Aveți pașapoarte?

– Bineînțeles!

Lewis îl prezentă pe al său, precizând cu amabilitate:

– Sora mea îl are la ea.

– Da, da, firește.

Figura doamnei se destinse și-i adresă un surâs. Lewis își dădu seama că și de data asta câștigase partida.

– Da, da. Am două camere bune. Dar va trebui să achitați înainte nota pe o săptămână, așa se obișnuiește. Vreți să le vedeți?

– Da, sigur.

Intrând în casă Lewis o urmă pe proprietăreasă la etaj. Camerele pe care i le arătă erau drăguțe și foarte curate. Se declară imediat mulțumit și îi dădu doamnei cei treizeci de șilingi pe care îi ceruse, anunțând-o că merge să-și aducă sora.

După ce văzu banii, proprietăreasa nu mai avea nici o teamă și începu să-l dăscălească pe Lewis nu un aer matern:

– Dragul meu domn, sunteți ud leoarcă. Mă duc să aprind focul și cred că ar trebui să vă faceți o baie fierbinte.

– Se poate servi și o masă bună? sugeră el.

– Da! Da! n-aveți nici o grijă, cred că o să vă placă preparatele mele.

Coborâră scara împreună și îndreptându-se spre ușa care dădea spre stradă, Lewis spuse gazdei sale:

– Voi fi înapoi peste douăzeci de minute.

Foarte vesel, Merrid porni spre cinematograf. Cel puțin pentru moment ieșiseră din încurcătură, asigurându-și un pat și un acoperiș. În această modestă casă particulară erau în siguranță, cel puțin până a doua zi, când aveau să plece din nou.

Când intră pentru a doua oară în sala de cinema, Lewis n-o zări imediat pe Sylvia prin întuneric și avu o tresărire. Apoi, își dădu seama că nu se orientase bine și că ea era în același loc. Se grăbi să ajungă la ea și îi șopti în timp ce se așeza:

– Gata! Am aranjat totul! Mai stăm cinci minute ca să nu atragem atenția, și apoi ieșim împreună.

Fata se întoarse spre el, în timp ce pe buze îi înflorea un zâmbet.

– Trebuie să plecăm deja? N-am văzut decât de trei ori documentarul despre mările sudului!

Când ajunseră la destinație, Lewis observă cu plăcere că proprietăreasa se ținuse de cuvânt. Aprinsese focul în amândouă camerele și în cea mai mare dintre ele aranjase pe o măsuță acoperită cu un șervet alb, foarte bine

călcat, două tacâmuri care îi îmbiau pe cei doi călători. Tăcură jenați observând că între cele două camere era o ușă de comunicare. Lewis rupse tăcerea vorbind pe un ton ferm:

– Înainte de toate, faceți o baie caldă. Apoi îmbrăcați acest halat pentru cină. Nu e momentul să ne lăsăm stânjeniți pentru niște convenții idioate. Nu mi-ar face plăcere să vă văd cu o pneumonie.

Intenționat îi vorbise așa brusc, considerând că ar fi mijlocul cel mai potrivit pentru a o face să accepte situația, căci, într-adevăr îi era teamă să nu fi răcit. Dar Sylvia nu protestă, așa cum se așteptase. Își luă ceea ce îi era necesar și părăsi camera.

În timp ce tânăra era în baie, Lewis trecu în camera sa, își scoase cu grijă hainele ude, și rămas cu pieptul gol, se fricționă cu un prosop, la căldura focului. Apoi îmbrăcă pulovărul pe care și-l cumpărase și se simți mult mai bine. Orele nesfârșite petrecute pe puntea stropită de valuri, îl căliseră într-atât, încât, ceea ce îndurase în ultimele ceasuri, nu era pentru el decât o încercare care îl stimula.

După zece minute, o auzi pe Sylvia reintrând în camera vecină, auzi vocea proprietăresei vorbindu-i cu simpatie, zgomote de pahare și farfurii. Apoi, liniște. Lewis așteptă un moment și bătu la ușa interioară. Fu poftit să intre. Deschise ușa, dar rămase înmărmurit în prag. Sylvia stătea în fața căminului, înfășurată în halatul pe care i-l cumpărase. Prosopul alb, imaculat îi dădea o notă de frumusețe virginală. Baia îi făcuse foarte bine. Obrajii ei își

recăpătaseră culorile, iar privirea îi era senină, fără vreo urmă de plictiseală.

– A! exclamă el, arătați mult mai bine! Acum vă puteți odihni. O să-mi iau ceva de mâncare și trec imediat dincolo.

– Nu. De ce să fim ridicoli? protestă ea imediat, îmbujorându-se la față. Rămâneți. Am pregătit masa aici.

Lewis ezită, apoi se-ndreptă încet spre masă, așteptă ca Sylvia să se așeze și stătu și el lângă ea. Începură să mănânce în tăcere. Supa țărănească, groasă și caldă îi înviora. Din când în când Sylvia își ridica ochii spre Lewis, dar privirea lui încremenită, imobilă o făcea să se retragă imediat.

Când terminară masa, se hotărî totuși să vorbească:

– E minunat că ați găsit această casă!

Își găsea greu cuvintele, le rostea cu stângăcie, dar chiar această tulburare dădea un sens adânc mulțumirilor ei banale.

– Nu știu cum să vă mulțumesc, niciodată n-am să vă pot spune...

Se întrerupse, schițând un gest de neputință și rupse o bucată de pâine. Lewis nu răspunse imediat. Îl tulbura apropierea ei. Și apoi, pe tot parcursul zilei fusese chinuit de ideea că Sylvia îl mințise. Acum, când pericolul părea îndepărtat, cel puțin pentru moment, simțea nevoia să o rănească, să o facă să sufere și ea, cum suferise el. De aceea îi răspunse cu un ton distant:

– V-am mai spus deja că nu trebuie să-mi mulțumiți. Sunt fericit să-l pot ajuta pe tatăl

dumneavoastră, pentru că mă deranjează să văd că este persecutat un om nevinovat.

Ea își mușcă deodată buzele și își feri privirea de a lui. Atunci Lewis continuă:

– Pentru mine această aventură e mai degrabă incitantă. Dar îmi dau seama ce neplăcut trebuie să vă simțiți dumneavoastră, urmărită și prigonită, după viața liniștită pe care ați dus-o la Heidelberg.

Din nou se așternu o tăcere apăsătoare, în timp ce obrazul fetei devenea livid. Cu prețul unui efort vizibil ea își ridică ochii spre Lewis și pentru o clipă privirile lor se întâlniră.

– Eu nu locuiam la Heidelberg.

– Nu? zise el, părând surprins.

– Am stat mereu la Paris, continuă ea hotărâtă. În ultimii ani am urmat cursurile Școlii de belearte.

– Școala de belearte? întrebă el. Ce romantic!

Ea roși la această remarcă ironică. Deși vocea îi tremura puțin găsi puterea de a-i întoarce vorba.

– Nu e chiar așa de romantic cum s-ar crede, mai ales că nu cred că sunt prea talentată. Și-apoi, stăteam destul de prost cu banii: doar ce puteam câștiga lucrând la agenții de publicitate, sau alte servicii mărunte, ceea ce era foarte neplăcut.

– Mă surprinde ceea ce-mi spuneți. Scuzați-mi remarca, dar credeam că tatăl dumneavoastră, cu salariul lui de profesor vă putea oferi o situație materială confortabilă.

Din nou obrajii ei păliră.

– Deși l-am iubit întotdeauna mult pe tata, nu am acceptat niciodată vreun ban de la el.

Pentru o clipă privirile lor se înfruntară pe deasupra mesei, dar o bătaie în ușă puse capăt acestei stări de încordare. Proprietăreasa, excesiv de amabilă, intră aducând în mână un platou. Le zâmbi, privind farfuriile:

– V-a plăcut supa mea? Să vă fie de bine! Mă bucur grozav! Și acum vă servesc o pulpă de vită preparată în stil bavarez, despre care aștept să-mi spuneți ce părere aveți.

Schimbă farfuriile, continuând să vorbească:

– Bieții mei copii... uzi și cu stomacul gol! Dar eu sunt obișnuită să primesc oameni care vin de la munte pe orice vreme. Am găzduit mulți turiști, dintre care unii călătoreau pe jos. De fiecare dată însă, mi-am dat seama imediat dacă am de-a face cu oameni ca lumea, sau nu.

Așeză în mijlocul mesei platoul care mirosea îmbietor și așteptând ca cei doi să se servească, îi privi cu ochii ei strălucitori.

– Deși sunteți frumoși amândoi, nu semănați deloc. Dacă n-aș știi că sunteți frați aș jura că sunteți doi îndrăgostiți.

Cu mâinile în șold își dădu capul pe spate pentru a râde cu poftă de gluma pe care o făcuse.

– Acum, continuă ea, gustați friptura și spuneți-mi dacă e gustoasă.

– E delicioasă, o asigură Sylvia, cu o voce cam răgușită.

După ce femeia ieși, Lewis vorbi cu o ironie aproape nemascată:

– V-a deranjat remarca acestei doamne? Am fost obligat să-i spun că-mi sunteți soră, altfel nu ne-ar fi primit sub acoperișul ei. De altfel, cam asta e și realitatea. Apropo, ce credeți, Karl n-ar avea ceva de obiectat?

– Nu.

Buzele ei uscate rostiră cu mare greutate acest cuvânt.

– Probabil că regretați, că nu este el în locul meu acum.

– Credeți asta, într-adevăr?

– De ce nu? replică el cu un zâmbet înțepător. Pentru că îl iubiți, ați fi putut îmbina agreabilul cu utilul.

Văzând-o cum rămase încremenită, cu obrazul cenușiu, Lewis se simți cuprins de remușcări. Ce-i venise să o tortureze așa? Schimbând tonul, îi vorbi calm.

– Mâine ne vom procura o mașină de ocazie. Într-un oraș ca Innsbruck, nu cred că o să fie prea greu. Vom merge apoi la Breintzen, circulând numai pe drumuri lăturalnice. În aceste condiții, cu puțin noroc vom putea ajunge pe seară la destinație.

Dar Sylvia nu se lăsă înșelată de această bruscă schimbare a subiectului și continuă să-l privească pe Lewis. Își umezi buzele decolorate, își împreună mâinile vrând parcă să-și dea singură curaj și începu să vorbească:

– Trebuie să vă spun ceva. Dar mai întâi lăsați-mă să vă pun o întrebare: V-ați gândit ce vi s-ar putea întâmpla dacă am fi prinși în cursul acestei... escapade?

– Nu vom fi prinși.

– Asta nu se poate ști. Eu îmi dau seama mai bine decât dumneavoastră pentru că știu cât de mult doresc acei oameni să-l prindă pe tatăl meu.

– Să nu vorbim despre asta, acum...

– Ba da. Trebuie să vorbim, insistă ea cu nervozitate.

Pentru o clipă, Lewis crezu că fata va face o criză de nervi; dar ea reuși să se calmeze și continuă să vorbească privindu-l cu intensitate.

– Tatăl meu nu a fugit din motive politice, cum credeți dumneavoastră. Îl urmăresc pentru că este un hoț.

Merrid rămase neclintit. Din proprie inițiativă, fără să o fi constrâns, Sylvia îi făcuse destăinuirea care o costa atât de mult. Sufletul i se umplu de bucurie, dar reuși să-și ascundă satisfacția și o ascultă în continuare pe Sylvia.

– Nu mai puteam suporta să vă știu înșelat, zise ea, vorbind foarte repede, ca și cum se eliberase de orice constrângere. Îmi reproșam că am tăcut și îmi era rușine. Dar ați apărut într-un moment nepotrivit, iar eu îmi iubesc foarte mult tatăl. O, de câte ori am fost pe punctul de a vă destăinui totul, dar mă uitam la tata și-mi era imposibil s-o fac. Chiar dacă nu valorează mai nimic, este tatăl meu și știu că, dacă l-ar băga în închisoare, n-ar mai ieși viu de acolo... Totuși, acum îmi dau seama că există limite pe care nu le pot depăși, chiar dacă ar trebui să-mi văd tatăl mort și să mor și eu. Nu mai vreau să continui a vă înșela cu o minciună mârșavă, când dumneavoastră mă înconjurați cu atâta duioșie și devotament.

Suspină adânc.

– Acum v-am spus totul... Aici, trebuie să ne despărțim. Eu mă voi duce singură la Breintzen, iar dumneavoastră veți uita repede că m-ați cunoscut pe mine și pe sărmanul meu tată...

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi, întinzând brațul, Lewis luă mâna tinerei fete în a sa și îi răspunse mai întâi cu un surâs plin de tandrețe:

– Sylvia tot ceea ce îmi cereți e imposibil. N-aș putea nici să vă uit, nici să vă las să plecați singură la Breintzen.

Îl privi năucă, cu ochii scăldați în lacrimi. Bolborosi:

– Dar după tot ce v-am spus...

– Știam deja.

Sylviei îi trebui ceva timp pentru a înțelege sensul acestor ultime cuvinte.

– Știați?... Și totuși ați continuat să...

– Bineînțeles.

– De ce? întrebă ea cu sufletul la gură.

– Pentru că vă iubesc.

Încă o dată camera fu învăluită în tăcere. Buzele Sylviei începură să tremure și vorbi cu o voce abia auzită:

– Dar nu înțelegeți că totul e zadarnic? I-am dat cuvântul meu lui Karl. Era... era necesar.

– Vreți să spuneți că ați acceptat să vă căsătoriți, pentru că aceasta era condiția pusă de el pentru a-l ajuta pe tatăl dumneavoastră?

– Da! Cu toate acestea, nu voi mai reveni niciodată asupra promisiunii pe care i-am făcut-o.

Un val de bucurie umplu inima lui Lewis. Deci, nu-l iubea pe Karl.

– Înțeleg, dar eu nu vă cer nimic în schimb.

Ea își lăsă capul în jos și lacrimile, multă vreme înăbușite, îi acoperiră obrajii. Văzând-o așa, Lewis se simți foarte emoționat și îi spuse cu o voce sufocată.

– Vă rog, nu mai plângeți! Nimic nu suport mai greu, decât să vă văd plângând!

Dar ea își sprijini brațele pe masă și înfundându-și capul în ele, continua să plângă. Era mai frumoasă ca oricând. Când încercă să o îmbărbăteze, mângâindu-i încet mâinile, ea hohoti:

– Nu, nu mă atingeți, lăsați-mă!

El se supuse, privind-o cu o compasiune adâncă. Apoi dându-și seama că prezența lui nu făcea decât să crească durerea fetei, se ridică și părăsi camera.

CAPITOLUL 11

A doua zi dimineață, vremea se schimbase și zorii luminoși promiteau o zi însorită. Lewis care dormise destul de agitat, se trezi devreme. Întins în pat, conștient de prezența Sylviei în camera vecină, el trecu în revistă toate evenimentele din ajun, savurând cu plăcere liniștea care-l invadase. Mărturisirea Sylviei îi luase o piatră de pe inimă. Acum se simțea pregătit pentru o aventură.

Ridicându-se din pat se duse să tragă perdelele duble, pentru a vedea cum e dimineața. Dar când se apropie de fereastră, expresia i se schimbă: privirea îi deveni imobilă și întunecată. Pe cealaltă parte a străzii, puțin mai departe, trei oameni vorbeau, cu niște figuri grave. Unul era polițist în uniformă, altul, un funcționar de la gara din Innsbruck, pe care Lewis își aminti că-l zărise aproape de ieșire. Iar al treilea – o apariție neașteptată, atât de departe de Gasthof Hohne, era Oberholler în persoană.

Contemplând această imagine pe care la început o privise cu neîncredere, Lewis se simți din ce în ce mai dezamăgit, amintindu-și scurta

conversație din ajun cu acel om micuț și avertismentul aproape direct pe care i-l dăduse Oberholler. Abia acum înțelegea că acesta nu era negustor ambulant ci detectiv.

Chiar în momentul în care Lewis îi privea pe cei trei, aceștia se despărțeau. Oberholler, care dirija operațiunile, se îndepărtă. Polițistul și funcționarul de la gară începură să patruleze încoace și încolo.

Lewis mai întârzie o clipă pentru a le observa manevra, apoi se îndepărtă de la fereastră, plin de neliniște. Își imaginase că scăpase de urmăritorii săi și că în curând avea să plutească pe o mare de fericire. Dar iată că poliția știa, sau cel puțin bănuia, că el și Sylvia se găseau în acest oraș, pe această stradă și poate reperaseră chiar această casă. Pentru cineva care se sculase plin de optimism, această situație era greu de acceptat. Și Oberholler! Lewis nu-și dădea seama care era jocul acestui detectiv, dar fără îndoială, el trebuia interpretat prin prisma comportamentului de la han și se releva plin de subtilitate.

Lewis își privi repede ceasul. Era ora opt. Cu puțin noroc ar putea să mai găsească un garaj deschis. Trebuia neapărat să facă rost de o mașină. Fără mașină, nu mai aveau nici o scăpare. Îmbrăcându-și pardesiul, Lewis ieși cu grijă din cameră și coborî scările în vârful picioarelor. O auzi pe proprietăreasă umblând prin bucătărie. Se gândi să meargă pe acel coridor și întorcându-se cu spatele spre stradă descoperi ușa care dădea în curte. O clipă după

aceea, escaladă zidul mic care împrejmuia curtea și ajunse pe o străduță străjuită de lăzi de gunoi. De aici ajunse în partea de est a orașului unde începu să cerceteze garajele. După ce trecu pe lângă două sau trei, fără a intra, își alese un altul mai deosebit după opinia lui, unul care părea a fi cunoscut și zile mai bune, dar acum trecea printr-o perioadă proastă. Intră hotărât.

Un om îmbrăcat într-o salopetă murdară, spăla un Fiat vechi. Deși era plin de zorzoane, aliura lui păstra ceva dintr-un vechi militar, dar după obiceiul tuturor garajiștilor din lume, nu dădu nici o atenție noului sosit, timp de câteva minute.

– Aș putea să discut cu proprietarul? întrebă Lewis când celălalt consimți să-și întoarcă privirea spre el.

– De ce?

– Aș vrea o mașină, explică Lewis.

Omul îl privi cu atenție apoi, pentru a arăta că o eventuală tranzacție nu l-ar interesa prea mult, ridică un furtun cu care mai stropi o dată vechiul Fiat. După ce termină această activitate zise cu o voce seacă.

– Eu sunt proprietarul. Dar nu vând mașini. Nu vând nimic. Dacă vreți vreo mașină hodorogită de tinichea foarte strălucitoare mergeți la frații Schmitz, chiar în colțul străzii. Ei vând astfel de podoabe. Eu nu sunt decât mecanic, dar mecanic adevărat. Numai că, în aceste vremuri, adăugă el cu o privire plină de ură, un bun mecanic nu face nici cât o ceapă degerată.

Se vedea că e dezgustat și revoltat.

– Ce păcat, zise Lewis, cu o oarecare emfază. Îmi trebuia neapărat o mașină și sunt dispus să plătesc oricât. Nu caut o mașină nouă, ci una de ocazie, dar care să fie foarte rapidă... Ce mai... o mașină așa cum speram să găsesc la un adevărat mecanic.

– Zău? zise celălalt, manifestând un subit interes. Deci așa ceva doriți?

– Da.

Omul dădu drumul furtunului și dintr-o dată lăsă la o parte și masca de ostilitate de până atunci. Îl privi încă o dată pe Lewis din cap până-n picioare, și păru satisfăcut.

– Eu aș avea o mașină, zise el, cu un aer circumspect, dar costă mai mult decât ați putea plăti dumneavoastră.

– M-aș mira, zise Lewis, dacă ar fi vorba, bine-nțeles de mașina pe care mi-o doresc.

– Nici nu v-ați putea dori ceva mai bun. Știți ce? Dacă găsiți una mai bună, vă las să treceți peste mine cu ea! Veniți s-o vedeți!

Omul se îndreptă spre o ușă dublă, cu vopseua coșcovită pe care o deschise larg. În interior era o mașină lungă și scundă, de un negru intens, cu scaunele îmbrăcate într-o piele crăpată, dar care în ciuda aspectului exterior, se vedea, se simțea că are o rezistență de ogar. Garajistul o privi cu mândrie.

– E mașina mea, copilul meu... Eu însumi am construit-o. Șasiu de Mercedes, motor de avion, carburator cu dublu corp. În timpul războiului – se întoarse și scuipă –, eram în aviație. De atunci mă pricep la motoare. Și acesta este o bijuterie!

Garajistul ridică capota și arătă un motor în perfectă stare, ale cărei piese de cupru și nichel străluceau în lumina dimineții.

– Cu această mașină, am atins două sute de kilometri la oră. Dacă o vreți, este a dumneavoastră, pentru suma de zece mii de șilingi.

Fără o vorbă, Lewis scoase portofelul, luă din el zece bancnote pe care le întinse garajistului. Acesta, pe vremuri as al aviației, dar fără noroc în viață, privea tăcut banii, în timp ce obrajii i se îmbujorau ușor.

– Aceștia sunt bani, zise el, și nu fac mai mult decât un salariu de mizerie, pe care nu l-am văzut demult. Îmi pare rău că am făcut această vânzare, dar nu mai am decât o vorbă să vă spun: mașina este a dumneavoastră cu o singură condiție. Dacă sunteți găsit cu această mașină, nu ați cumpărat-o de la mine; ați furat-o. Și împături grav banii.

– Am înțeles, aprobă Lewis, am furat-o. Acum dați-i drumul vă rog, pentru că sunt foarte grăbit.

Din spatele mașinii, garajistul scoase o manivelă pe care o înfipse în partea de jos a capotei, apoi o învârti cu o forță extraordinară de parcă ar fi vrut să răstoarne un munte. Motorul prinse viață cu un zgomot îngrozitor, care părea că zdruncină din temelii garajul.

– Asta e, zise simplu garagistul.

– Văd, aprobă noul proprietar al mașinii. Strânse cu putere mâna interlocutorului său, ca și cum ar fi pecetluit un pac și se strecură în spatele volanului. Simpla atingere a acce-

leratorului îl făcu să se simtă extraordinar de puternic.

Porni cu viteza întâia și, în timp ce ieșea încet din garaj, fostul proprietar al mașinii îi strigă:

– Fiți prudent, nu vreau să aud că ați murit. Prin viraje zboară ca o pasăre, dar pe o șosea udă o să vă omoare dacă nu sunteți atent!

*

Un minut mai târziu, Lewis pătrundea din nou pe străduța de unde plecase. Încetini viteza, se plasă lângă perete, apoi opri motorul. După un alt minut, intra în casă pe ușa din spate. Când ajunse în camera sa, se duse direct la fereastră. Cei doi oameni continuau să patruleze pe stradă. Oare cât timp își vor mai prelungi această manevră, fără să ia măsuri mai energice? Greu de bănuit.

Era opt și jumătate. Lewis se gândi că Sylvia trebuia să se fi sculat. Părăsind fereastra, se îndreptă spre ușa interioară și bătu ușor. Sylvia îi deschise imediat și el observă că era gata îmbrăcată.

– Bună dimineața, zise el, forțându-se să pară destins. Ați dormit bine?

– Da, foarte bine.

Emoția care o copleșise în seara din ajun dispăruse și fata era acum foarte reținută.

– Ați servit micul dejun?

– Nu... sunt doi oameni în stradă, adăugă ea, după o scurtă pauză. Văzându-i, mi-a dispărut pofta de mâncare.

El surâse ușor.

– Nu vă neliniștiți din pricina lor. Sunt la ordinele amicului nostru Oberholler care se manifestă aici într-o lumină cu totul nouă. Probabil bănuiește că suntem într-una din aceste case și cred că a plecat să aducă forțe noi pentru a percheziționa toată strada. Deci, dacă sunteți gata, ar fi bine să plecăm fără întârziere. O să luăm micul dejun la țară.

– Eu sunt gata.

Lewis scrise câteva cuvinte proprietăresei, cerându-și scuze că trebuiau să plece așa de repede și-i mulțumi pentru amabilitate. Se simțea cuprins de remușcări că trebuie să se poarte astfel cu această femeie atât de amabilă, dar se hotărî să revină altă dată, pentru a îndrepta gestul de acum. Lăsă scrisoarea la vedere pe masă și împinse pe Sylvia spre scară. După ce se furișară în curte, se auzi, soneria sunând insistent la ușa din față. Era și timpul! gândi Lewis. O ajută pe Sylvia să treacă peste zidul micuț, o instală în mașină și învârti cu putere manivela. Dar fie că nu avea îndemânare, fie că motorul nu-l asculta, cert e că Lewis învârti de mai multe ori cu putere manivela, dar fără nici un rezultat. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte și inima i se strânse de frică: dacă mașina nu va porni... Și deodată, brusc, motorul scoase un vuiet, ca de obuz. Cu sufletul la gură Lewis se repezi în spatele volanului și apăsă pe ambreiaj. Mașina porni ca o săgeată.

Lewis voia să părăsească orașul Innsbruck cât putea de repede, dar nu cunoștea deloc această localitate și, preocupat doar de a se

îndepărta de Oberholler, făcu o greșeală. Întorcând pe o stradă laterală, care după părerea lui, ar fi dat înspre periferie, Lewis se trezi în plin centru al orașului. Aici, neputând întoarce, trebui să urmeze șirul lung de mașini care mergeau pe artera principală și fu prins chiar într-un blocaj de circulație.

Lewis mormăi o înjurătură. Lunga mașină neagră trecea greu neobservată, iar răcnetele pe care le scotea motorul de fiecare dată când mai înaintau câțiva metri, atrăgeau atenția trecătorilor.

Lewis își dădu seama că, fără o pălărie care să-i ascundă fața trezea curiozitatea oamenilor. Sylvia se legase cu un fular și amândoi formau o pereche bizară, mai ales într-o asemenea mașină.

Așteptarea se prelungi dar, în sfârșit, după câteva interminabile minute, blocajul de circulație se desfăcu și, țâșnind printre alte vehicule, Lewis reuși să ajungă departe de oraș, pe un drum care urca în zigzag printre brazi. Pe o distanță de peste douăzeci de kilometri, el merse cu viteză, fără însă a forța motorul, traversă mai multe sate care aveau toate același farmec pitoresc, până ce ajunseră într-un orășel cu piața și buticuri încărcate de mărfuri. Fără a opri motorul, Lewis își plasă mașina în fața unui butic și dispăru pentru o clipă înăuntru. Ieși de acolo peste câteva minute și traversă repede piața, îndreptându-se spre o lăptărie. Când reveni la mașină, era încărcat cu pachete.

Porni imediat și îi spuse Sylviei:

– V-am promis că veți putea lua micul dejun în aer liber. Ne putem opri imediat dar, spre regretul meu, nu vă pot oferi decât lapte, unt, brânză și biscuiți.

Sylvia rămase nemișcată, în aceeași stare de încordare. Răspunse:

– N-ar fi trebuit să vă opriți pentru asta căci, probabil suntem urmăriți.

– N-aveam de ales. Trebuia să cumpăr o hartă, fără de care ne-am fi învârtit probabil în cerc, pentru a ne trezi din nou la Innsbruck, la sfârșitul zilei, pradă ușoară în ghearele numitului Oberholler.

– Domnul Oberholler, repetă ea cu o voce stinsă. N-ați glumit când mi-ați vorbit despre el mai devreme?

– Deloc. Se pare că micul negustor ambulant este cu totul altcineva decât ne-am fi putut imagina.

Obrajii Sylviei se îmbujorară și, după o scurtă ezitare, vorbi pe un ton hotărât:

– Am citit că „Equitable“ apelase la un mare detectiv pentru a-l găsi pe tatăl meu.

Simțind cât de greu îi fusese Sylviei să-i spună acest lucru, Lewis îi răspunse cu o dezinvoltură simulată:

– Nu pot garanta, dar nu m-aș mira, dacă micul nostru prieten ar fi chiar acel detectiv.

– Nu pot să înțeleg! zise ea încruntându-și sprâncenele și ducându-și o mână la frunte. De ce nu ne-a arestat la Gasthof, sau cel puțin de ce nu ne-a împiedicat să plecăm?

– Data viitoare când o să-l întâlnim, răspunse Lewis zâmbind, adu-mi aminte să-l

întreb. Sylvia redeveni tăcută. De dimineață Lewis o simțise distantă și încordată, zgârcită și la gesturi și la vorbă. Orele care trecuseră accentuaseră această impresie. După ce mai rulă câțiva kilometri, Merrid părăsi strada, parcă mașina în luminișul unei păduri, apoi începu să așeze cumpărăturile pe un covor din ace de pin.

Întorcându-se spre Sylvia, întrebă:

– V-am deranjat cumva? Credeam că totul e foarte clar între noi.

– Dar asta e situația, răspunse ea evitând să-l privească.

– Atunci de ce sunteți așa de distantă, atât de rece?

Ea roși, apoi deveni lividă, păru cuprinsă de spasme, dar când îl privi pe Lewis reuși să-i vorbească foarte calm:

– Îmi pare rău dacă mă găsiți distantă și rece. Știți foarte bine că vă sunt recunoscătoare pentru totdeauna.

Aproape fără motiv, Lewis se simți emoționat. Propunându-și să schimbe subiectul, despături încet harta pe care o cumpărase și o așeză pe jos, în fața lor. După ce o studie, începu să explice ajutându-se de degetul arătător:

– Iată unde ne aflăm! Foarte aproape de Garsbad, unde am făcut acele câteva cumpărături. Și aici, este Breintzen. O sută de kilometri, în linie dreaptă. Dacă, din prudență am face acest ocol – urmări cu degetul linia roșie, subțire, a drumurilor secundare – asta ar însemna, aproape dublu. Un traseu de cel mult patru ore. Ori, tatăl dumneavoastră nu va

ajunge decât după căderea serii. Deci, cu puțină șansă, ar trebui să ajungem acolo, înaintea lui.

Ea clătină din cap, apoi remarcă aproape indiferentă:

– Văd că nu mâncați.

– Refuz să mănânc, dacă nu mâncați și dumneavoastră.

Ea acceptă cu un zâmbet trist și în câteva minute înfulecară tot ce aveau. Se întoarseră la mașină. Înainte de a se așeza la volan Lewis îi dădu Sylviei harta pentru ca aceasta să-i poată indica drumul.

Motorul mașinii scoase un zgomot sforăitor. La această altitudine, în aer se simțea deja o adiere de primăvară, care le mângâie obrajii.

Deși vorbiseră puțin și Sylvia îl ținea mereu la distanță, Lewis simțea vibrând între ei o emoție puternică.

Evitând marile aglomerări urbane ei rulau printr-o regiune de pășuni. La intrarea în satul Halsen, găsiră o stație de benzină unde Lewis făcu plinul. Își continuară drumul, fascinați parcă de zgomotul neîncetat al motorului. Apoi, deodată, când intrară pe valea Laarului, Sylvia se aplecă spre Lewis:

– Cred că ne urmărește o altă mașină.

Lewis se aplecă de pe locul său, privind cu mare atenție oglinda retrovizoare. În spatele lor, șoseaua era goală.

– N-am văzut nimic, se grăbi ea să adauge, dar de o jumătate de oră aud un zgomot de motor.

– Poate fi un ecou de la mașina noastră.

Ea clătină din cap, cu un gest de îndoială. El ascultă din nou, dar nu distinse nimic în afară de zgomotul propriului lor motor. Și poate o fâlfâire ușoară...

Ajunseră în vârful unei pante foarte lungi. Lewis opri motorul și în timp ce coborau ușor, ascultă din nou. De data asta, peste zgomotul roților, el distinse clar și zgomotul unui alt motor. O privi semnificativ pe Sylvia.

– Da, se aude o altă mașină. Poate să fie a vreunui fermier, dar e bine să știm sigur.

El puse cheile în contact, dar reduse viteza la treizeci de kilometri pe oră. Și totuși nu reușiră să vadă mașina care-i urmărea, deși ascultând cu atenție, se auzea în permanență zgomotul înăbușit al unui alt motor. Lewis încetini și mai mult, ajungând la zece kilometri pe oră. Atunci, deodată, cealaltă mașină, care fusese nevoită să reducă viteza, țâșni din spatele lor, accelerând, pentru a-i ajunge. Nu era o mașină de fermier, ci o mașină oficială, verde-închis, iar în spatele parbrizului se zăreau uniforme de aceeași culoare.

– Poliția! zise Lewis, fără a se emoționa totuși.

Zicând asta, apăsase puternic pe accelerator și mașina sări ca un cal cu pinteni. În câteva secunde atinse o viteza de șaizeci de kilometri pe oră.

Dar cealaltă mașină era la fel de rapidă. Acum, după ce fusese reperată, se vedea clar că intenția ei nu mai era de a-i urmări, ci de a-i prinde pe cei doi. La nouăzeci de kilometri pe oră, se declanșă o sirenă al cărui sunet se propagă până departe.

Lewis strânse din dinți. Cu acest bolid care urla în spatele lor, situația devenea dintr-o dată foarte periculoasă. Acum, totul depindea de viteza mașinii pe care precedentul proprietar o lăudase atât de mult. Ținând bine volanul cu amândouă mâinile, Lewis apăsă pe accelerator. Mașina reacționă admirabil și acul indicatorului de viteză făcu turul cadranului, atingând aproape punctul de pornire. Mașina gâfâia ca o ființă însuflețită. Mai repede, tot mai repede... Vântul urla pe la urechile lor ca un uragan și copacii de pe marginea drumului formau parcă o pâclă cenușie.

Aproape un minut și jumătate mașina poliției se menținu aproape de ei, apoi, încet, încet, începu să piardă teren. Printre zgomotele furtunii care-i urla în urechi, Lewis auzi sunetul sirenei îndepărtându-se. Nu îndrăznea să încetinească, deși era conștient că cel mai mic salt, cea mai mică greșeală i-ar costa pe amândoi viața. Lângă el, Sylvia părea o statuie.

În sfârșit, mașina celor care-i urmăreau nu se mai văzu în oglinda retrovizoare și zgomotul sirenei încetă să se mai audă. Continuând să ruleze cu o viteză care le-ar fi putut fi în orice clipă fatală, Lewis pândea un moment prielnic. Brusc le apăru în față o intersecție. Lewis frână violent și se angajă pe celălalt drum, care era mult mai îngust. După ce făcu două viraje, ajunse la o rețea de drumuri întortocheate, mărginite de garduri de nuiele care se întindeau de-a lungul unei câmpii triste, cufundată în mocirlă. Continuând să ruleze cu viteză, Lewis avu un moment de ezitare, neștiind încotro s-o

apuce, după care zâmbi în sinea lui, gândindu-se că și urmăritorii lui vor trece inevitabil pe aici.

Amintindu-și că Breintzen era undeva spre vest, Lewis trecând de pe un drum pe altul, se orienta tot timpul în această direcție. Pe la două după-amiază zări la marginea șoselei un panou care indica *Melkeburg – 5 kilometri*. Se opri pentru a privi harta. Situat pe șoseaua națională, orașul Melkeburg era la aproximativ o sută de kilometri de Breintzen. Mergând prin mijlocul câmpiei, ei reușiseră, nu numai să scape de urmăritori, dar scurtaseră drumul cu aproape cincizeci de kilometri.

Bine lămurit asupra locului în care se aflau, Lewis își continuă drumul reducând viteza, până când, la marginea unui câmp invadat de stuf, zări un grajd părăsit. Băgă acolo mașina și trase frâna de mână, simțind imperios nevoia de a se destinde.

– Pentru că poliția e pe urmele noastre, zise el întorcându-se spre Sylvia, e mai bine să ocolim șoselele, cel puțin pe timp de zi. E vorba doar de câteva ore, până la căderea serii. Vom rămâne deci aici, vom conversa, ne vom face siesta, vom spune ghicitori. Îmi pare rău că nu mai avem nici brânză, nici biscuiți. Ne-ar fi ajutat să treacă timpul mai repede.

La fel de rezervată ca și înainte, Sylvia răspunse gânditoare:

– Nu e ușor să înfrunți pericolul. Dar e și mai greu să-l înfrunți zâmbind. Și, în consecință, aveți un fel de a conduce, remarcabil.

El nu-i putea spune că veselia pe care o arbora era prefăcută, că simula doar buna dispoziție; puse o întrebare tangențială:

– La ce vă gândeați când rulam cu o viteză așa de mare?

Fata îi răspunse foarte gravă:

– Mă gândeam că dacă trebuia să murim, am fi murit împreună.

Pe moment, el nu mai știu ce să spună și începu să cotrobăie prin mașină, pretextând că vrea să vadă dacă nu cumva uitaseră vreun pachet de biscuiți sau vreo bucată de brânză din cele cumpărate la Garsbad. Nu găsi nimic, bine-nțeles dar, deschizând cutia mașinii găsi o veche muzicuță. O luă imediat și arătându-i-o Sylviei zise:

– Trebuie să mai știți că eu sunt și muzician. Iată instrumentul la care cânt. V-ar plictisi un mic concert?

Privindu-l cu un aer ciudat, fata clătină din cap.

Îmbărbătat de această încurajare Lewis duse muzicuța la gură, încercă repede câteva game, după care începu să cânte melodii vechi marinărești, auzite demult, pe vremea când, copil fiind stătea ore întregi pe puntea vapoarelor tatălui său. Căpătase o oarecare virtuozitate căci, demult, prin porturile străine își omorâse timpul cântând la muzicuță.

Ascultându-l, Sylvia își dădu seama că el cânta numai pentru ca s-o distreze dar încet, încet se lăsă furată de ritmul plăcut al acestor vechi refrene. Când se opri, fata suspină cuprinsă de un sentiment ciudat.

– Trebuie să fie minunat să plutești cu un vapor, mergând spre țări îndepărtate, spre țărmuri necunoscute...

Prin aceste cuvinte ea își exterioriza dorința de a fugi.

– Vă place marea? întrebă Lewis.

– Nu știu nimic despre ea. N-am avut ocazia să...

Simți nevoia să mai adauge ceva:

– Viața mea a fost altfel decât a dumneavoastră. N-am cunoscut niciodată libertatea, depărtările, liniștea sufletească... decât, poate când eram foarte mică și mama trăia încă. Am dus o viață monotonă. Am trăit întotdeauna cu impresia că între mine și lume era un zid care mă împiedica adesea să privesc spre stele.

Sylvia tăcu, apăsându-și inima cu mâna, vrând parcă să pună capăt acestui val de revelație care îi venea pe buze.

Lewis rămase tăcut gândindu-se la viața neplăcută și tristă pe care această fată fusese obligată să o ducă, imaginându-și-o pe Sylvia copil, purtată de la o locuință la alta, în atmosfera înăbușitoare a orașelor, printre oameni dubioși, încercând zadarnic să-și păstreze puritatea, tremurând mereu de teama de a nu se degrada. Fusese ca o floare printre mărăcini. Trebuia cu orice preț să o ajute și Lewis avu sentimentul că singura chemare a destinului său era de a o salva pe Sylvia.

Se lăsase întunericul. Merrid porni ușor mașina, ieși din grajd cu spatele și se lansă în ultima etapă a călătoriei lor.

Cu o viteză destul de mare el traversă localitatea Melkeburg și porni pe drumul spre Breintzen. Deși nici unul dintre ei nu mai mâncase nimic de dimineață, Lewis nu-și permise riscul de a intra într-un magazin. Avuseseră norocul de a ajunge până aici, scăpând de cei care-i urmăreau și nu-ndrăzneau să ceară mai mult Cerului. Totuși la Magsner, când traversau piața goală, el zări un distribuitor automat. Cu câteva monede pe care le avea, reuși să obțină țigări și câteva bucăți de ciocolată. Țigările erau infecte, dar ciocolata le mai calmă puțin foamea. Apoi, pe la orele unsprezece, ajunseră în vârful ultimei coline și văzură într-o vale orașul în care trebuiau să ajungă. Breintzen nu era un oraș mare, dar sub strălucirea stelelor, clopotnițele delicate, străzile pavate care urcau spre metereze, îi dădeau un aer de frumusețe medievală, chiar feerică. Pe când cei doi călători contemplau acest tablou, se auzi ritmul cadențat al unei ritornele și apoi, ceasul sunând miezul nopții.

Când mașina intră în oraș, străzile erau pustii, magazinele închise, cafenelele, aproape goale. S-ar fi putut crede că semnalul de stingere era încă în vigoare la Breintzen și că toți stimabilii burghezi ai acestui oraș erau în pat. Lewis descoperi, fără prea mare dificultate, strada Robertsplatz, de unde o porni pe strada Blumenstrasse și se opri la numărul 17.

– Iată casa, îi zise Sylviei. Acum trebuie să ne asumăm riscul de a ne încredința domnului Schwartz, prietenul devotat al lui Steve.

Lăsând-o pe Sylvia în mașină Lewis traversă strada și sună la numărul 17.

Era o casă veche, pitorească, jumătate locuință, jumătate magazin, cu două coame de zid ascuțite și o ușă grea care ar fi putut rezista chiar unui asediu, deasupra căreia se afla o firmă din fier, lucrată cu migală, unde se putea citi: *Johann Schwartz, Antiquittés.*

Lewis sună și așteptă un moment, fără a auzi vreo mișcare în casă. Apoi, chiar când se pregătea să mai sune o dată, ușa se deschise cu precauție și o servitoare scoase nasul afară.

– Domnul Schwartz este acasă? întrebă Lewis.

– Da, domnule, este aici, răspunse servitoarea cu o voce neconvingătoare.

– Vreau să-l văd.

Trecu puțin timp.

– Sunteți domnul pe care-l așteaptă?

Lewis își simți inima ușurată și se grăbi să răspundă:

– Da, sunt domnul Merrid, anunțați-l pe stăpânul dumneavoastră că eu și doamna îl așteptăm... spuneți-i că este urgent.

Servitoarea îi aruncă o privire speriată și clătină din cap înainte de a dispărea în casă.

În timp ce aștepta, Lewis privea cu teamă în stânga și în dreapta pe stradă.

În sfârșit, se auzi zgomotul unor pași apropiindu-se și apăru un om cu barbă, împovărat de ani care îi privi cu mare atenție din prag. După un moment de tăcere absolută, acest om le spuse cu o resemnare tristă:

– Intrați, vă rog. Eu sunt domnul Schwartz și vă așteptam.

În clipa următoare Sylvia și Lewis intrară pe un hol întunecat și igrasios. Ușa dinspre stradă se închise în spatele lor cu un zgomot puternic și Lewis se simți în siguranță. Într-un elan de recunoștință întinse mâna gazdei sale.

– Nici nu știți ce fericiți suntem că am ajuns la dumneavoastră, domnule Schwartz. Sunteți într-adevăr un om deosebit, dacă ați acceptat să ne primiți așa.

– Vă rog să nu-mi mulțumiți, răspunse grav bătrânul. V-am primit aici, urmând instrucțiunile care mi-au fost date.

El deschise ușa și îi băgă într-o cameră mică, situată în spatele casei. Atunci, brusc Lewis încremeni pe loc.

Steve și Connie erau acolo, așezați în niște fotolii vechi de catifea roasă de molii. Dar de lângă ei, îl privea pe Lewis, detectivul Oberholler.

CAPITOLUL 12

În ajun, la Gasthof, văzând că Lewis nu se mai întoarce de la Lăchen, Karl începuse să tune și să fulgere. După ce trecu în revistă pe-ndelete evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore se simțea copleșit de umilință, iar amintirea bătăii care avusese loc lângă cabană îl indigna cel mai mult. Strângând din pumni și verificându-și elasticitatea bicepșilor, stătea cu ochii ațintiți asupra șoselei care urca din vale.

– Fir-ar să fie! repeta printre dinți. De ce nu se întoarce?

Se hotărî se bea pentru a-și pansa rănile amorului propriu și pentru a-și ușura așteptarea. Luă un lichior de chimen, apoi altul și încă altele cu o rapiditate din ce în ce mai mare. I se părea că alcoolul îi face bine, că îi redă, că îi restituie simțul valorii. Karl nu obișnuia să bea, dar și când o făcea, bea alcoolul ca pe apă.

Așezat lângă fereastră, cu mâna crispată pe pahar, o observă destul de târziu pe domnișoara Rudi care, aproape invizibilă în penumbră, îl privea cu un aer gânditor.

– Ei bine, o interpelă el, ce faceți aici?

– Mă gândesc.

– La ce?

– Mă gândesc la ceva important.

– Asta nu spune nimic!

Ea avu un zâmbet ciudat, apoi clătină încet din cap ca o marionetă, lăsând să se vadă un obraz palid și slăbit. Niciodată nu mai fusese parcă într-o stare atât de jalnică.

– Dimpotrivă, asta spune multe. Vedeți dumneavoastră, în toate aceste zile, în lipsă de distracții n-am făcut altceva decât să reflectez. Poate de aceea mă simt acum foarte lucidă. Vă surprinde dacă vă spun că m-am gândit la dumneavoastră?

– A! nu, domnișoară, deloc, o asigură el râzând.

– Nu vă înșelați... Mă gândeam că e păcat să fiți atât de stupid.

– Zău? întrebă el consternat, privind-o cu gura căscată.

– De ce suferiți pentru o femeie care nu vă iubește?

Fața lui neagră se roși intens.

– E o minciună!

– Nu. E purul adevăr. Și dumneavoastră o faceți și pe ea nefericită.

Karl înjură printre dinți și pentru o clipă fu gata să arunce cu paharul în obrazul tinerei fete. Dar reuși să se stăpânească, mai luă un lichior și întrebă zeflemitor:

– Asta e tot?

– Nu. Mai e ceva. Sunteți pe cale de a vă îmbăta, într-un moment în care aveți nevoie de multă prezență de spirit.

– Chiar așa? o ironiză el. Și de ce, mă rog?

– Încercați să vă răspundeți singur la această întrebare, sau puneți-o domnului Oberholler, când îl veți mai vedea.

– Domnul Oberholler? repetă instructorul cu o figură stupidă.

– Bineînțeles, el nu se numește așa, continuă ea gravă. Acesta nu este numele lui adevărat, căci face parte din poliție.

– Din poliție? repetă Karl ca un papagal. E clar, nu-mi spuneți decât minciuni.

Rudi nu clipi.

– L-am văzut la Viena. Este un om important, foarte bine cotat. V-aș fi avertizat mai demult dacă ați fi fost mai drăguț cu mine, sau cel puțin politicos.

Karl Edler o privi pe tânăra fată, încruntându-și sprâncenele și încercă să se concentreze.

– Ei bine, dacă ăsta e adevărul, o să-i zic vreo două când va reveni pentru cină.

– Nu va mai reveni, declară Rudi senină. A plecat imediat după prânz, pentru a-i urma pe prietenii dumneavoastră. Dar vor veni alți polițiști în locul lui. Nu sunt nici oarbă, nici surdă, nici proastă. Știu ce aveți de gând să faceți. În locul dumneavoastră americanul ar evita să bea.

– Să-l ia dracul pe american! urlă Karl. Și pe dumneata cu el! Nu vă cred! Nu cred nici o iotă

din balivernele scornite de mintea dumitale îngustă și perfidă.

Se ridică de la masă încruntat și părăsi încăperea.

Când ușa se închise în spatele lui, domnișoara Rudi ridică indiferent din umeri, apoi puse un disc la fonograf. Se scurse așa o oră, apoi încă una. În sufrageria pustie domnișoara Rudi cina singură. Familia Schatz plecase acasă de două zile și ea era singura care lua masa la cabana de la Gasthof. Anton se plimba de colo, colo ca o umbră. Vorbea puțin, se mișca fără zgomot, dar se vedea că era preocupat de ceva care-l neliniștea.

Pe la zece și jumătate apăru Heinrich care întrebă de Karl.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Anton frecându-și mâinile și pocnind din degete.

– Ar trebui să știi, răspunse Heinrich cu o figură importantă. Dar mai întâi, spune-mi unde este domnul Edler?

Chemat de Anton, Karl reveni în încăpere. Se ținea greu pe picioare și îl privi pe Heinrich cu ochii congestionați.

– Ei bine, ce doriți?

– Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Edler, dar am un mesaj pentru dumneavoastră, o telegramă. Am venit foarte repede, riscând să-mi rup gâtul. Veți vedea aci că e vorba de o recompensă...

– Dați-mi mesajul.

– Dar, domnule Edler, recompensa...

Karl smulse telegrama din mâna lui Heinrich. Pe măsură ce citea se încrunta din ce în ce mai mult. Îl întrebă mânios pe Heinrich:

– Ce știți despre povestea asta?

Părăsind imediat tonul arogant de mai înainte, Heinrich raportă cu multe detalii tot ceea ce se întâmplase la gara din Lächen, arestarea lui Connie și a lui Steve, fuga celorlalți doi. Văzând că declarațiile lui fac senzație, Heinrich căpătă mai multă siguranță și povesti plin de animație. Când tăcu, liniștea se lăsă în încăpere, apoi Karl zise cu o voce caraghioasă:

– Au fugit împreună.

Anton interveni mai agitat decât de obicei:

– Dar e foarte grav, Karl! Polițiștii la Lächen... Și adineauri au trecut pe-aici doi oameni. Mi-au spus că schiau și s-au rătăcit venind de la Taube. Dar sunt convins că erau...

Făcând un gest expresiv cu amândouă mâinile, Karl îi porunci:

– Închide asta!

– Dar buna reputație a casei mele...

– Închide o dată! urlă Karl. O să părăsim această casă cu reputație bună. Trebuie să fiu la Breintzen mâine seară, continuă el, privind telegrama. Vreau să zic vreo două americanului, care uneltește cu logodnica mea.

– Dar, domnule Edler, gândiți-vă la poliție, protestă Anton.

– Nu-mi pasă de poliție! Sunt mai șiret decât curcanii!

Învârtindu-se în loc i se adresă lui Heinrich:

– Tu, ascultă puțin! o să te duci până la cabana de pe Kriegeralp. Dacă toată lumea e

pusă la curent cu situația, la ce bun să ne mai ascundem? O să te duci, deci să-l cauți pe bătrânul care locuiește acolo și o să-l aduci aici. Spune-i că vii din partea mea și că mâine în zori pornim spre Breintzen.

– Dar, domnule, în telegramă...

– Da, da, o să ai o recompensă, dar grăbește-te dacă vrei să mai contezi pe ea.

După ce Heinrich plecă fără să mai ceară nimic, Karl se așeză din nou la masă și comandă încă o sticlă de lichior de chimen. Continuă să bea, în timp ce ura înverșunată față de Lewis creștea din ce în ce.

Stătu toată noaptea în sufragerie, gândindu-se cu dușmănie la Lewis și întocmind cu mintea tulburată de băutură fel de fel de planuri pentru a ajunge la Breintzen.

Aproape de șase dimineața, Heinrich se întoarse, aducându-l pe profesor. Ullwin părea cam verde la față, dar comportamentul nu i se schimbase deloc.

– E adevărat ce aud, dragul meu? Se manifestă o anumită activitate în sector? În ce punct al micii noastre expediții ne aflăm?

Karl se întoarse către profesor, măsurându-l din cap până-n picioare cu ochii roșii de nesomn.

– Închide-ți gura! zise el, vorbindu-i cu un ton nou și neobișnuit, profesorului. Eu sunt cel care conduce această mică expediție, cum spuneți dumneavoastră și, în consecință, singurul care vorbește la acest capitol.

– Da, dragul meu Karl...

– Nu mai sunt dragul dumneavoastră Karl. Iar dumneavoastră nu mai sunteți dragul meu profesor, ci un bătrân șnapan. Nici atât: un bagaj pe care trebuie să-l predau la Breintzen, pentru a mă putea căsători cu Sylvia. Deci, comportați-vă în consecință.

Continuă ridicând deodată vocea:

– Clar? Veniți cu mine fără să-mi puneți întrebări și fără să deschideți fleanca.

Profesorul îi aruncă o privire speriată, dar rămase tăcut.

– Așa e mai bine, aprecie instructorul. Acum, pregătiți-vă! Avem de făcut pe jos douăzeci și cinci de kilometri. Drace! Când mă gândesc la ce mă expun pentru dumneavoastră, îmi vine să vă scot ochii!

Anton se grăbi să aducă o gustare delicioasă. Părea dispus să facă orice concesie pentru a scăpa cât mai repede de acești musafiri nepoftiți.

Profesorul îmbucă ceva, Karl nu se atinse de nimic. Dar instructorul nu lăsa deloc din mână sticla de lichior.

– Acum sunt gata! declară ridicându-se în picioare și umflându-se în pene. O, neamule! Mă simt în stare să înfrunt toți curcanii și toți americanii din Austria!

Cei doi oameni plecară pe la șapte. De la fereastra camerei ei, Rudi îi privea cum se îndepărtau și simțind un sentiment de milă față de neîndemânaticul profesor, în timp ce Anton ușurat închidea ușa în urma lor.

Era o dimineață plăcută și luminoasă, cu un aer primăvăratic. Pe potecă, zăpada se topea în

unele porțiuni și, din când în când o adiere ușoară venea dinspre piscuri, ca o pulbere de zahăr. Deschizând ochii puteai vedea efectiv o izbucnire de pulbere albă coborând peste crestele munților. Numai că, bine-nțeles, nu era vorba de zahăr, ci de zăpadă, tone de zăpadă, care era azvârlită în vale. Erau avalanșele care începeau să se rostogolească și aveau să continue în săptămânile următoare.

Cei doi oameni nu o apucară pe drumul spre Läche, ci pe altă cărare mai la vest. Karl mergea cu câțiva pași înainte, cu dinții încleștați, iar bocancii lui de schi lăsau urme peste omătul strălucitor. Profesorul îl urma tăcut, docil ca un cățel. După ce mai merseră așa vreo două ore, începură să zărească mai jos, cabane și forme izolate, apoi un grup de case care formau satul Taube.

Karl se opri pentru a privi aceste acoperișuri și zise:

– O să coborâm acolo. Trebuie să beau ceva.

Profesorul se opri și bâlbâi cu o figură consternată:

– Departe de mine dorința de a ridica vreo obiecție, dragul meu. Dar cred că dacă o să intrăm în acest sat riscăm foarte mult să fim reperați. N-ar fi mai înțelept să mergem mai departe pe această potecă?

– Da, da, ar fi mai înțelept, fără îndoială, zise Karl imitând tonul însoțitorului său, dar mi-e sete, al dracului de sete.

– Dar, Karl...

– Gura! V-am spus că nu sunteți decât un bagaj! Am prieteni la Taube... Peste tot am

prieteni care mă iubesc și mă admiră... Așa că, dacă polițiștii sunt în zonă, o să aibă ce vedea!

Zicând acestea Karl începu să coboare.

Profesorul nu avea de ales. Își urma ghidul resemnat, dar inima îi era plină de presimțiri întunecate.

Satul nu avea decât o stradă, cu biserica la un capăt și un han, la celălalt. Karl trecu indiferent pe lângă biserică, apoi, intră în han ca un cuceritor.

– Oh! Oh! strigă el bătând cu pumnul în tejghea. Nu e nimeni aici să-mi ofere ceva de băut?

Un bărbat cu șorț albastru sosi imediat. Fără nici o plăcere profesorul comandă bere, în timp ce Karl rămase fidel lichiorului de chimen.

Totul ar fi fost bine dacă instructorul s-ar fi mulțumit cu un singur pahar, dar mai ceru unul și în timp ce-l turna pe gât, în han intrară doi polițiști care se așezară la o masă de lângă ușă.

După ce trase o ocheadă spre ei, profesorul îngălbeni.

– Pentru Dumnezeu! Hai să ieșim repede de aici!

Dar, înviorat de alcool, instructorul se simțea mai mult ca oricând superior „tuturor curcanilor" și uită că trebuie să fie prudent. Ba chiar căuta o înfruntare. Privindu-i pe polițiști cu un aer batjocoritor, el îi vorbi profesorului cu o voce răsunătoare:

– Încă nu văzusem până acum, piei de vacă în sector.

Era o provocare atât de inutilă, atât de stupidă, încât profesorul simți în șira spinării un fior de teamă și de mânie.

Cei doi polițiști nu dădură nici o atenție acestor cuvinte, atitudine suficientă pentru a justifica temerile profesorului. Cel mai înalt dintre ei, cel cu fața osoasă, cu nasul acvilin și cu privirea de gheață, îi spuse ceva însoțitorului său. Atâta tot.

Dacă nu ar fi fost pe trei sferturi beat, Karl nu ar fi avut niciodată un astfel de comportament, dar așa, continuă să peroreze minute în șir, insultându-i pe cei doi. Apoi, indignat parcă de faptul că polițiștii ignorau provocările lui, Karl aruncă o monedă pe tejghea și se pregăti de plecare.

Dar când instructorul se ridică și se îndreptă spre ieșire, cel mai înalt dintre polițiști făcu la fel.

– Dați-mi voie să mă prezint, zise el cu o politețe rece. Sunt sergentul Hubner și prietenul meu e caporalul Brandt. Puteți să-mi spuneți, la rândul dumneavoastră, cum vă numiți?

Karl îi măsură din cap până-n picioare.

– Duceți-vă dracului!

– Nu acum, i-o întoarse sergentul. Mai întâi trebuie să vă informez că suntem în căutarea a doi domni ale căror semnalmente corespund cu ale dumneavoastră.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa. Și semănați atât de mult, încât mă văd obligat să vă arestez.

În loc de răspuns, Karl lovi cu pumnul nasul acvilin al polițistului care se prăbuși imediat.

Picioarele lui lungi se încurcară printre picioarele scaunului, încât omul căzu pe spate și craniul se izbi cu zgomot de pământ. Rămase lat, fără să miște, dar celălalt polițist sări, scoțându-și revolverul. Învârtindu-se pe loc, cu un urlet de bucurie, Karl îl lovi în stomac. Omul se îndoi de durere, apoi căzu și el.

– Vedeți? urlă Karl triumfător. Iată ce face Karl cu curcanii.

Profesorul dispăruse deja afară și Karl vru să o ia după el. Dar caporalul Brandt, cu fața desfigurată de durere se sprijini într-un cot și trase spre el.

Glonțul îl atinse pe Karl în timp ce fugea. Instinctiv își ridică mâna, dar continuă să fugă strigând:

– Oh, m-a atins!

Profesorul îl privi speriat:

– E grav?

– Nu, gâfâi Karl, dar regret enorm că nu i-am scos măruntaiele ăluia!

*

Karl nu spusese adevărul, căci înainta cu greutate. După ce urcară râpa, fură nevoiți să se oprească pentru că erau la capătul puterilor. Karl tuși și din gură îi țâșni sânge.

– Ia, ce caraghios... zise el.

Profesorul își freca mâinile, lamentându-se.

– Dacă m-ați fi ascultat măcar, dacă ați fi ocolit acest sat!

– Aveam nevoie să beau un pahar, zise Karl cu o expresie stupidă. Și acum aș vrea unul!

Profesorul privi în urma lui, în timp ce mintea îi lucra intens. Până acum nu-i urmărise nimeni. Polițiștii erau momentan incapabili să acționeze, dar cu siguranță că vor alerta toate satele din împrejurimi. Pentru cât putea judeca bătrânul, singura lor ieșire era de a se întoarce în muntele care îi adăpostise până acum.

Luându-l pe Karl de braț, profesorul încerca să-l ajute să urce panta. Se gândi să-l ducă pe rănit la Gasthof, dar după un kilometru de chin înțelese că nu vor ajunge acolo niciodată. Karl era ca un sac atârnat de umerii lui. Acum el era bagajul. La un moment dat instructorul se împiedică și se prăbuși în zăpada moale.

– O! zise el, într-un acces de tuse, picioarele mele, ca un plug curăță zăpada pe drumuri!

Profesorul își dădu seama că Edler era foarte palid, pentru că pierduse mult sânge.

– Lăsați-mă să vă pansez...

Răspunsul lui Karl fu aproape imperceptibil:

– E în interior... dar iese mereu...

Un nou acces de tuse îi umplu buzele de o spumă roșiatică, în timp ce privirea i se tulbura. Profesorul înțelese că Edler va muri și un fior îi străpunse șira spinării. Deși era un bandit, nu era obișnuit cu astfel de lucruri; își încruntă fruntea, în timp ce pe față îi apăru o uimire aproape copilărească, iar mâinile i se mișcau dezordonat. Se aplecă spre Karl, bolborosind:

– Pot să fac ceva pentru dumneata?

– Ăsta e câștigul meu...

Au fost ultimele cuvinte pe care le-a pronunțat instructorul. Se lăsă o liniște lungă,

apăsătoare. Totul părea de necrezut. Cu câteva clipe mai devreme, Karl tuna și fulgera, bătând cu pumnul în tejgheaua hanului, iar acum... Brusc, Karl tuși din nou. Își întoarse capul spre umăr, rămase cu gura deschisă și se răsturnă alături.

Profesorul se ridică privindu-l cu o fascinație morbidă. În timp ce se uita la el, se spălă pe mâini cu zăpadă. Apoi, dintr-o dată deveni conștient de propria-i situație. Îl mai privi pe Karl pentru ultima dată și porni pe potecă.

Pe o distanță de doi, trei kilometri se întoarse pe drumul pe care venise cu Karl. Amprenta bocancilor lui Karl îl conducea, dar încet, încet profesorul își dădu seama că se afla într-o dilemă: nu se punea problema să se întoarcă la Gasthof, dar nici nu putea să ajungă la Breintzen. Pentru el, singura speranță era singurătatea munților. Tăind drumul, putea ajunge direct la cabană. Abandonând imediat panta, bătrânul începu să se cațere spre înălțimi. Înainta greu, dar își urma cu îndârjire drumul, urcând mereu și mărind, cu fiecare pas, spațiul care îl despărțea de coșmarul trăit la Taube.

Când ajunse la prima creastă profesorul se îndreptă, își șterse fruntea cu un sentiment de satisfacție și privi în urmă. Ochiul său zări imediat, câteva siluete minuscule, care se apropiau încet. În aceeași clipă, în sat, clopotul bisericii sună ca o alarmă.

Smuls astfel din starea înșelătoare de siguranță în care plutea, profesorul se grăbi să dispară pe celălalt versant al muntelui. Trebuia

să facă eforturi pentru a merge mai repede. Încovoiat, cu dinții încleștați, își continua drumul, neîndrăznind să privească înapoi, înainte de a mai fi urcat mai bine de jumătate de oră. Când privi în urmă se simți ca și cum ar fi primit o lovitură în plin: cei care îl căutau câștigaseră foarte mult teren. Cinci oameni, așezați în formă de evantai avansau cu repeziciune și Ullwin îl recunoscu pe cel care îi conducea: sergentul Hubner, cel mai înalt dintre cei doi polițiști care-i interpelaseră la han.

Profesorul se simți complet descumpănit. Avea o bogată experiență de viață, dar, vai, nu știa să se descurce în asemenea situații. Speriat că ar putea fi văzut, porni să escaladeze muntele, ca un iepure hăituit de câini și spre surprinderea lui totul se desfășura cu mare ușurință datorită unui fel de torent desecat, ale cărui blocuri mari de gheață țineau loc de trepte. Din când în când rafale de zăpadă fină îi izbeau obrazul, la fel de necruțătoare ca și zonele de pâclă deasă, dar el nu era atent la nimic, în afară de strigătele din ce în ce mai puternice care răsunau în urma sa.

Obsedat de o singură idee, aceea de a fugi, nu își dădu seama că acele strigăte păreau că vor să-l avertizeze, să-l pună în gardă.

Deodată, pâcla de zăpadă care-l înconjura deveni densă, bombardându-l cu particule de zăpadă solidificată, în timp ce își dădu seama că tunetele care se auzeau în depărtare se apropiau din ce în ce mai mult. Apoi, un torent de zăpadă se învârti în jurul lui, purtându-l ca

pe un pai. Atunci țipă – strigăt zadarnic spre nicăieri, așa cum fuseseră și strigătele celor care îl urmăreau. În timp ce aceștia alergau spre stânga sau spre dreapta pentru a lăsa câmp liber avalanșei, profesorul era aruncat fără milă spre poalele muntelui, scufundat în această rostogolire albă. Deodată, chiar în clipa în care această masă de zăpadă părea gata să-l înghită și să-l anihileze pentru totdeauna, își luă din nou avânt și fu proiectat deoparte. Astfel ca prin miracol, căzu în afara avalanșei, și doborât, aproape inconștient, rămase întins în zăpada care îl acoperea, în timp ce avalanșa își continua terifianta cursă cu urletul unui trăsnet. Atunci, profesorul închise ochii și, pentru moment, își pierdu cunoștința.

Mai jos, sergentul și cei patru oameni, fascinați, priveau tăcuți avalanșa. Erau țărani din Taube pe care Hubner îi adunase în grabă pentru a-l ajuta să facă cercetări.

– Ei bine, suspină în sfârșit unul dintre ei, s-a terminat cu el.

– Am văzut avalanșa năpustindu-se chiar asupra lui, zise un altul închinându-se.

– Dumnezeule! zise al treilea, vă dați seama sergent, că sunt amândoi morți, și el și Edler?

– Uf! zise Hubner, pe un ton aspru. Edler a fost întotdeauna un om dificil, predestinat să sfârșească rău. Merita să moară, pentru felul în care l-a lovit pe tovarășul meu. Dar acest englez bătrân și nebun, ce nevoie avea să-și riște astfel viața?

– Totuși, am strigat pentru a-l avertiza!

– Da, da, am strigat destul!

Toți clătinau cu gravitate din cap, ca pentru a se justifica.

– Oricum, șefii mei nu vor fi încântați, mormăi sergentul. Nici cei de la Viena. Ei voiau să pună mâna pe acest bătrân, pentru a-l obliga să spună unde a ascuns bijuteriile furate.

Se lăsă tăcere. Apoi, unul dintre oameni vorbi:

– Și dacă le avea asupra lui?

– Cum ai vrea să-l găsim sub atâta zăpadă? protestă un altul.

– Totuși, trebuie să încercăm, hotărî sergentul. Ca să nu ni se reproșeze că n-am făcut-o.

O jumătate de oră mai târziu, când avalanșa se potolise definitiv, porniră cu toții să urce panta cu mare atenție, pentru a începe cercetările. Dar în forul său interior, fiecare era convins de inutilitatea acestui efort, gândind că mutele nu va mai înapoia ceea ce luase.

Când soarele începu să asfințească, sergentul exclamă nervos:

– Ajunge! Să ne oprim! Ne chinuim zadarnic. E mai bine să ne întoarcem acum, pentru că trebuie să transportăm și corpul lui Edler la Gasthof. Acolo va avea loc ancheta asupra morții sale.

Atunci, în timp ce umbrele se lăsau peste munte, cei cinci oameni coborâră în vale.

CAPITOLUL 13

În cămăruța situată în spatele casei pe care domnul Schwartz o locuia la Breintzen, detectivul care se prezentase sub numele de Oberholler, îl privea fix pe Lewis. Remarcând, fără îndoială, privirea disperată cu care tânărul american îl înconjura, zise grav:

– Nu vă sfătuiesc să încercați din nou să fugiți. Dacă o faceți, o să vă coste, vă garantez.

Acum, după ce-și scosese ochelarii cu rame de aur, nu mai avea aceeași aliură. Stângăcia și veselia îi dispăruseră, și prin întreaga lui atitudine arbora o siguranță glacială de gardian de pușcărie.

– Amintiți-vă că sunteți prizonierii mei.

Apoi, întorcându-se spre anticar, continuă pe un ton mai puțin sec:

– Până una-alta domnule Schwartz, vă rog să o conduceți pe domnișoara Ullwin în camera pe care i-am pregătit-o. Sunt sigur că e foarte obosită după tot ce a întreprins astăzi.

Sylvia aruncă o privire disperată spre Lewis și, plecându-și capul se lăsă condusă spre ușă de domnul Schwartz. Atunci Connie îl întrebă pe detectiv.

– Pot să mă duc și eu cu ea?

Omul cel scund aprobă cu o mișcare a capului. Apoi, când se văzu singur cu Lewis și Steve rămase un timp tăcut. După aceea, își împreună mâinile și declară cu o voce severă:

– Domnule Merrid, trebuie să vă avertizez că sunteți într-o situație foarte gravă. De data aceasta nu mai aveți de-a face cu poliția oficială de care v-ați bătut joc cu atâta abilitate și pe care ați ridiculizat-o, ci cu mine, care sunt un detectiv particular din Viena.

Tăcu un timp, pentru a da mai multă importanță cuvintelor sale.

– Nu puteți spune că nu v-am pus în gardă. Amintiți-vă avertismentul pe care vi l-am dat la Gasthof. Dar nu ați vrut să țineți cont de nimic. Deci, în deplină cunoștință de cauză, deliberat, v-ați făcut complice într-un delict grav... care s-a transformat acum, într-o adevărată dramă. Domnule Merrid, vreau să știți că azi dimineață, Karl Edler a fost omorât în timp ce-l ajuta pe George Ullwin să fugă. Și că însuși Ullwin (din nou o mică pauză), a fost prins de o avalanșă în timp ce încerca să scape de poliție. Și el a murit.

O liniște apăsătoare se lăsă în încăpere. Lewis îl privea pe detectiv, lovit el însuși la știrea acestei tragedii. Steve vorbi primul.

– Lewis, asta explică de ce suntem aici. Când domnul Oberholler ne-a făcut cunoscută această situație ne-am dat seama că nu mai aveam de ce să păstrăm tăcerea. Atunci i-am spus că trebuie să ne întâlnim cu toții aici, la

Breintzen. E mai bine să terminăm cât mai repede cu această întâmplare blestemată.

Lewis rămase tăcut. Se gândea la Sylvia și la tot ce îi promisese că va face pentru ea.

Îngrijorat, Steve își privi prietenul și spuse:

– Într-adevăr, e greu pentru Sylvia, căci ea își iubea tatăl. Dar e mai bine pentru ea, că a scăpat de el. Și-apoi, nu e numai ea în cauză, căci toți suntem amestecați în această încurcătură ciudată.

Lewis își întoarse privirea încet către detectiv:

– Ce i se va întâmpla domnișoarei Ullwin?

Celălalt ridică din umeri:

– Mi-e teamă că urmările acestei afaceri vor fi foarte neplăcute pentru ea... mai ales, acum, când tatăl ei este mort. Societatea Equitable a apelat la mine. Misiunea mea, cea mai importantă este să găsesc smaraldele furate. Asta vă lămurește de ce am rămas la Gasthof în observație, în loc să-l arestez imediat pe Ullwin. Știam că locuia în acea cabană, înainte ca dumneavoastră să ajungeți la Gasthof Hohne. Și într-o noapte, în timp ce Ullwin dormea profund, cabana și lucrurile sale au fost percheziționate cu mare atenție. Dar bijuteriile nu erau nici acolo, nici în apartamentul pe care-l ocupa la Viena. Așteptam deci un indiciu, ceva care să mă pună pe urmele bijuteriilor dispărute... Sosirea unui complice, de exemplu.

Se întrerupse și dădu din umeri semnificativ.

– Acum, sunt practic convins că smaraldele au fost vândute imediat după furt, vreunui traficant. Banii s-au dus, bijuteriile au dispă-

rut, toate acestea grație domnului Ullwin. În aceste condiții credeți că vreunul dintre clienții mei ar putea avea simpatie pentru fiica lui?

– Dar ea nu e implicată cu nimic, protestă Steve. El a cheltuit banii. N-aveți dreptul să vă legați de ea!

– N-avem dreptul! repetă detectivul. Ar trebui să vă feriți să pronunțați acest cuvânt. În condiții obișnuite, situația domnișoarei Ullwin n-ar fi fost de invidiat. Dar acum, poate fi mult mai rău.

Încruntat, Lewis își mușca ușor buzele, pradă unei reflexii amare. După un timp, păru că a luat o hotărâre și vorbi rar:

– Care este valoarea – valoarea maximă – a acestor smaralde furate?

Detectivul răspunse scurt:

– Aproximativ patru sute de mii de șilingi. În urma furtului probabil că a scos mult mai puțin. Dar datorită valorii lor istorice, în registrele clienților mei erau estimate la această valoare.

– Și cât reprezintă această sumă în dolari?

– Deci... da... o sută de mii de dolari, răspunse detectivul, puțin descumpănit.

Lewis se așeză la masa rotundă situată în mijlocul încăperii, scoase din buzunarul interior al hainei un stilou și un carnet de cecuri. Apoi, impasibil, completă un cec pe care-l întinse detectivului după ce îl semnă.

Omul cel scund luă cecul și îl citi cu stupoare, pe măsură ce îl privea, expresia i se schimba. Își mângâie bărbia, în timp ce privea când cecul, când pe Lewis.

– Dragul meu domn, declară el, neputându-și ascunde o oarecare agitație, acesta este un gest nobil care schimbă complet aspectul situației. Nu e nevoie să vă spun că...

– Atunci nu-mi mai spuneți, i-o tăie Lewis. Am cumpărat smaraldele voastre-fantomă și gata. E posibil ca domnișoara Ullwin să mai aibă neplăceri?

– Cum vă spuneam, dragă domnule Merrid, sunt convins că extraordinara dumneavoastră generozitate îi va face pe clienții mei să se oprească aici. Țin să vă asigur de pe acum, că voi aplana toate dificultățile, mai mult sau mai puțin oficiale, care ar mai putea exista.

– Și domnișoara Ullwin, va fi liberă să părăsească această țară?

– Vă dau cuvântul meu...

Urmă o pauză scurtă, destul de dramatică, după care Lewis se informă:

– Mai aveți încă nevoie de mine? Dacă nu, cred că o să merg să mă culc.

– Dar, vă rog! zise omul cel scund, cu înflăcărare. Sunt sigur că sunteți foarte obosit și camere sunt destule în această casă. Între timp, eu mă duc să iau legătura cu Viena și sper că mâine voi avea vești foarte bune pentru toată lumea, concluzionă el zâmbind.

Lewis clătină din cap, salută grăbit și părăsi încăperea. Servitoarea îl conduse într-o cameră. Aici se descălță, își scoase haina, stinse lumina și se trânti în pat, pe jumătate îmbrăcat. Dar, deși era foarte obosit, nu putea dormi. Sute de gânduri contradictorii îl tulburau. Totul începuse ca o aventură palpitantă, dar se termina

stupid și dramatic, cu doi morți în urmă. Își dăduse aere, vrusese să pară un nobil cavaler, și sfârșea într-o întâmplare sordidă care-l costase bani grei. Dacă ar fi fost un erou de roman, ar fi reușit s-o treacă pe Sylvia peste frontieră, purtând-o cu mașina lui ca pe un cal de paradă, în galop; dar, în loc de asta, semnase simplu un cec, comportându-se ca un negustor pentru a cumpăra libertatea Sylviei.

Și Lewis se perpelea fără încetare în patul lui îngust; nu se gândea nici o clipă că gestul lui putea fi considerat frumos și generos. Se disprețuia pentru felul în care acționase, deși se simțea obligat să admită că nu putea face nimic altceva.

Spre ziuă ațipi și se trezi pe la opt. Era o dimineață mohorâtă. Lewis se sculă, își făcu toaleta și coborî pentru a vedea ce a făcut Oberholler.

În încăperea din spate, unde pe o masă rotundă se afla un mic dejun frugal, o găsi pe Sylvia. Servitoarea îi adusese o ceașcă de cafea, dar fata nu era deloc atentă, și stând cu coatele pe masă, privea țintă înainte.

Deodată, supunându-se parcă unui instinct ascuns, întoarse capul și îl văzu pe Lewis în cadrul ușii. Rămase la fel de tristă și pentru un moment se priviră amândoi tăcuți.

– Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră, zise în sfârșit Lewis. Și pentru Karl.

Rostite rar, aceste cuvinte trădau afecțiunea. Sylvia nu zise nimic și dădu încet din cap. Ceva din atitudinea ei ridica o barieră între cei doi și

Lewis avu sentimentul că nu trebuia să pătrundă în cameră; de aceea îi vorbi din prag:

– Nu știu ce aveți de gând să faceți. Dar sunt gata să vă ajut oricând.

Ea îl privi cu răceală.

– Nu pot face nimic. Nu mi se dă voie să asist nici măcar la anchetă.

– Cu atât mai bine, zise Lewis.

Atitudinea Sylviei deveni mai glacială.

– Nu, nu e deloc bine. Aș fi vrut să fac front comun cu tatăl meu și cu Karl. Ei au suferit; eu, nu. Și fără să-i fi cerut cineva, a intervenit un necunoscut. A pus între mine și ceilalți un zid protector, îndepărtându-mă de toate necazurile. Acum, chiar și detectivul mă menajează. Condescendența lui mă umple de indignare!

Privirea lui Lewis se înăspri. Era deci la curent cu totul. De aceea reacționa în acest mod. Rămase o clipă tăcut, întristat de atitudinea ei nedreaptă, după care găsi de cuviință s-o întrebe:

– Ați fi preferat să mergeți la închisoare?

Sylvia schiță din buze disprețul, înainte de a-i răspunde:

– Cel puțin așa mi-aș fi salvat mândria.

El se simți foarte ofensat:

– Credeți că e momentul potrivit să faceți pe eroina? Puțin bun simț mi s-ar părea mai nimerit.

Ea se îmbujoră și respirația îi deveni sacadată.

– Dacă a da dovadă de bun simț înseamnă a te lăsa cumpărată ca o marfă, atunci nu sunt născută pentru așa ceva.

Atmosfera din încăpere era gata să explodeze. Ascultându-și inima care bătea dureros, Lewis auzi pași la etaj. Era Connie care se pregătea să coboare pentru micul dejun. Furios și rănit, nu putu îndura ideea de a se comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. De aceea murmură câteva scuze și întorcându-se, ieși din casă.

Nici n-apucă să facă doi pași pe stradă, că se lovi de detectivul care se întorcea dinspre centrul orașului.

– Ah! Domnule Merrid! exclamă celălalt cu un glas triumfător. Sunt bucuros că v-ați trezit deja, pentru că vă aduc vești bune. Foarte bune! Clienții mei sunt foarte mișcați de generozitatea dumneavoastră și au renunțat la continuarea urmăririi penale. Ceea ce e și mai bine, e că poliția consideră că cele două evenimente triste de ieri au încheiat această afacere. Nu mai rămâne decât simpla formalitate a anchetei care se va face la Gasthof Hohne, dar la aceasta nu e nevoie să asistați. Am aranjat totul.

– Ați fost foarte cumsecade, zise Lewis.

– Sunteți mulțumit?

Lewis făcu un efort pentru a adăuga câteva cuvinte de mulțumire și apoi, înclinând din cap îl lăsă baltă pe detectiv.

Merse la întâmplare pe străzile orășelului, care se trezea vesel în această dimineață. Femeile spălau pragurile caselor, în timp ce copiii se îndreptau spre școală, făcând să răsune pe trotuar blacheurile pantofilor.

Depășind pereții cenușii ai casei lui Schwartz, tânărul se plimbă urmând cursul

liniștit al râului, pe ale cărui maluri înverzite, pășteau în liniște vacile. Și încet, încet furia îi trecea, se calma permițându-i să judece totul cu sânge rece. Sylvia suferea, de aceea era nedreaptă. Dar el o iubea pe Sylvia. Nimic altceva nu mai conta. Trebuia să se întoarcă la ea imediat pentru a șterge stupida lor neînțelegere...

El făcu repede cale întoarsă și ajunse acasă imediat după ora unsprezece. Steve și Connie erau în salon. Îl strigară să vină la ei, dar fără să îi asculte, el alergă la domnul Schwartz care era la biroul său.

– Care este camera domnișoarei Ullwin? Aș vrea să-i vorbesc neapărat.

Scoțându-și nasul din cărți, bătrânul anticar îl privi uimit, mângâindu-și barba.

– Domnișoara Ullwin? A părăsit casa, de mai bine de o oră.

Lewis avu în acea clipă presentimentul unui dezastru și își simți inima sugrumată parcă de o fantomatică mână înghețată.

– Unde s-a dus?

– Nu știu, răspunse anticarul. Știu doar că nu se va mai întoarce. Asta mi-a spus-o chiar ea.

Lewis resimți puternic această lovitură a soartei. Rămase o clipă ca paralizat, apoi părăsi încăperea și bătrânul își văzu în continuare de ale lui.

CAPITOLUL 14

La Gasthof ancheta publică era pe terminate; martorii și oficialitățile care luaseră parte la aceasta începeau să se împrăștie. Locul, atât de singuratic de obicei, cunoștea o neobișnuită animație. Țăranii veniți de la Taube și de la Lächen discutau în grupuri, în fața hanului unde săniile stăteau aliniate pe două rânduri. Oberholler era în tindă, în compania lui Brandt care se resimțea încă după lovitura în stomac, pe care i-o aplicase Karl. În spatele lor mai stăteau trei polițiști, așteptând să-i conducă la gară.

Dintr-o parte, o doamnă îmbrăcată într-un costum popular elvețian, împreună cu soțul ei, amândoi cam între două vârste, priveau cu coada ochiului spre grupul oficialităților. Erau domnul și doamna Edler, niște veri ai lui Karl, care constituiau singura lui familie. Veniseră pentru a asista la înmormântarea nefericitului instructor, dar și pentru a lua tot ce se putea de la vărul lor decedat.

Toată lumea era de părere că ancheta se desfășurase în condiții rezonabile. Se vorbea și se râdea zgomotos, în timp ce Anton se agita

să-și servească consumatorii, bucuros peste măsură că a scăpat cu un simplu blam pentru rolul pe care-l jucase în această poveste. De la fereastra camerei sale de la parter, Rudi observa totul cu un interes amestecat cu o oarecare tristețe. Boala o constrângea la o viață de pustnic, și de aceea, orice contact cu lumea exterioară îi producea un fel de fascinație. Se simțise ciudat de emoționată de moartea lui Karl. Și, deodată, în timp ce ea privea spectacolul de afară, mulțimea fu cuprinsă de un moment de tăcere. Rudi zări atunci un sicriu de curând terminat pe care niște oameni îl scoteau din atelierul care fusese al lui Edler și îl duceau în camera în care Karl se odihnea, învelit într-un giulgiu.

Fără să vrea Rudi se lăsă cuprinsă de un tremur ușor și simți ochii câinelui culcat la picioarele ei, ridicându-se spre ea.

Chiar după ce sicriul gol nu se mai văzu și afară conversația reîncepu, tânăra rămase încremenită privind, fără să vadă efectiv, fulgii de zăpadă. Se lăsase întunericul, toată lumea plecase, dar ea rămânea acolo, nemișcată și plăpândă, purtând un dialog mut cu sufletul său.

Apoi suspină, și cu mișcări încete aprinse lumânarea. Se spălă pe față și pe mâini, își învioră buzele palide cu ruj dintr-un obicei vechi care părea acum fantomatic, și cobori la cină.

Anton era invizibil. Rudi credea că e la bucătărie, pregătind masa, dar cei doi verișori ai lui Karl erau deja la masă. Ea înțelese că aceștia își vor petrece noaptea la Gasthof și vor

pleca a doua zi dimineață, luându-l pe Karl în sicriul lui. Fără a-i răspunde la salut, cei doi îi aruncară o privire bănuitoare și își continuară conversația pe care Rudi o auzi fără să vrea.

– Sunt în atelier șase perechi de schiuri noi, zicea doamna Edler. Cred că fac ceva bani.

– O să avem nevoie de bani, declară soțul ei cu o figură întunecată, pentru că drumul de mâine va costa mult. De ce n-ai vrut să-l îngropăm aici? Ceea ce faci e o extravaganță!

Femeia își țuguie buzele cu un gest de încăpățânare.

– Vreau să-și doarmă somnul de veci în cavoul familiei noastre. Ce ar zice oamenii? De altfel nu facem nimic pe cheltuiala noastră. Ai văzut ceasul de aur pe care l-a câștigat la o competiție? E splendid și numai el singur, merita deranjul. Mai sunt apoi, cupele de campionat, de argint masiv, fără să mai vorbim de toate hainele lui. De asemenea o să-i cerem domnului Anton să ne dea salariul pe o lună, al lui Karl. Crede-mă, nu vom fi sub nici o formă în pierdere.

– Așa aș vrea și eu.

Doamna Edler înfipse vârful cuțitului într-o bucată groasă de brânză.

– Să mâncăm bine în astă-seară, căci mâine s-ar putea să ne mulțumim cu câteva sendviciuri. Oh! Bine că mi-am amintit: Te-ai ocupat de acte?

– Totul este în regulă. Sergentul Hubner mi le-a semnat. Ar fi vrut să-i ofer un pahar, dar m-am făcut că nu pricep. A trebuit să dau trei șilingi pe timbre. Să nu uiți să mi-i dai înapoi.

Rudi nu putu rezista mult timp să-i asculte. Terminându-și repede cina se ridică și părăsi sufrageria.

Ajunsă în camera sa, tânăra încercă să citească ceva dar era atât de răvășită de atâtea gânduri încât nu putea înțelege textul pe care-l avea sub ochi. După câteva minute renunță la lectură și, abandonând cartea, se apropie de fereastră, lăsând privirile să rătăcească prin întuneric.

Deodată Rudi tresări. Căci după ce se obișnui cu întunericul de afară zări silueta unui om care înainta cu dificultate spre han. Atras parcă de lumina tremurătoare a lumânării, omul se îndrepta spre fereastră cu pași șovăitori și lipsit de sprijin se prăbuși. Pentru o clipă tânăra crezu că vede o fantomă. Dar nici o fantomă nu ar fi putut avea un aspect mai omenesc și, cu un fior de teamă, Rudi recunoscu în această sperietoare pe omul care plecase cu Karl în acea fatală dimineață. Era chiar profesorul, reîntors din morți, în carne și oase.

În minutul următor, tânăra deschisese deja fereastra și, adunându-și slabele-i puteri îl ajută pe profesor să escaladeze pervazul ferestrei pentru a intra în cameră.

În timp ce el se prăbușea pe un scaun, Rudi închise fereastra și trase jaluzelele din interior. Apoi începu să fricționeze mâinile și obrazul acestui supraviețuitor care își pierduse cunoștința. Pentru că nu ajunse la nici un rezultat și văzându-l ud până la piele, ea îi scoase hainele, îl înfășură într-o cuvertură și îi

turnă printre dinți câteva picături de coniac. El înghiți, își mișcă încet pleoapele și, deschizând ochii o privi pe Rudi.

– Mulțumesc... gâfâi el. Chiar aveam nevoie de așa ceva...

Dar tânăra continua să se întrebe dacă n-o înșelau simțurile, dacă nu cumva visa.

– Credeam... toată lumea crede că... sunteți mort.

– Am crezut și eu asta, și poate că, într-adevăr sunt mort... Scuzați-mă, dar aș mai putea bea puțin coniac?

Ea îi dădu ce mai rămăsese din sticluța pe care o păstra în trusa de călătorie. După ce îi mulțumi, bătrânul scoase un suspin și începu să povestească gâfâind.

– Am fost purtat de avalanșă... Este o experiență pe care n-aș mai dori-o nimănui. N-aș putea să vă spun cât timp am stat acoperit de zăpadă, până am reușit să ies. Deși înghețat tun am putut să merg până la cabană. Dar nici acolo nu mi-a fost bine – n-aveam nici foc, nici mâncare, nici haine de schimb. Am tremurat acolo toată dimineața, dar n-am mai putut rezista. Nu voiam să mor acolo, în acea înfricoșătoare singurătate. Mi-am spus că trebuie cu orice preț să încerc să ajung până aici... și iată că am ajuns.

Vorbise simplu, dar cu o ciudată demnitate. Lipsit de aerul lui șiret de altădată, profesorul părea vrednic de milă și Rudi simți față de el o mare compasiune. Cuprinsă de un elan de simpatie, îi zise:

– Ce noroc că ați putut ajunge până aici! O să vă simțiți mult mai bine după ce o să mâncați și o să vă odihniți la noapte.

El o privi fix.

– Și după aceea – închisoarea? Credeți că e un loc care să-mi convină?

– Nu, nu! protestă ea. O să vă ajut!

– Dumneavoastră?

– Da, aprobă ea, dând din cap cu hotărâre. Și pentru început mă duc să vă aduc ceva de mâncare. Nu faceți nici o mișcare, mă întorc repede!

Ea ieși din cameră în vârful picioarelor și se întoarse într-o clipă, aducând un castron de supă cu carne, o bucată de pâine, brânză și mere.

– M-am descurcat ușor, declară ea, cu un surâs încurajator, în timp ce punea mâncarea în fața profesorului. Nu e nimeni pe aici. Toată lumea doarme.

El nu zise nimic, dar ochii i se măriră văzând mâncarea. În timp ce mânca ea îl privea cu o satisfacție aproape maternă. După ce termină păru mai în formă și imediat își regăsi ceva din suavitatea lui obișnuită.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, draga mea copilă, îți mărturisesc că bunătatea de care ai dat dovadă mă face să deplâng și mai mult perspectiva de a merge la închisoare.

– De ce sunteți așa de sigur că veți merge acolo? se interesă Rudi.

El ridică din umeri cu un gest care arăta disperare.

– De-acum înainte nu voi mai putea părăsi niciodată Austria.

Ea îl privi gânditoare, apoi vorbi foarte rar:

– Eu știu un mijloc de a vă face să treceți în Elveția.

El suspină și făcu un gest expresiv.

– Nu e prima dată când mi se spune asta!

– Da, dar de data asta v-o spun eu, aprobă ea, plină de seriozitate. Nu glumesc deloc când vă asigur că aveți o șansă nesperată de a ajunge în Elveția.

– Cum?

Ea se aplecă spre el, pentru a da parcă mai multă greutate cuvintelor:

– Ascultați-mă bine... Mâine, verișorii lui Karl vor pleca să ducă în Elveția corpul lui Karl. Sicriul a fost adus adineauri și închis, după ce Karl a fost depus acolo. Actele necesare au fost semnate, ștampilate, totul este în regulă. Deci, ei vor trece frontiera fără alte formalități și mâine după-amiază vor fi la Menasle, în Elveția. Pricepeți?

– Doamne, zise el stupefiat.

– De ce nu? îl sfătui ea cu amabilitate. Erați mort. Mai rămâneți așa încă puțin... dar luați locul lui Karl. Noi doi putem aranja foarte bine acest schimb. Numai că Edler va fi îngropat aici, asta-i tot. O să fac niște găuri cu un burghiu din atelier ca să aveți aer. Vă repet: e foarte simplu; n-aveți decât să întârziați învierea până când veți ajunge la Menasle.

Într-adevăr, planul era de o uimitoare simplitate, dar profesorul rămase tăcut. Apoi, bolborosi:

– Nu mă simt în stare să fac asta...

– Ba da, o să vedeți! protestă ea pe un ton convingător. Să nu-mi spuneți că tocmai acum, cînd vi se oferă șansa de a supraviețui, vă lăsați impresionat de acest decor funebru. Sarah Bernhardt nu se culca în fiecare seară în sicriul său? Ah! vă asigur că eu n-aș ezita nici o clipă dacă...

Ea se întrerupse, iar obrazul îi fu acoperit de o mare tristețe.

– Dacă ce?

– Dacă asta mi-ar putea permite să-mi continui viața.

Se lăsă tăcerea, apoi profesorul întrebă cu o voce schimbată:

– Spuneți asta pentru că sunteți bolnavă?

Ea zâmbi.

– Da, sunt foarte bolnavă și această stare se agravează mereu. În curând voi pleca și eu în mica mea cutie de lemn, dar eu n-o să ies de acolo la capătul drumului. De aceea, am poftă să-i joc o festă morții, de data asta, încheie ea tot zâmbind.

Din nou tăcură amândoi. Profesorul o privea intens, profund emoționat de ceea ce aflase.

– Sunteți o fată drăguță, zise el cu o jumătate de gură și nu mai putu adăuga nimic, deși altfel era atât de vorbăreț.

– Atunci, s-a făcut?

– S-a făcut... cu o condiție.

– Care?

Ullwin păru că se reculege, apoi luă o hotărâre, cum nu mai luase niciodată în viața lui.

– Cu condiția să mergeți la Viena, în apartamentul pe care îl ocup la Felixplatz. O să vă scriu adresa. Am acolo ceva pe care vreau să vi-l dăruiesc.

– Ce? întrebă ea surprinsă.

– Un tub de pastă de bărbierit, îi răspunse el foarte calm.

– Mulțumesc, râse ea. O să-l păstrez ca pe o amintire de la dumneavoastră, căci, oricum n-o să-l folosesc niciodată.

Profesorul nu se arătă deloc vesel.

– Da, cea mai mare parte a oamenilor ar reacționa la fel... cum au făcut, de altfel și polițiștii când mi-au percheziționat casa. Un tub cu pastă de bărbierit... Asta nu poate fi de nici un folos... Deci, să-l lăsăm în baie! Dar, dumneavoastră, micuța mea prietenă, o să luați acel tub și după ce o să-l tăiați, o să găsiți în el ceva neașteptat, ceva care vă va îmbogăți și vă va permite să consultați cei mai mari specialiști, să vă îngrijiți în cele mai bune stațiuni din lume. Pe scurt, ceva care vă va reda viața. Să-l luați, este un dar pe care țin să vi-l ofer.

Ea fu gata să refuze, să răspundă că această generozitate era inutilă... Dar se abținu, văzând deodată în asta un semn divin care îi aminti că nu trebuie niciodată să înceteze să creadă în Providență.

– Mulțumesc, răspunse întinzând mâna profesorului. Totul este acum pus la punct între noi, da?

– Totul este o.k., aprobă el.

– Atunci, reluă ea conversația zâmbind, o să vă întindeți o clipă în patul meu după care, o să vă iau de mână și o să trecem în camera cealaltă.

El aprobă cu o mișcare a capului, apoi se-ntinse cu greu pe pat. Rudi îl acoperi cu un pled și bătrânul foarte extenuat, adormi imediat.

Atunci ea se așeză la căpătâiul lui, pentru a-l veghea.

CAPITOLUL 15

A doua zi dimineață cei doi Edler se treziră foarte devreme. La fel și domnișoara Rudi.

Când ieși de la Gasthof, după o întrevedere furtunoasă cu Anton privitoare la salariile datorate lui Karl și la nota de plată, doamna Edler era foarte prost dispusă. Văzând-o pe Rudi în curte, tocmai când se pregăteau să pună sicriul pe sanie, se enervă și mai tare:

– Doamne, Dumnezeule, exclamă ea. Ce căutați aici?

– Am ieșit să respir aerul dimineții, îi răspunse politicoasă Rudi.

Doamna Edler o măsură din cap până-n picioare murmurând ceva printre dinți, după care se grăbi să ajungă la soțul său care era deja în sanie. Înainte de a porni se plânse că stau înghesuiți și că păturile sunt prea mici.

– La revedere! strigă Rudi, când sania se puse în mișcare. Și noroc!

Ea făcea semn cu mâna, în timp ce silueta ei subțire, pierdută parcă în mijlocul curții pustii, se detașa pe fundalul acestei dimineți mohorâte.

– „Noroc"? repetă doamna Edler, înainte de a privi bănuitoare spre soțul ei. De ce spune asta?

– De unde naiba vrei să știu?

Obrazul palid al femeii se congestionă:

– Degeaba urli! Știu de ce ești capabil, te cunosc!

Această scenă de familie se continuă tot drumul. La Taube se opriră un timp pentru a plăti omului cu sania și se urcară într-o camionetă care îi aștepta în fața hanului. La bordul acestui vehicul ei se îngrămădiră lângă șofer, în timp ce sicriul și lucrurile lui Karl ocupau partea din spate. De data aceasta, călătoria nu fu prea lungă și se desfășură într-un mod mai plăcut decât drumul cu sania, pentru că cei doi vorbeau despre moștenire. Mai ales ceasul lui Karl fu obiectul multor speculații privitoare la valoarea lui. I-l arătară chiar și șoferului care-l admiră grozav, declarând că e într-adevăr o avere, valorând cel puțin o mie de șilingi.

– Doamne! exclamă doamna Edler punând cu grijă obiectul în geantă. Atât de mult?!

Șoferul îi explică:

– Asta datorită prețului aurului care a crescut teribil în ultimul timp.

Doamna Edler nu zise nimic, dar îi aruncă soțului ei o privire expresivă; n-avea dreptate insistând să-și facă datoria față de Karl? Aveau să fie recompensați pentru asta. Era pradă acestor gânduri plăcute când ajunseră la Breintzen și trecură podul pentru a se opri apoi în fața barierei vopsită cu alb și roșu.

Podul era bine păzit. Un detașament de infanterie venise în ajutorul poliției de frontieră din cauza stării internaționale încordate. Nimeni nu era autorizat să treacă de partea cealaltă a barierei înainte de a fi supus unui interogatoriu minuțios. După douăzeci de minute de așteptare, doi polițiști se apropiară de camionetă.

– Ce aveți acolo? întrebă unul din ei.

– Priviți actele și o să aflați, îi răspunse vesel domnul Edler, e într-adevăr scandalos să ne faceți să așteptăm atâta, pe noi oameni cinstiți, care trebuie să-l plătim pe șofer la oră.

– Vă sfătuiesc să nu mai vorbiți așa, îi spuse imediat celălalt polițist, care avea nasul lung și buzele foarte subțiri. Altfel, mai puteți aștepta încă mult și bine!

El smulse actele din mâna bărbatului și le studie foarte atent în timp ce colegul lui le studia peste umărul său.

– Dacă înțeleg bine, transportați carne moartă, zise el în sfârșit. Ce aveți de gând să faceți cu această carcasă?

– Suntem cetățeni elvețieni, cinstiți și respectabili! interveni doamna Edler cu o voce stridentă. Nu am venit aici pentru a fi insultați.

– Nu prea aveți nimic în cap, dragă doamnă, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu veți înțelege gluma.

Doamna Edler deveni lividă de turbare:

– Este capul pe care mi l-a dat Dumnezeu! Și-mi place cum sunt, spre deosebire de dumneata care ai o mutră de sperietoare!

– Destul! i-o tăie celălalt polițist. Trebuie să controlăm sicriul. Dumneavoastră spuneți că în el se află corpul neînsuflețit al unei rude, dar din punctul nostru de vedere ați fi putut ascunde acolo arme, muniții, orice altceva.

Strângând-o de mână pe soția sa, bărbatul încercă s-o potolească.

– Faceți cum doriți, dar aveți grijă să nu comiteți vreun sacrilegiu căci e mare păcat. Și încercați să nu ne mai țineți mult, căci altfel am să vă fac responsabili de creșterea cheltuielilor.

– Du-te și caută-l pe locotenent, zise primul polițist colegului său.

În sicriu, profesorul care nu pierduse nici un cuvânt din conversația lor, avea transpirații reci.

La plecare, după ce depășise neplăcerea de a se simți închis, profesorul nu întârziase să se bucure de această călătorie care, fără să-i ceară vreun efort, era atât de plăcută. Respira în voie și putea dialoga cu sine însuși, în vreme ce membri familiei Edler aveau atâtea necazuri. Dar acum această liniște se risipise și profesorul începu să tremure auzind pași care se apropiau și vocea locotenentului întrebând:

– Ce este? Oamenii aceștia fac contrabandă?

– Nu știu nimic, domnule locotenent, dar ei transportă un sicriu.

– Un sicriu? Și ce au închis acolo?

– Ce întrebare! Strigă doamna Edler, incapabilă să tacă mai mult timp. Ce se pune de obicei într-un sicriu? Cred că v-ați pierdut într-adevăr capul dacă puneți o asemenea întrebare.

Această nouă agresivitate îl sperie și mai mult pe profesor. „Acum, gândea el, percheziția era inevitabilă“.

– O să vedem imediat cine și-a pierdut capul, i-o întoarse locotenentul. Unde vă sunt actele?

– Actele noastre sunt la el, de mai bine de o jumătate de oră! exclamă doamna Edler, arătând cu degetul spre polițistul pe care-l făcuse sperietoare.

– Iată-le, locotenente. Par să fie în ordine. Totuși...

Urmă o pauză, timp în care profesorul și-l imagină pe locotenent ocupat să examineze bănuitor, documentele. Această încordare îl ucidea; se surprinse rugându-se cu ardoare, implorând Divinitatea să îl ajute și promițând cu lacrimi în ochi, că se va îndrepta.

Deodată, îl auzi pe locotenent zicând:

– Toate aceste acte sunt în ordine. Domnul și domna Edler transportă corpul tânărului lor văr care a fost omorât de oamenii noștri, acum două zile; cunosc toate detaliile acestei întâmplări.

Urmă o clipă de liniște, apoi se auzi:

– Foarte bine, locotenente.

Profesorul era cât pe ce să leșine de bucurie. Ca prin ceață o auzi pe doamna Edler rostind câteva cuvinte usturătoare, apoi camioneta se puse în mișcare și trecu podul. În sfârșit, era în Elveția!

Restul călătoriei se derulă fără incidente. Ajunseră la Menasle la ora când felinarele se aprindeau pe străzi, parcă pentru a încălzi aerul nopții. Parcă și doamna Edler simțea

efectul acestei călătorii terminate cu bine. Când ajunseră la domiciliu, o căsuță situată pe una dintre cele mai modeste străzi ale orașului, ea ținu să supravegheze personal transferul coșciugului, cărat de soțul său și de șofer până în camera de oaspeți, situată la etajul întâi. Apoi, îl trimise pe Edler la bucătărie să prepare cina, în timp ce ea aranjă camera în vederea ceremoniei la care aveau să-și invite vecinii.

Mai întâi aprinse o lumânare la capătul sicriului pe care îl învelise într-o cuvertură de saten. Apoi puse pe un scrin toate lucrurile lui Karl: frumosul ceas de aur și lanțul său, cupele, banii pe care-i smulsese lui Anton. Apoi, puse lângă mobilă două scaune pe care îngrămădi cele mai frumoase haine ale defunctului și sprijini de scaune schiurile. Totul forma un tablou care, gândea ea privindu-l, avea de ce să-i umple de invidie pe toți prietenii ei dragi.

Cu satisfacția datoriei împlinite coborî la soțul ei pentru a servi cina.

Abia părăsise camera și profesorul intrase deja în acțiune. El deschise capacul fără dificultate, căci Rudi făcuse în așa fel încât pe interior piulițele care mențineau șuruburile să nu fie prea strânse. Ieșind din cochilia sa, Ullwin se întinse, își îndoi genunchii și făcu diferite mișcări pentru a restabili circulația în picioarele sale amorțite.

Era beat de fericire văzându-se din nou liber și se stăpâni cu greu să nu cânte. Deodată reperă cu privirea banii lăsați la vedere pe scrin. Ca un sihastru în fața unor mâncăruri

interzise, profesorul își linse buzele în timp ce figura sa exprima lupta interioară care se dădea în el. O dată, de două ori, făcu un gest prin care voia parcă să se sustragă tentației, dar aceasta nu îl părăsi.

Atunci profesorul suspină profund, zâmbi straniu și se debarasă de toate hotărârile lui pioase. Redevenit el însuși se apropie repede de scrin.

După aceasta nu mai ezită deloc. Scoțând hainele sale zdrențuite se îmbrăcă repede cu cele ale lui Karl, băgă ceasul într-un buzunar al hainei după ce își atârnase lanțul de aur la butonieră. Apoi băgă în mica geantă de voiaj a doamnei Edler restul prăzii formate din cupe. Își însuși de asemenea pașaportul lui Karl care îi permitea să treacă frontiera franceză, unde, fără îndoială, acest act va fi privit cu mare grabă.

Apoi își desăvârși opera, scriind cu litere groase pe o bucată de hârtie smulsă din ziarul care acoperea un sertar al scrinului:

Fiți fără grijă,

am ieșit să mănânc.

Lăsând mesajul în interiorul scriului larg deschis, profesorul aruncă o ultimă privire în jurul lui, parcă spre a se convinge că n-a uitat nimic interesant, luă geanta de voiaj și, deschizând fereastra se lăsă să alunece de-a lungul unei țevi de scurgere.

Când doamna Edler înghițea ultima lingură de supă el era deja în drum spre gară.

O oră mai târziu, doamna se întorcea la primul etaj, în compania câtorva prieteni invitați să aducă un ultim omagiu defunctului.

Ea deschise ușa, plină de importanță și intră majestuoasă în camera funerară dar, aproape în aceeași clipă încremeni cu gura căscată. Ochii ei păreau gata să iasă din orbite în timp ce mâinile descriau gesturi necontrolate. Un strigăt puternic ieși de pe buze și învârtind în mână placa de marmură goală a sicriului îl zgârie pe mâini pe soțul său, înainte de a se prăbuși la pământ plângând cu suspine, în timp ce invitații fugeau, ca și cum ar fi fost diavolul pe urmele lor.

CAPITOLUL 16

Întors la Viena, Lewis urcă încet Kartnerstrasse, îndreptându-se spre hotelul Bristol. Trecuseră deja cinci săptămâni din acea dimineață de la Breintzen, când cele câteva cuvinte rostite de domnul Schwartz îi aduseseră o mare tristețe. Cinci săptămâni de când, în ciuda tuturor eforturilor, o căutase zadarnic pe Sylvia. Cu fața întunecată, cu capul plecat, Lewis mergea prin mulțime fără să vadă oamenii care treceau pe lângă el.

Ajuns la hotel, deschise cam brusc ușa salonului pe care-l împărțea cu sora sa și se opri în prag văzându-i pe Connie și pe Steve pe divan, îmbrățișându-se cu ardoare.

Schițând din buze un gest de tristețe, Lewis privea acest spectacol care, normal, trebuia să-l umple de bucurie. Sfâșiat de propria-i durere nu mai putea suporta fericirea celorlalți. Se pregătea să plece fără zgomot, când Connie îl zări.

Ea se îndreptă repede, în timp ce obrazul i se îmbujorase, iar Steve, la fel de roșu ca și iubita sa, bombăni în timp ce-și aranja cravata.

– Nu te așteptam, Lewis... Of... Cât e ora?

Connie se apropie de fratele său și apucându-l de reverele hainei îi vorbi plină de afecțiune:

– Nu voiam să-ți vorbim despre asta acum, ca să nu riscăm să te facem să suferi.

– Da, zise Steve, aprinzându-și o țigară pentru a-și schimba atitudinea, ne-am pus în situația ta și nu vrem, ca prin contrast, fericirea noastră să-ți accentueze suferința.

Lewis făcu un efort pentru a zâmbi, o îmbrățișă pe Connie și strânse mâna lui Steve.

– Vă felicit! N-aș fi crezut niciodată că certurile voastre vor avea un astfel de deznodământ.

– Certurile noastre, cum zici tu, ne-au arătat fiecăruia ce defecte avem și acum credem că această căsătorie ne va permite să ne descoperim părțile bune.

– Dar, pentru asta, dragul meu, va trebui să trăiești în patria mamă, declară Connie cu un ton hotărât. Nici nu se pune problema să-l lași pe omul pe care-l iubești în Europa, în vremuri așa de tulburi, în timpuri atât de nefavorabile. *Normandia* pleacă săptămâna viitoare spre New York. Ce zici, Lewis? Nu crezi că a venit momentul să te întorci la noi?

Se lăsă tăcerea, iar Connie și Steve îl priveau atent pe Lewis. După un timp acesta se îndreptă spre fereastră, tot privind la cutia sa de țigări.

– Poate că ai dreptate, Connie, zise el în sfârșit. Atunci mergeți cu vasul *Normandia*, tu și Steve... Dar eu aș vrea să mai rămân aici puțin.

– Nu Lewis, tu nu mai poți continua așa! interveni Steve pe un ton grăbit. N-avem de unde să știm în ce parte a plecat Sylvia. În aceste condiții poți să-ți petreci toată viața într-o continuă căutare zadarnică.

– Da, e adevărat, Lewis, aprobă Connie. Știu cât ești de îndrăgostit de ea... Dar trebuie să te mai gândești puțin și la afacerile tale... la prietenii tăi... la tine însuți!

– Tocmai pentru că mă gândesc la mine, vreau să rămân, răspunse Lewis hotărât.

Se lăsă din nou tăcerea. Connie și Steve schimbară între ei priviri cu subînțeles, apoi tânăra dădu din cap pentru a arăta că această situație i se pare fără speranță, în timp ce Lewis se prăbuși într-un fotoliu cu capul în mâini.

Un minut după aceea se auzi ciocănind insistent în ușă. Lewis nu făcu nici o mișcare, dar Steve strigă:

– Intrați!

În ușă apărură doi oameni. Unul slab și îmbrăcat cu un costum închis le era necunoscut, dar cel de-al doilea nu era altul decât pretinsul Oberholler.

Detectivul își pocni tocurile, înclinându-se. Figura sa trăda o anumită agitație și se grăbi să vorbească:

– Sunt dezolat că trebuie să vă deranjez, dar am considerat că este necesar, absolut necesar... Permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Schuster, directorul de la *Equitable*. (Omul cel slab schiță o mică plecăciune). V-am căutat, domnule Merrid, pentru că a apărut ceva nou, cam neplăcut.

– Ce s-a întâmplat? se interesă Lewis manifestând pentru prima dată un oarecare interes.

– Ei bine, explică detectivul, dumneavoastră ați despăgubit societatea *Equitable* pentru pierderea celor două pietre prețioase. Acest gest dăduse satisfacție clienților mei, care vă erau foarte recunoscători. (O nouă plecăciune – din partea domnului Schuster). Dar acum... mai bine priviți!

Detectivul căută într-un buzunar interior al hainei, scoase de acolo o cutie din piele de antilopă pe care o deschise cu mare emoție.

Pe pielea galben deschisă două mari smaralde, absolut perfecte se ofereau privirilor. Era într-adevăr ciudat să poți privi în sfârșit bijuteriile-fantomă a căror dispariție influențase atâtea destine.

– Doamne! murmură Connie, sunt splendide!

– Da, doamnă, absolut splendide, confirmă domnul Schuster, și în afară de asta au o valoare istorică...

– Dar de unde vin? îi întrebă Lewis cu o voce curioasă.

Directorul de la *Equitable* își drese vocea:

– Au fost aduse la biroul meu, ieri după-amiază de către o tânără doamnă, sau mai exact o domnișoară Rudi. Cînd i-am pus unele întrebări mi-a răspuns degajat că găsise aceste piese, într-un mod neașteptat într-un tub cu pastă de bărbierit, dar nu știe ce să facă cu ele pentru că ea trebuie să se întoarcă din nou la Kriegeralp pentru a fi înmormântată acolo... Pe scurt, mi s-a părut atât de

extravagant încât am chemat imediat pe consilierul nostru, aici prezent. Dar de data asta și dânsul a rămas consternat de această poveste.

– Da. Numai că am reflectat mai târziu, zise detectivul atins în mândria lui profesională. E sigur oricum, că Ulwin i-a dat domnișoarei Rudi smaraldele înainte de a fi fost omorât. Și această tânără a acționat într-un mod exemplar. Nu avem ce să-i reproșăm. Dumnezeu știe...

– Reveniți, vă rog, la subiect, zise Lewis căruia îi venea greu să-și ascundă nerăbdarea.

– Ei bine, noi am fost obligați s-o lăsăm pe acea domnișoară să plece și constrânși să acceptăm smaraldele. Am spus „constrânși" intenționat, pentru că acest eveniment neașteptat ne plasează, pe mine și societatea *Equitable* într-o situație foarte neplăcută.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Steve.

– Asta e simplu, dragul meu domn: pentru că acum afacerile sunt foarte dificile, noi am folosit cei o sută de mii de șilingi, vărsați de domnul Merrid. Dacă dânsul ne va cere banii, acum când smaraldele au fost găsite, noi vom fi obligați să...

Steve izbucni în râs.

– Oh, ce caraghios! Îți dai seama, Lewis? Acum poți tu să-i strângi cu ușa.

– Nu cred că e nimic de râs, declară domnul Schuster cu un ton surprins. Noi reprezentăm o casă veche, cu o reputație excelentă și iată că acum suntem în dificultate...

Interveni și detectivul:

– Deci, domnule Merrid, noi v-am căutat în speranța că veți binevoi să considerați de acum, proprietatea dumneavoastră aceste smaralde. Altfel spus, că veți accepta să le păstrați, lăsându-ne nouă banii.

– De acord, zise Lewis liniștit. De fapt, după cum v-am mai spus, intenționam să le cumpăr.

– O, dragul meu domn Merrid, strigă directorul de la *Equitable* a cărui mulțumire i se citea pe față. E într-adevăr un gest minunat.

– Deloc, îl întrerupse Lewis. Și așa doream să iau o amintire a acestei aventuri. Iată-mă satisfăcut.

Detectivul se înclină și îi dădu cutia din piele de antilopă. Lewis o luă și cântări pietrele prețioase în căușul palmei. Atingerea lor îl umplu de emoție, în timp ce contempla fascinat, strălucirea lor, aproape orbitoare.

– Una i-o voi oferi lui Connie, cu ocazia căsătoriei, cealaltă o voi păstra, căci poate, într-o zi, cine știe, voi avea nevoie de ea... Dar ce este aici? exclamă el deodată, descoperind o bucată de hârtie împăturită în cutia din piele de antilopă în care fuseseră smaraldele.

– Ceva care vă va interesa poate mai mult decât smaraldele, declară detectivul clătinând din cap cu subînțeles. Oricum v-am fi dat și acest bilet, dar acum o facem cu și mai multă plăcere.

Cu inima cât un purice, Lewis despături foaia de hârtie. Înțelesese imediat că acest bilet îi era adresat lui.

Dacă vă mai interesează ceea ce căutați, vă sfătuiesc să mergeți la adresa de mai sus, la etajul al cincilea. Acest apartament are o poziție foarte frumoasă. Locatara lui poate fi găsită după orele 18, în zilele de lucru și toată ziua, în timpul week-end-ului.

Prietena dumneavoastră de la Gasthof
Rudi

Lewis mai citi o dată aceste rânduri și brusc le înțelese semnificația. Scoase un strigăt și fără să mai adauge vreun cuvânt se îndreptă grăbit spre ușă.

– Hei! strigă Steve. A înnebunit sau ce are?

– Lewis, Lewis! strigă Connie. Ți-ai uitat pălăria!

Detectivul își reținu cu greu zâmbetul.

– Nu cred că fratele dumneavoastră vine s-o mai ia, scumpă domnișoară... Dar fiți fără grijă: n-o să răcească!

CAPITOLUL 17

Cu capul descoperit, Lewis alergă în stradă. Neavând nici cea mai vagă idee în ceea ce privește cartierul unde se afla adresa notată de Rudi, întrebă un trecător care îi indică, plin de amabilitate, drumul. Un taxi îl duse la Schönbrun, nu departe de castel, într-o piață împodobită cu o mică grădină publică și înconjurată de locuințe care fuseseră frumoase altădată și mai păstrau încă, în ciuda aspectului dărăpănat, ceva din frumusețea armonioasă a trecutului.

Casa cu numărul pe care-l căuta avea o placă de marmură cu mențiunea: *Apartamente mobilate.* Lewis traversă vestibulul pardosit cu dale și urcă scara de piatră. La etajul al cincilea, o singură ușă... Lewis ciocăni și ascultându-și bătăile dezordonate ale inimii, percepu zgomotul unei mașini de scris. O voce pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie, strigă:

– Intrați!

El învârti mânerul de porțelan și împinse butonul care se îndrepta spre el.

Sylvia stătea la o masă de lângă fereastră și, aplecată deasupra mașinii, continua să lucreze

fără să se întoarcă. Lângă ea, pe un șevalet, erau fixate cu pioneze schițe de afișe publicitare.

Văzând-o pe Sylvia, Lewis se simți deodată timid ca un adolescent și rămase încremenit în prag. Soarele care intra prin fereastră atingea părul fetei, făcându-i parcă un nimb de aur. Se scurseră astfel câteva secunde apoi, fără să se întoarcă, Sylvia zise:

– Puneți undeva platoul, doamnă Gestner. Vreau să termin neapărat ce am de lucru și după aceea o să mănânc.

Lewis nu făcu nici o mișcare, de teamă să nu o sperie dacă îi vorbește. Deodată, ea păru contrariată de tăcerea doamnei Gestner și îndreptându-se întoarse capul.

Scoase un strigăt, apoi tăcu îndelung, după care bolborosi:

– Nu ar fi trebuit să veniți aici...

Prin atitudinea ei îl împiedica să cedeze dorinței de a o îmbrățișa.

– Sylvia, te caut din dimineața în care ai plecat de la domnul Schwartz. Doream din tot sufletul să te regăsesc.

Ea clătină încet din cap.

– Asta nu poate decât să înrăutățească situația dintre noi doi.

– Noi doi? repetă el. Să înțeleg că asta nu vă lasă totuși indiferentă?

Ea își feri privirea, apoi se uită fix în ochii interlocutorului său:

– Să privim lucrurile așa cum sunt, Lewis, zise ea încet cu o voce plină de tristețe. În această împrejurare sentimentele noastre nu

contează. Știți ce umbră ne desparte. O! nu fac aluzie la Karl, cu el s-a terminat... vorbesc de bani, de prețul pe care l-ați plătit pentru a șterge furtul comis de tatăl meu. Of! nu vreau să vorbesc astfel despre el, pentru că l-am iubit din toată inima și îmi lipsește foarte mult, dar ăsta e purul adevăr... După cum au decurs faptele, e ca și cum el v-ar fi furat acești bani, Lewis... Și niciodată nu voi putea uita asta, niciodată!

– Sylvia, spune-mi un lucru... Ții într-adevăr la mine?

Ea îi susținu cu fermitate privirea.

– Te iubesc, Lewis și nu voi mai iubi niciodată pe altcineva.

Merrid se simți învăluit de o mare fericire. Îi dispăru nervozitatea și vorbi calm:

– Și tot ce îți propui să faci este să stai aici și să pierzi timpul?

Ea protestă imediat:

– Nu îmi pierd timpul. Muncesc și voi munci în continuare. Of! nu câștig prea mult, dar poate, într-o zi voi avea destui bani ca să plătesc...

– Smaraldele furate? zise el continuându-i fraza.

– Da, zise ea coborând privirea.

Un surâs ușor înflori pe buzele lui Lewis.

– Ar fi păcat, declară el, imaginează-ți că mi-au fost date în această dimineață prin intermediul domnișoarei Rudi.

Sylvia îngălbeni și își duse mâna la gât. Ca și cum ar fi vorbit cu sine însăși, murmură:

– De aceea ai venit aici?

– Fără îndoială!

Se lăsă tăcerea și Sylvia deveni și mai palidă decât înainte, coborî privirea, în timp ce învârtea între degete o bucată din pulovărul gri pe care-l purta.

– Înțelegi acum? Nu-mi mai datorezi nimic. Am primit ce am plătit.

Îi spuse asta pe un ton amabil, dar și ironic și lacrimile începură să curgă pe obrajii Sylviei. Un minut mai târziu, fără să știe cum, era în brațele lui Merrid.

– O, Lewis, suspină ea, nu-ți imaginezi ce tortură, ce umilință am îndurat! Și în același timp am suferit că nu puteam să te văd și aveam inima zdrobită.

Cu capul pe umărul lui Lewis, Sylvia era ca un copil care-și găsise în sfârșit refugiul. El o strânse cu putere și o sărută pe buze. Printre lacrimi, ea zâmbea.

CAPITOLUL 18

Vasul *Normandia* era gata de plecare spre New York. Era în amurg și deasupra orașului Cherbourg cădea o ploaie fină, estompându-i contururile întunecate. La bord era efervescența obișnuită care precede plecarea unui vas mare. Se încărcau ultimele bagaje și pe puntea superioară, câțiva pasageri îndrăzneți sfidau vremea urâtă. Dar în interiorul vasului, de-a lungul culoarelor bine luminate, domnea o confuzie generală. Băieți de serviciu în haine albe se ciocneau alergând, oameni care aduceau flori, telegrame, coșuri cu fructe, oameni eleganți care-și căutau cabinele lor sau pe cele ale prietenilor. Peste tot conversații vesele și zgomotul sticlelor de șampanie. Pe scurt, totul prevestea o traversare reușită.

În cabina lor de pe puntea B, Connie se foia veselă, inspectând locurile cu meticulozitatea unei tinere căsătorite, în timp ce Steve, întins pe patul său o urmărea cu privirea, spunând:

– Să știi că îmi face mare plăcere să mă întorc în patrie.

– Cu mine, preciză Connie.

– Bineînțeles, cu tine... ca și cu Lewis și Sylvia.

Connie izbucni în râs:
– Nu știu dacă asta mă flatează! Dar sunt de acord să fim cu toții împreună. Simt că voi face o călătorie plăcută!
Steve își aprinse o țigară scoțând fumul încet pe colțul gurii.
– Acum, când fac parte din familie, Connie, cred că pot să vorbesc foarte sincer. Fratele tău e într-adevăr un tip epatant și sunt bucuros că lucrurile s-au terminat cu bine pentru el. A fost foarte generos dăruindu-ți un smarald...
– Dragul meu, asta i-o datorăm Sylviei. Sunt sigur că el i le-ar fi dat ei pe amândouă.
– Vezi, Connie, când mă gândesc la toată povestea asta, nu regret decât un singur lucru.
– Care?
Se auziră bătăi în ușă și Sylvia cu Lewis intrară, amândoi radioși.
– Trebuia să fim pe punte pentru a mai privi o dată Europa sub clar de lună, zise Lewis. Dar nu e lună și cred că ne-am săturat pentru o vreme de Europa. Atunci m-am gândit că e mai bine să bem aici un pahar.
– Excelentă idee, aprobă Steve. Fiecare să spună ce are pe suflet!
Fără să se ridice, Steve întinse mâna și luă telefonul pentru a face comanda. Apoi zise:
– Eu și Connie discutam, așa cum o fac cei demult căsătoriți, despre aventura pe care am trăit-o. Într-adevăr, totul e bine când se termină cu bine și totuși mă întristează un lucru. Știu că profesorul era un hoț, continuă el cu o privire de scuză spre Sylvia, dar îmi era simpatic și regret că a murit...

– Gata! îi șopti Connie, căci Sylvia pălise auzind vorbindu-se de tatăl ei.

– Vorbesc sincer și Sylvia știe asta, insistă Steve. Deși m-a trișat la poker, aveam o slăbiciune pentru el. Acum, când avem de ce să ne bucurăm, propun să ținem un toast în memoria lui, căci a avut o moarte cumplită.

– Iată comanda dumneavoastră, domnule.

Purtând un platou încărcat, chelnerul intrase în cameră, fără ca nimeni să-i fi acordat vreo atenție. Așteptase ca Steve să termine de vorbit, pentru a-și anunța prezența cu o voce blândă.

– Mulțumesc, zise Steve, ridicându-se de pe patul pe care însă căzu din nou uimit.

Toate privirile erau ațintite asupra chelnerului de bord, un om cu figura rotundă și ochii triști care priveau de la unul la altul. Impecabil costumat, cu vesta lui albă, se înclină cu respect.

– Tată! strigă Sylvia cu o voce tremurătoare.

– Da, copila mea, e chiar tatăl tău, confirmă profesorul cu modestie.

Steve dădea din mâini cu putere, încercând parcă să îndepărteze o fantomă.

– Dar nu e posibil, sunteți mort!

– Trebuia să fiu, dragul meu, declară profesorul ridicând ochii spre cer, și aș fi dacă divina Providență nu mi-ar fi venit în ajutor. N-am fost înghițit de avalanșă, cum ați auzit, ci doar purtat și aruncat într-o parte. Vă amintiți cu siguranță versurile unui poet al cărui nume l-am uitat: „Ca un pai în furtună, un mănunchi într-un torent..." Iată ce am fost pentru câteva clipe și, după multe încercări, am reușit să

ajung în Franța. Am citit în ediția continentală a ziarului *Dispatch* plăcuta veste a celor două căsătorii și că toți patru v-ați hotărât să plecați în America, la bordul vasului *Normandia*. Atunci, m-am desemnat ca să particip și eu la acest voiaj, chiar pe un post umil, cu scopul de a mă bucura de unirea voastră... Și poate, în speranța că voi putea începe o existență nouă, mai fericită, pe continentul american spre care ne îndreptăm acum.

Urmă un moment de tăcere, apoi Connie dădu tonul veseliei generale. Când își recăpătă suflul, Lewis îi dădu mâna socrului său.

– Profesore, suntem bucuroși să vă avem printre noi și eu vă voi ajuta, dar...

– Trebuie să promiteți că veți ține calea dreaptă! interveni Steve cu un ton ferm.

Profesorul își duse solemn mâna la inimă:

– Mulțumesc din toată inima, promit, dragii mei – chiar dacă vom mai juca împreună poker – să am de-acum înainte o conduită de înger... dar ce zic eu? ...de arhanghel!

El se aplecă pentru a lua un pahar pe care și-l oprise pe platou și îl ridică cu un gest plin de demnitate:

– Permiteți-mi acum să vă propun un toast. Să bem pentru viitor. Fie să ne regăsim cu toții pe drumul fericirii și al virtuții!

Profesorul așteptă ca fiecare să ridice paharul, apoi el îl goli pe al său, mulțumind cerului cu o privire.

SFÂRȘIT

Culegere și paginare computerizată
Secția Fotoculegere - R.A.I. - Imprimeria Coresi

Tipărit sub comanda nr. 30889
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București
Piața Presei Libere Nr.1
ROMÂNIA

O poveste de dragoste, împletită cu elemente de roman polițist creează o lectură captivantă, unică prin ineditul situațiilor și farmecul personajelor.

Pierduți în lumea nesfârșitelor zăpezi, Lewis și Sylvia își murmură iubirea, împlinindu-și destinul sub matica ninsoare care purifică și sufletele cele mai întunecate.

EDITURA „CELINA"

ISBN 973-96366-1-6